

Düzen partilerine soruyoruz:?

ABD'nin Irak'a saldırısı konusunda ne diyorsunuz?

İncirlik'i kullandırtmayacağız... ABD'nin askeri olmayacağız... Amerikan imparatorluğuna hayır!... diyebiliyor musunuz?

"Kürt sorunu" konusunda ne diyorsunuz?

Kürt halkının, Laz, Arap, Çerkez, Gürcü diğer milliyetlerin dilleri, kültürleri, iradeleri üzerindeki baskıya son!.. diyebiliyor musunuz?

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 29
06 Ekim 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Kurtuluş sandıkta değil; mücadelede

Tarih tanık;
**DİRENME
SAVAŞINDA
İKİ YIL** tanık;

And içtiller;
**"BOYUN
EĞMEYECEĞİZ!"**
Öldüler, boyun eğmediler!

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

“Nehrl El Asi” Hayat Veren Su

Asi Irmağı'na Arap Halkı "Nehrl El Asi" der. Yani Hayat Veren Su.... Hayat Veren Asi....

Rivayet odur ki, Samandağ civarında bir ejderha yaşamış. Bir mağarada halkın suyunun başında oturmuş. Her sene genç bir kızı kurban vermezlerse eğer, suyunu kesermiş halkın. Halk o yıl, kralın kızını götürmekte imiş ejderhaya kurban. Hızır halkın peşine takılmış. Halk, Hızır'a "gelme, nice yiğitler bu uğurda canlarını verdiler" dese de, Hızır devam etmiş yola, ejderhanın olduğu yere kadar gitmiş. Ejderhayı gördüğü an, çekmiş kılıcını tam yüreğine saplamış... Ejderha "Ya yiğit bir daha vur tez öleyim..." demiş. Ama Hızır vurmamış. Bir daha vursaymış ejderhanın yarası kapanacaktı, eski gücüne kavuşacaktı. Ejderha can havliyle toprağa vurmuş kendini... Kafasını vurduğu kaya Lübnan dağlarında imiş. Vurduğu yerden bir su fışkırmış. Hızla akan bu su Hızır'ın olduğu yere kadar gelmiş. Buradan da Akdeniz'e karışmış. İşte bu su Ab-ı Hayat dedikleri su imiş. İlk içen ölümsüzlüğe kavuşmuş. İlk içen de Hızır olmuş.

Rivayet odur ki, Hızır'dan başka kimseye ebedi ömür vermemiş Asi, ama geçtiği yerlere sonsuz bir hayat bağışlamış yüzyıllar boyu... Ne Asi kuruyor, ne Hızır'ın soyu tükeniyor işte bu yüzden.

Rivayet değil gerçek; Ejderhalar da tükenmiş değil. Rivayet değil gerçek;

Hızırın soyundan gelenler, suların başına çöreklenen ejderhalara kılıç sallamaya devam ediyorlar.

Asi'nin suyundan içen Hamideleri-miz, emperyalizm ejderhasına karşı, bedenlerini kılıç yapıp halkın suyunu kesenlere karşı vuruşuyor. Bu görkemli destan ABD ve onun uşaklarına karşı sürdürülen bir cenk değil mi... Bedenimiz kılıç, bedenimiz mitralyöz, bedenimiz beyinlerinde patlayan bomba değil mi... Ejderhaların sayısı çoğalsa da işte, Ab-ı Hayat suyunu içenlerin sayısı da artıyor...

Hani bazı nehirler vardır doğanın peşinden sürüklenir gider. Ama Asi nehri, doğanın, rüzgarın ve dağların inadına yukarı akmaktadır. Hamide de, Asi gibi inadına yukarı aktı... Hiç kolayı seçmedi... Daha önce aynı yataktan çıkıp engelleri gördükçe ejderhanın kucagina ativerenler oldu, gürül gürül akmak yerine, bir bataklığa giden cılız dere yataklarına kayıverenler oldu... Dağı aşamamışlardı, Çağlayan olup akamamışlardı. Dağları aşmak güç isterdi... Aktığı yatağın engebesini, zorluklarını aşacak seveda gerekti. Bu seveda halktı... Bu seveda vatandı. Bu vatanın dağıtını, engebesini, rüzgarını bilmek gerekti...

Biliyordu Asi Irmağının kızı; Daha önce Bediiler, Kemal Askeriler geçmişti bu yataktan. Cengizler, ardı sıra abisi Ahmet, Berdan, Devrim Yaşar... Yusuf Kutlu, Fatma Bilgin... Ve şimdi Asi, Hamide'yle daha bir gür akmakta... çağıl çağıl çağılmakta... Asi daha bir inatçı, daha bir öfkeli akmakta...

Kaç kez Asi'nin yatakları değiştirilmeye, yönü sapıtılmaya çalışıldı, olmadı. Denetim altına almak istediler, durmadı. Tarihler boyu hep tersinden, hep yukarıya doğru aktı Asi... Ve Asi'nin suyundan içenler, Asi gibi olanlar, boyun eğmediler ejderhalara, önlerine konulan benderli dümdüz edip geçtiler.

Ey ejderha, boyun eğmedik sana, eğmeyeceğiz, ve sen, kesemeyeceksin suyunu halkın, bak, Asi akmakta hala... Ey Hızır, bak, Hamide de ölümsüz şimdi senin gibi çağlayan sular içinde...

ABD Irak'a saldırı için tüm dünyanın gözleri önünde BAHANE BULMA TERÖRÜ estiriyor.

İncirlik'ten Irak halkına ölüm yağdırılmasına karşı çıkalım...

SEÇİMLER...

- DEHAP seçim bildirgesi: halkların meşruluğu ve haklılığı mı, emperyalizmin ve MGK'nın icazeti mi?...

- Düzen partilerinin vaat balonlarıyla dolu boş bildirimeleri...

- Bir devlet partisi: CHP

DİRENİŞTEN...

- TAYYAD hapishaneler kurultayından "tecritte son verin" sonucu çıktı

- Direniş 2. yılını dolduruyor.

- Feride Harman dışarıda direnişi sürdürüyor...

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1917 Ekim

Yer:
Rusya

Tarihin akışının değiştiği anlardan birini gösteriyor fotoğraf. Dünyanın ilk emekçi iktidarını kurmaya yürüyor işçiler, köylüler.

Dünyanın ilk sosyalist devletini kurmaya soyunuyorlar.

Rus Çarlığı, Avrupa'nın en güçlü iktidarlardan biriydi.

Çarın yüzbinlerce askeri vardı. Çarın topları vardı. Çarın zindanları vardı. Çarın gizli polisleri vardı...

Devrimi engelleyemedi. Yıkılıp gitti Çarlık...

Yıkan, aç, yoksul, sefil köylüler, cılız işçilerdi.

Yıkan, topları, orduları, milyonlarca rubleleri olmayan, ama bir Bolşevik Parti'leri olan Rus halklarıydı.

"Eee... onların kurduğu iktidar da yıkıldı" demeyin; işçilerin, köylülerin, ezilen halkların devrimci yürüyüşü sürüyor hala... Asla yenilmeyecek, yıkılmayacak sosyalizmi de kuracağız!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmeke ve

Adalet

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 2 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademiye Yolu: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İncirli Cad. 7. Sokak Kökay İş Hanı Akas Özcan Apt. No:10/2 Tel: 0322 351 97 25
Akbank: GMR Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Akbank: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 305 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Güneş İşhanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Çarşılar: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigörmüş Sokak No:27
Daire:10 Söğütözü
Hopa: Kuleli Mah. İsmaili Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmir: 3. Beşler Cad. 850. Sokak Yaparay İşhanı
No: 31/501 Korak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Konya: Ömeriye Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 322 88 09
Mahalle: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 Kat: 1
Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Tahsinler Cad. Bodrumlu İşhanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tokyo: Kemerkaya Mah. Kırdaşlar cad. Dedeoğlu sokak Postalar İşhanı Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... İmparatorluk,
Sandık ve Halkların Seçeneği
- 5... ...Adelet Bakanlığı Kamuoyunu
aldatmaya devam ediyor
- 6... Hangi zeminde yükseliyor?
- 7... Kardeşlik sofrası
- 8... Bunlar bizi yönetebilir mi? CHP
- 11... Yine canlı bomba yalanı
- 12... Korkutarak yönetebilen düzenin
korkutarak "Eğiten" Polisleri
- 13... Halkın hukuku...
Susurluk paşaları
- 14... "98'inci Feride ölmesin"
- 15... Dilekçe eyleminde suçlunun telaşı
- 16... 2 yılın köşe taşları
- 19... Bu düzen kimlerden korkar
- 20... Boş bildirimler
- 22... Bahane bulma terörü
- 24... Teröristin ne özelliği olur ki?
- 26... Tecrit kişinin öldürülmesidir
Kişiliğin öldürülmesi...
- 30... Korucular
- 31... Koruculuk lağvedilmeli!
- 32... İntifada yaşayan umuttur
- 34... Amerikan imparatorluğuna hayır
Direnenlere selam olsun
- 36... DEHAP seçim bildirgesi
- 38... Fındık üreticisi eylemde
- 39... DEHAP'a Komplö hazırlığı...
Haberler...
- 40... Solun Beyni: İddia ve cephe
- 41... "Kuşanın yüreğini,
bu direniş bizim!"
- 42... Ruhunu kaybetmiş
bir aydın müsveddesi
- 43... Tecritten notlar-2
- 45... Alibeyköy direniş evi
ziyaretçi defteri'nden
- 46... Yurtdışından...
Yunanistan'da yürüyüş
- 47... Peki AB'de ne oluyor?
Haberler...
- 48... Kahramanlar Ölmez
- 49... Devrim şehitlerine anma
- 50... Savaş Çığırtkanları

İmparatorluk, Sandık ve Halkların Seçeneği

ABD'nin "ulusal güvenlik stratejisi" adı altında resmileştirdiği imparatorluk stratejisi, tüm dünya halklarının Amerikan emperyalizminin ekonomik ve askeri tehdidi altında olduğunu tartışmasız bir biçimde gösterdi. Bizim, daha 11 Eylül'ün ardından Bush'un ilk konuşmasından sonra dile getirdiğimiz "ABD'nin hedefi tüm dünya halklarıdır, Amerikancı dünya düzenine muhalif olan tüm kesimlerdir" şeklindeki tesbitimiz, ABD yönetimi tarafından da resmi olarak doğrulanmış oldu. ABD'nin imparatorluk politikasındaki bu pervasızlığı göstermektedir ki, dünya halkları Amerika'nın büyük bir saldırısıyla karşı karşıyadır. Halkların, bu saldırıyı püskürtmek için büyük bedeller ödeyeceğini görmek için kahin olmaya da gerek yoktur. Ama halkların bedeller pahasına da olsa direnmekten ve emperyalizmi yıkmaya mücadelesi vermekten başka bir alternatifi de yoktur. Bunun dışındaki tek alternatif, Amerikan imparatorluğuna teslim olmaktır; ki bu durumda halkların ödeyeceği bedelin daha küçük olacağını kimse söyleyemez.

Yeni-sömürgelerdeki Amerikan işbirlikçisi yönetimler, aynen 11 Eylül sonrası ABD politikalarına hemen uyum sağlamalarında olduğu gibi, ABD'nin açıkladığı bu imparatorluk stratejisine de uyum sağlayacaklardır. Bunun anlamı şudur: Amerikan imparatorluğunun terörü, sadece Amerikan uçaklarından yağacak "USA" damgalı bombalarla sınırlı olmayacak; her yeni-sömürge ülkede, anti-emperyalist güçlere karşı yeni terör dalgaları halini alacaktır. Bölgesel ve ülke koşullarına göre, bu terörün düzeyinde değişimler, gel-gitler olabilir; ama ABD uşağı yeni-sömürge yönetimleri, tüm muhalifleri yoketme, tasfiye etme veya sindirme politikalarını, daha da yoğun bir biçimde devreye sokacaklardır.

ABD, tüm dünyayı bombalarıyla tehdit ederken, emperyalizmin "global ekonomisi" de dünya halklarına açlık götürmeye devam ediyor. Açların sayısının 1,2 milyarı, yoksulların 4 milyarı aşmış olması, emperyalistlerin olmayan merhamet damarını oynatmıyor yerinden. Emperyalist tekeller, IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla, sömürge ülkelerdeki işbirlikçilerine, halklarını daha fazla sömürmeleri için baskıyı artırırlar. Savaş makinası, Afganistan'ı yakıp yıktıktan sonra, yeni hedeflerini vurmaya devam ediyor. Avrupa'da, Amerika'da sürekli yeni baskı ve terör yasaları çıkarılıyor. Kısacası, emperyalizmle dünya halkları arasındaki çelişki ve savaşın, hem ekonomik, hem de politik ve askeri açıdan, daha da keskinleşeceği bir dönemin içinde olduğumuz açıktır. Bu, dünya genelinde de, tek tek ülkeler özelinde de geçerlidir.

Bütün dünyada böyle bir hava eserken, dünyanın Türkiye'sinde parlamenter hayallere dalmak, parlamenter yoldan demokratikleşme sağlanabileceğini ummak, düşülebilecek en büyük yanlışlardan biridir. Türkiye'de seçimler, her dönem, demokrasilik oyununun bir parçası, dolayısıyla faşizmin perdesi olmuştur. 2002

seçimlerinin bu niteliği daha da belirgindir. 70 mil-yonu direkt ilgilendiren iki temel sorun, IMF ve ABD'nin Irak'a saldırısı bu oyunun sahnesinde yok-tur. Türkiye'nin geleceği konusunda iddia sahibi olduklarını söyleyenlerin, Amerikan imparatorluğu üzerine iki kelimesi yoktur. Amerikan imparator-luğuna direnmeyen bir ülkenin ne halkın ihtiyaçla-rını gözeten bir ekonomi politikası olabilir, ne de dünya halklarının kardeşliğini gözeten bir dış poli-tikası. ABD'nin ve AB'nin herşeyini belirlediği bir Türkiye'nin "demokratik" bir Türkiye olamayacağı da kesindir. Böyle bir dünya ortamında, kimsenin 3 Kasım seçimleri sonrası için olmadık hayaller kurmasına yer yoktur. Kuranlar, hem kendilerini, hem kendilerine kulak verenleri aldatmış olurlar. Aldanmanın faturası ise, hiç kuşkunuz olmasın ki, her dönemkinden ağır olacaktır.

Sol, aldatanların arasında olamaz. Sol, faşizmin de-mokrasicilik oyununda, seçim aldatmacasının bir parçası olamaz. Parlamento bağımsızlık, demokra-si, sosyalizm mücadelesini geliştirmek için bir araç olarak kullanılabilir; ama parlamenter hayaller yay-mak, onu kullanmak değil, tam tersine düzenin de-mokrasicilik manevrasına tabi olmak olur. Şimdi bi-zim ve tüm dünya halklarının ihtiyacı olan, Ameri-kan imparatorluğuna ve işbirlikçilerine karşı direni-şi güçlendirmektir. Türkiye halkları, Amerikan im-paratorluğuna ve işbirlikçilerine karşı direnebilmek ve onlara geri adım attırabilmek için gerekli araçla-ra hızla sahip olmak zorundadır. Bu araçlar, hayatın her alanındaki örgütlenmelerdir. Düzenin yasal ör-gütlenmeleri, bu ihtiyacı karşılayamaz. Yasal olma-yan ama meşru örgütlenmelerle halk örgütlenmele-rini yaygınlaştırmalıyız. Bir başka ihtiyaç, tüm halk güçlerini bir araya getirecek, Amerikan imparator-luğunun ve işbirlikçilerinin yoketmeyi hedeflediği muhalif kesimlerin güçlerini birleştirecek **cephe** tar-

Bütün dünyada böyle bir hava eserken, dünyanın Türkiye'sinde parlamenter hayallere dalmak, parlamenter yoldan de-mokratikleşme sağlanabileceğini ummak, düşülebilecek en büyük yanlışlardan biridir.

Evet savaş, evet örgüt, evet devrim; halk-lar için kurtarıcı kelimeler bunlardır. Kimse, terör demagogileri altın-da bunlardan korkmasın, ürkmesin, uzak-laşmasın!

zı bir örgütlenmedir. Bir başka araç, düzenin şidde-tine karşı, halkın kendini savunmasını, gerektiğinde hesap sormasını sağlayacak örgütlenmelerdir. Dün-ya gerçeğine gözlerini kapamayan, halka karşı so-rumluluk duyan tüm devrimci, sol örgütlerin misyo-nu, öncelikle halka bu araçları kazandırmaktır. Ba-ğımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi de bu araçlarla gelişecektir.

Biz, ABD'nin ortaya koyduğu pervasızlığa, saldırı-ganlığına rağmen, dünyanın ve ülkemizin geleceği için karamsar değiliz. ABD terör ve gözdağını bir-likte kullanıyor. Afganistan'ı bombalarken, tüm dünyayı tehdit ediyor. Ama bakın işte, dünya halk-larını teslim alamıyor. Terörünü korkunç biri yı-kım halinde uyguladığı Afganistan'ı bile teslim ala-madı. Anti-Amerikancı güçler direnmiyor. Filistin'i teslim alamadı. Bizi, Türkiye devrimcilerini teslim alamadı. Bir çok ülkede, anti-emperyalist, anti-oli-garşik savaşlar sürüyor. Amerika saldırdıkça, dün-yanın anti-amerikan duygu ve düşünceleri güçleni-yor. Dediğimiz gibi, karamsar değiliz. Ama dünya ve ülkemiz gerçeğine de temelsiz bir iyimserlikle gözlerimizi kapatmıyoruz. Önümüzde zorlu bir mücadele dönemi olduğunu görüyoruz. Keşke, bü-tün sorunlarımız sandığa bir oy atmakla çözümlenebilecek gibi olsaydı, büyük bedeller ödmeden, bağımsızlığı, demokrasiyi kazanabilseydik! Ama mümkün değil. Gerçeği görmek, bunu görmektir. Biz **"Kurtuluş sandıkta değil, mücadelede"** derken, belki zoru öneriyoruz, ama aynı zamanda müm-kün olanı öneriyoruz. AB'li, parlamentolu boş ha-yalleri bırakın, örgütlenme, mücadele, direniş ve savaştan başka yol yok gerçeğinden hareketle, kurtuluşun gerçek yoluna çağırıyoruz.

Amerikancı dünya düzeni şunu diyor; *Umutlarınızı, geleceğinizi sandığa hapsedin... Ekmeği ve adaleti IMF'ye emanet edin... Demokratikleşmenizi AB'ye havale edin... Ulusal iradenizi ABD başkanlarına teslim edin...* Bu düzende, halklara hayat hakkı yok, ekmek de, adalet de, özgürlük de yok. Oysa bizim bunlara ihtiyacımız var. Bunları ancak Ame-rikan imparatorluğuna ve işbirlikçi iktidara karşı direnerek, savaşarak, devrimlerle kazanabiliriz. **Evet savaş, evet örgüt, evet devrim;** halklar için kurtarıcı kelimeler bunlardır. Kimse, terör dema-gojileri altında bunlardan korkmasın, ürkmesin, uzaklaşmasın. Her türlü reformizm, her türlü uz-laşmacılık, emperyalizmden ve oligarşiden icazet arayışları, halka değil, oligarşinin parlamentosuna güvenmek, sonuçta Amerikancı dünya düzenini güçlendirir.

1984

F Tipi Cezaevleri Konusunda Adalet Bakanlığı Kamuoyunu Aldatmaya Devam Ediyor

Adalet Bakanı'nın kamuoyuna açıkladığı **Onur Genelgesi**yle birlikte cezaevlerindeki onur kırıcı ve gayri ahlaki uygulamalar **arttı**. Yeni Adalet Bakanı Aysel Çelikel, bir yandan onur genelgesi, iyileştirme açıklamalarıyla kamuoyunun beklentisinden dolayı birşeyler yapıyor imajı verirken bir yandan da *"Ne tecriti, biz tecrit uyguluyoruz. Onlar kendi kendilerini tecrit ediyorlar."* açıklamalarıyla tecrit saldırılarında ısrarlı olduğunu ortaya koyuyor.

Devam eden ölüm orucu eyleminde ölümlerin etkisini geri noktada tutma ve kamuoyunu yanıltma amaçlıdır. Onur kırıcı ve gayri ahlaki yaptırımlarla tecrit uygulaması ağırlaşarak devam etmektedir. Tredman politikası olarak ifade edilen cezaevi iç işleyişindeki uygulamalar biz tutsaklara yönelik onur kırıcı ve gayri ahlaki tecrit saldırısının devamıdır.

Bu uygulamanın belli başlılarını sıralayacak olursak,

Belli aralıklarla jandarma ve gardiyanlarla gerçekleştirilen genel aramalar, güvenlikten öte talan araması şeklinde yapmakta, eşyalarımız bilinçli olarak karıştırılmakta, kitap, dergi, ilaç türü eşyalarımıza el konulmaktadır.

Yapılan üst aramalarında onur kırıcı ve gayri ahlakidir. Ayakkabı arama dayatması, birçok yerde arama yapma, kola girme gibi uygulamalar sürmektedir.

Aile ziyaretine gelen ailelerimize yönelik aramalar onur kırıcı ve gayri ahlakidir. İç çamaşırlarına varınca kadar arama, görüş sırasında "Kürtçe konuşmak yasaktır" vb.

gerekleşen müdahaleler. Yine görüş sırasında kabin arkasında sabit bir gardiyan bekletilmesi. Tamamıyla ziyarette gelen aileyi yıldırma ve evladına sahip çıkmasını engelleme amaçlıdır.

Sağlık problemleri olan arkadaşlarımızın tedavileri yapılmamakta veya üstün körü, revirde ağrı kesici vererek baştan savma yapılmaktadır.

Haberleşme olanağı keyfi olarak kısıtlanmakta ve engellenmektedir. Yazdığımız mektuplar yerine ulaşmamakta, gelen mektupların bir kısmı da verilmemektedir. Eylemde olan arkadaşlara yönelik haberleşme kısıtlaması daha yoğun uygulanmaktadır.

Ölüm Orucunda olan direnişçilere tecrit uygulanmakta, ihtiyaçları yeterince karşılanmadığı gibi idare, doktor ve psikologlar tarafından psikolojik işkenceye tabi tutulmaktalar. Zorla müdahale işkencesiyle sakat bırakılmaktadırlar.

Yasal olarak satılan yayınların bir çoğu içeri alınmamaktadır.

Cezaevlerindeki bütün bu uygulamalara daha onlarca şey eklenebilir. Bütün bu gerçekler ortadayken, bir ve üç kişilik tecrit uygulanırken, spor salonu, kütüphane gibi alanlara çıkmayışımızı gerekçe yaparak, *"onlar kendi kendilerini tecrit ediyorlar"* diyen Adalet Bakanı yalan söylemektedir. Spor salonu ve kütüphane gibi alanlar tecrit uygulamasını ortadan kaldırmamaktadır. Onlar da tecrit uygulamasının bir parçasıdır.

Onun için, Adalet Bakanı **Aysel Çelikel**, Onur Genelgesi, iyileştirme açıklamalarıyla **kamuoyunu aldatmayı bırakmalı hücre uygulamasına son vermelidir**.

Kamuoyunu tecrite karşı duyarlı olmaya, sürdürdüğümüz direnişi desteklemeye çağırıyoruz.

DHKP/C, MLKP, TIKB, TDP, DY-Devrimci Hareket, TKP-ML/TKKKO, HDÖ, TKEP/L, PKK-DÇS, TKP(ML)/TKKKO Tutsakları

* Bu bir ilandır.

1996

2000

2002

direnme savaşı sürüyor 718. gün

Hangi Zeminde Yükseliyor?

Şehir içi gezmelerine bile özel helikopteriyle gidip geldiği bilinen genç bir adam, helikopterinden meydana inip, gömleğinin kollarını sıvayarak, pop şarkıcısının sahneye çıkışı gibi kalabalığın önündeki gençlere “çak.. çak..” yapa yapa çıkıyor kürsüye ve başlıyor konuşmaya:

“4 yılda üniversite sayısını 4’e katlamazsam, bana da Cem Uzan demesinler!..”, “İl sayısını bir günde 250’ye çıkaracağım...”, “Vergileri düşürecekim...”, “Soygunculardan, hortumculardan hesap soracağım...”, “Milletvekili dokunulmazlığını kaldıracacağım...”, “emekli rahat edecek...”, “Okul... Hastane... Fabrika... Üniversite... yapacağım...”, “Türkiye’nin önünü tıkayan ne varsa hepsi değişecek...”, “Biz, size söz verip yapmayanlardan değiliz... Bizde Allah korkusu var, Allah... Söz veriyorum yaparım!.. Yapamazsam namerdim!..”

“Ey Avrupa!.. Sana Türk tarımını, hayvancılığını yedirir miyiz hiç!..”, “Bizler, 500 sene dünyaya hükmetmiş bir milletin evlatlarıyız... Biz yabancılara boyun eğecek bir millet miyiz!.. Ben IMF’ye karşıyım diye haykırıyorum... Bir başka parti söyleyebiliyor mu bunu?..”

Vaatler zinciri bitiyor ve Gökhan Özen, Atilla Taş ve Nadide Sultan sahneye çıkıyor.

“Genç Parti Vakası”

Yukarıda özetlediğimiz sahne, günde üç kez, üç mitingte yaşanıyor. Anketlerde Uzan Grubunun patronu Cem Uzan’ın Genç Partisi’nin yükselişiyle birlikte de, burjuva siyasetinde bir “Genç Parti Vakası” yaşanıyor.

Yerde gökte ne varsa vaat eden Uzan, bu vaatleri nasıl yerine getireceğini söylemese de, kendisi bilemese de vaat ediyor. Üstelik de yeminler ediyor, allah, din, kitap, türklük, şeref, mertlik her türlü motifi kullanarak pekiştiriyor yeminini.

Her gün üç yerde seri halde düzenlenen mitinglerde bir yandan yemekler, yiyecek paketleri dağıtılırken, öte yandan miting sonunda tanınmış şarkıcılar, türkücüler, dansözler sahneye çıkıyor.

Hem siyaseten hem de sosyolojik olarak “vaka” tanımını kullanmak çok da yanlış olmayacaktır.

Bir Şarlatan, Soyguncu, Faşist Özentisi

Evet Genç Parti bir “vaka”. Bu kadar yalana, yalan

olduğu bu kadar aleniyken kitleler nasıl inanıyor, sınıfı belli bir burjuva yoksulları nasıl etkileyebiliyor. Bunun için Cem Uzan’ın propagandada kullandığı temel iki noktaya bakalım.

Birincisi; halkın açlığına, çaresizliğine sesleniş. Bu seslenişin etkili olabildiği zemin, kitlelerin çıkarılacağı, yozlaştırıldığı bir zemindir. Hitap ettiği kesimlerin temel olarak yoksul, sınıf bilincinden yoksun kesimler olduğu düşünüldüğünde bu zeminde lümpen bir dil kullanılması da bununla örtüşen bir durumdur.

Tarihsel deneylerle bilinir ki, derinleşen kriz, ya **yozaşmayı** ortaya çıkarır, ya da mücadele keskinleşir ve **halk muhalefeti yükselir**. Bugün için ilkinin geçerli olduğu söylenebilir. Yoksullaşmanın, açlığın gözle görülür, milyonlar tarafından hissedilir olmasına rağmen, halk muhalefetine katliamlarla, baskı ve yasaklarla geriletilmesi sonucunda tepki değil yozlaşma gelişmeye başlamıştır.

Uzan’ın başarısı da burada; halk örgütlenmelerinin güçsüzlüğü zeminindedir. Mevcut partiler içinde örneğin IMF’ye açıktan tavır alan, bunu kitlelere taşıyan bir parti olmadığı da buna eklendiğinde yükselişin bir yanı anlaşılır hale geliyor. Bu noktada burjuva siyaseti açısından söylenecek bir şey de, tüm partilerin soyut, halkın taleplerini ifade etmeyen vaatlerle kitlelerin karşısına çıkmasına rağmen, Uzan, (palavra olsa bile) somut olanı dile getiriyor.

İkincisi; şoven, dini hatta anti-emperyalist duygulara sesleniş. Yoğun olarak kullanılan faşist söylemler, islami sloganlar, IMF karşıtı havalar hep bu duygulara seslenmek için.

Cem Uzan’ın Gerçeği Ne?

Peki Cem Uzan’ın gerçeği ne?

Uzan bir holding patronu, şatafatlı yaşamıyla bir burjuva olarak yoksullardan oy istiyor. Bu bile tek başına propagandalarındaki **yoksulluk** edebiyatının yalan oldu-

ğunu ortaya koymaya yeter.

Yolsuzluktan hesap sorulacaksa ilk önce de Uzan'dan sorulması gerektiğini bırakın Türkiye'yi, dünya bilir. "Kırmızı bültenle" dolandırıcılıktan aranan ve şimdilerde bir bölümünü seçime harcadığı (parlamentoya girerse yine sırtımızdan çıkaracağı) serveti dahi şaibelidir.

Millilik, müslümanlık konusunda söylenecek çok fazla bir şey yoktur. Ürdün vatan-daşı Uzan'ın, Amerikan tekel-leriyle ortaklık yapan Uzan'ın hangi milliliği, burjuvaların hangi müslümanlığından söze-dilebilir ki?

Aşağılanmaya, Aldatılmaya "Hayır"

Uzan yalana dayalı kaba ve ilkel faşist motiflerle süslediği propagandasıyla halkı aldatacağı hesabında. Yardımlarla halkı dilencilige, yardımla yaşamaya alıştıracacağı hesabında;

Halkımız; Aldanmayalım, aşağılanmaya izin vermeyelim. "Bir de bunu deneyelim" demeyelim. Düzen partilerinin hiçbirinin denenecek bir yanı olmadığı gibi Genç Parti'nin hiç yoktur.

Gençler; Amerikanvari "çak çak"larla, arabeskler, dansözlerle süslü yalanlara, "gençlerimiz" edebiyatına kanmayalım.

Uzan bol keseden savuruyor. Nasıl yapacağının cevabı ise yoktur, olamaz da! İçi boş vaatlerin hiçbirini ne yapabilir, ne de sınıfsal olarak yapar. Açlıktan, yolsuzluklara, IMF'den işsizliğe kadar bütün sorunlarımızı ancak birleşerek, örgütlenerek, mücadele ederek biz kazanabiliriz.

GAZİ HALK MECLİSİ'NDEN KARDEŞLİK SOFRASI

G a z i

Halk Mec-

lisi, Hacı

Bektaş dö-

nüşü Ada-

na yakınla-

rındaki ka-

zada ölen-

ler için 29

Eylül'de

40 yemeği

verdi. Alevisi,

sunnisi 2

binden fazla

insanın katıldığı

yemek, sıradan bir anma

yemeğinin

ötesinde **Alevi-Sunni**

kardeşliğinin

de ancak halk örgütlenmeleri

sayesinde mümkün

olduğunu ortaya

koydu.

Cemevi yemekhanesinin dolma-

sı nedeniyle giremeyenlerin bahçe-

de sohbet ederek beklemek duru-

munda kaldığı yemeğe mahallede

bulunan 4 caminin imamı da ka-

tıldı. Yemeğin ön çalışmaları sıra-

sında camiden yemeğe çağrılar da

yapan imamlar, yemekte ölenler

için kur-an okudu.

Gazi Halk Meclisi bu yemek ön-

cesinde de Regaip Kandilinde ye-

mek düzenlemiş Alevi Sunni kar-

deşliği konusunda attığı adımlarla

halkın her kesiminin sempatisini

kazanmıştı.

Görüştüğümüz Gazi Halk Meclisi

çalışanları, bütün masrafların

mahalle esnafı tarafından karşılan-

dığı, yemeklerin de halk tarafından

yapıldığını belirtirken, yemeğe ha-

zırlık çalışmalarından örnekler

verdiler ve şöyle dediler:

"*Halk sahiplendi. Sokaklara*

2500 afiş astık. Bu çağrı afişleri

asılırken meclisi yeni tanıyan insan-

lar ilgiyle izledi, tanımaya, sohbet

etmeye çalıştı. Hiç tanımadığımız

insanlar evlere davet ettiler. Afişi

nereye asarsak daha dikkat çekece-

ğini söyleyenler, bizden afişleri isteyip asanlar oldu. Esnaflardan bize verin çoğaltıp asalım diyenler oldu. Camilerden anons yapılmasının dışında çeşitli çevre mahalleler dahil yaklaşık 100 kahvede konuşmalar sevinçle karşılandı."

Gazi mahallesi 12 Mart 1995'teki katliam ve ayaklanma sırasında basının "alevi-sunni çatışması" haberleri verilmesiyle biliniyor diye sorduğumuzda Meclis çalışanları bunun yalan olduğunu belirttikten sonra şunları söylediler:

"*Alevi sunni halk arasındaki kaynaşma öylesine gelişti ki, mahallede yaşayan sunni halk cemevine burası sadece alevilerin mekanıdır diye bakmıyor. Halk Meclisi'ni bütün halkın gücü olarak görüyor, sorunlarını iletiyor, birlikte çözümler arıyoruz.*

Biz burada halkın kendi sorunlarını kendisinin çözebileceğini ve her din ve mezhepten halkın kardeş olduğunu pratikte gösteriyoruz.

Bugüne kadar ulaşım, elektrik, yol, su, yoksul çocukların sünnet ettirilmesi vb. bir çok konuda çalışmalarımız ve aldığımız sonuçlar oldu. Bütün gecekondu mahallelerinde halkın bu çalışmalarımızı örnek alabileceğini düşünüyoruz ve öneriyoruz, çağırıyoruz. Hatta bize ulaştıklarında tecrübelerimizi de aktarabileceğimizi söylüyoruz."

Bunlar bizi yönetebilir mi?

Yazı Dizisi
Bölüm 2

CHP

Halkın Devrimcileşmesini Engellemek için Solcılaştırılan Bir Devlet Partisi CUMHURİYET HALK PARTİSİ

Anketler, ikinci sıradaki partinin CHP olduğunu söylüyor. Önceki seçimlerde barajın altında kalarak parlamento dışında kalan CHP'nin şu sıralar yüzde 20'ler civarında bir oy oranına ulaştığı belirtiliyor.

Peki ne yaptı da Baykal'ın oyları arttı?

Halkın iliğini kurutan, tekellere peşkeş çekilmedik bir şey bırakılmayan üç yıllık koalisyon iktidarı döneminde, kimse Baykal'ın ve partisinin ne bir şey yaptığını gördü, ne de farklı bir şey söylediğini. Hala da farklı bir şey söylediği yoktur. Seçim bildirgesi, hemen her gün bir başka TV kanalında yaptığı konuşmalar, hem genel geçer sözler-

den ibarettir. Alternatifsizlik, çaresizlik, burjuva medyanın pompalaması gibi bir çok neden, Baykal'ı yeniden oligarşi için "tercih edilir" bir seçenek haline getirmiştir.

CHP'yi parlatmak için ileri sürülen tezlerden biri, geçen yasama döneminde **"TBMM'de CHP'nin yokluğunun belli olduğu"**dur. CHP olsaydı ne olacaktı? O da muhtemelen bir Kemal Derviş'i çağırıp, ekonomiyi ona teslim edecekti.

Şimdi iktidara aday olurken yaptığı da bu değil mi zaten? CHP, varolanı "değiştirmeye" değil, "sürdürmeye" taliptir. Tersini iddia eden bir çok slogan kullanmış olsa da, tarihi boyunca hep kurulu düzeni sürdüren olmuştur.

CHP'nin bir başka propaganda malzemesi de CHP'nin **"Devleti kuran parti"** olduğudur. Doğru, devleti kurmasına kurmuş, ama peki nasıl bir devlet kurmuş? Kimse bunu tartışmıyor, bunu söylemiyor. Baykal'ın ve CHP'nin bugün **"varolanı değiştirmeye"** mi, yoksa **"sürdürmeye"** mi aday olduğunu bu tarih tereddüte yer bırakmayacak şekilde gösterir.

79 yıllık baskıların mimarı

CHP ilk olarak **Halk Fırkası** adıyla örgütlenmiştir. 1923-50 dönemi boyunca, aralıksız iktidarda kaldı. 1924'te muhalif güçlerin Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nı kurması üzerine, **Cumhuriyet Halk Fırkası** (CHF) adını aldı.

CHF'nin bu dönemdeki ilk önemli icraatı, İsmet İnönü'nün önerdiği Takrir-i Sükun Kanunu, ve bu kanun çerçevesinde İstiklal Mahkemelerinin kurulmasıdır. CHF, dört yıl süren "Takrir-i Sükun" dö-

LİDERİ

Ne 12 Eylülcülerle, ne MGK'cılarla, ne IMF'cilerle, TÜSİAD'la, ne Susurlukçu'larla, kısacası hiç bir egemen kesimle, hiç bir zaman kavga ettiği görülmemiştir. Ana siyaseti, egemenlerle **"iyi geçinmek"**tir.

Halk yoksulluktan, zulümden kırılırken, bir kez olsun, meydanlara çıkamaz.

Meydanların değil, **salonların** politikacısıdır. 70'lerin sonundan beri, kendini TÜSİAD'çılara beğendirmeye çalışan bir politikacıdır. Düzen, bundan önce de onu bir kaç kez parlatmayı denemiştir ama **"elindeki malzeme-**

nin yetersizliği" nedeniyle sonuç alamamıştır. Baykal, vasattır.

Çok şey söyler, ama hiç bir şey söylemez. Ağzı kalabalık, beyni boştur.

Hep sorumlu, büyük politikacı havalarındadır, ama hiç bir zaman ufku günür kurtarmayı aşamaz.

Kendini o kadar büyük görünce, kariyerizme yakanılmaktan kurtulamamıştır; bu da onun siyasi tarihimizdeki ünlü hizipçiliğinin kaynağıdır.

Baykal **"Cumhuriyet"**in değil, oligarşik devletin, **"Halk"**ın değil TÜSİAD patronlarının, **"Parti"**nin değil kendi hizbinin adamıdır.

neminde tüm muhalif güçler üzerinde amansız bir baskı politikası uyguladı.

1925'te "şapka devrimi" vesilesiyle, 1926'da Mustafa Kemal'e "suikast" gerekçesiyle, muhalif güçlere yönelik tırpan çalışmaya devam etti. Buna benzer örnekler çokçadır, burada hepsini sıralamaya imkan yok, ama bu örnekler, "**devlet kuran partiyiz**", "**79 yıllık partiyiz**" sözlerinin gerisinde nasıl bir tarih olduğunu da gösteriyor.

Son olarak şunu belirtelim: CHP; 79 yıllık tarihi boyunca, bir kez olsun, bu baskı ve zulüm politikalarının "**özeleştirisini**" de yapmamıştır.

CHP'nin "demokratlaşması"

CHP'nin tek parti diktatörlüğünden sonra DP'nin baskı dönemi başladı. DP'nin yöneldiği kesimlerin başında Kemalistler ve onu temsil eden siyasi parti CHP vardı. CHP de "baskılarla" tanışıyordu artık. Polisler CHP kongrelerini bastı, toplantılara yasaklar kondu. CHP Genel Sekreteri Kasım Gülek bir konuşmasından ötürü **tutuklandı**. CHP'nin gençlik taban örgütü durumunda bulunan Halkevi **kapatıldı**.

CHP meclis kürsüsünden "**komünistlikle, vatanı satmakla, milli çıkarları çiğnemekle**" suçlandı.

O CHP ki, 1936'da, faşist İtalya Ceza Kanunu'nu örnek alarak Türk Ceza Kanunu'nu çıkartmış; bu faşist kanunla, devlet terörünü yasallaştırmış, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü yasaklayan ünlü 141 ve 142. maddeleri koymuştu. Şimdi o ceza kanunu kendisine karşı da uygulanacaktı.

O CHP ki, 1932'de ülkedeki tüm işçilerin parmak izlerini alıp hepsini fişlemiş, fabrikalarda işçilerin her türlü yayın okumasını yasaklamış, "**Sınıf temelindeki örgütlenmeleri**" yasadışı ilan etmişti.

O CHP ki, çıkardığı basın kanunuyla, "... **komünistlik ve anarşistliği tahrik eden**" yayınlara yasak koymuş, "**ülke çıkarlarına uygun yayın yapmayan**" gazete ve dergilerin toplatılması konusunda Bakanlar kuruluna yetki vermişti.

Muhaliflere karşı kullandığı tüm baskı yasaları şimdi kendine karşı kullanılıyordu.

İşte bu dönem, tek parti diktatörlüğünün partisi CHP'nin "haklar, özgürlükler, demokrasi" sözlerini "keşfetmesine" neden oldu.

Bu şekillenme, artık uzun yıllar Türkiye siyasetine damgasını vuracak bir şekillenmenin de habercisiydi; CHP artık sol, DP ve devamı olan partiler de sağ olarak bilinip tanınacaktı.

"Lider sulta"sının ağababası da CHP!

Herkes biliyor ki, aslında milletvekillerini halkın seçtiği yok. Milletvekillerini parti liderleri seçiyor; halka sadece onları onaylamak kalıyor. Bu sistemi sağlayan partilerdeki "**merkez yoklaması**" adı verilen uygulamadır. "**Merkez yoklamaları**" partilerin işleyişine 1926 seçimleri öncesinde CHF tarafından sokuldu. Tüzükte yapılan bir değişiklikte milletvekili adaylarının tespiti tek başına genel başkana bırakıldı. Üçüncü meclisin milletvekilleri önceden Mustafa Kemal tarafından belirlendi. Bugün herkesin çokça şikayet ettiği "lider sultası", CHP'yle kurumlaşmıştır.

CHP o günden bugüne, bu uygulamayı sürdürmektedir. Zaman zaman tabanın baskısıyla yapılan "önseçim"ler CHP tarihinde sadece istisnaları oluşturur. Çünkü önseçimlerin her zaman halkın istediği adayları öne çıkarması ihtimal dahilindedir. "Merkez yoklaması"yla, yani liderin atamasıyla ise, seçilecek milletvekillerinin oligarşinin vekili ve parti liderinin emrinde olması, garanti altına alınır.

Muvazaalı parti geleneği ve CHP

CHP için şu söylenebilir; Türkiye siyasetinde ne kadar olumsuz gelenek varsa, devletin kitleleri al-

Adayları

Baykal'ın hık deycisi olmayana ön sırada yer yok!

CHP adaylarının belirlenmesinde **ilkeler yoktur; ama istismarcılık vardır**.

İşçilik, dincilik, solculuk **istismarcılığı**, CHP aday listelerinde Derviş'i, Bayram Meral'i, Yaşar Nuri Öztürk'ü yanyana getirmiştir.

Tek belirleyici Baykal'da ne vefa, ne emeğe saygı yoktur. Kendisine biat etmeyeceğini bildiği, IMF'ci ve katliamcı politikaları karşısında pürüz çıkarabileceğini düşündüğü kimseleri, listelere koymadı.

Oy getireceği düşünülen adayların "**yolsuzluk suçlusu**" olmasında bir mahsur görmedi.

Oligarşinin bürokrasi kadroları, patronlar, CHP listelerinin yarısını dolduruyor zaten.

datmak için sahneye koyduğu ne kadar oyun varsa, ne kadar zulüm varsa, CHP bunlarda hep pay sahibidir. Onun “devlet kuran parti” olmasının tabii sonucudur bu.

Cumhuriyet tarihiyle CHP tarihi neredeyse özdeşdir. Böyle olduğu için de, egemen sınıfların başvurduğu yöntemlerin ilk uygulayıcısı daima CHP olmuştur.

“Muvazaalı”, **danışıklı** demek. Bu kelime partiyle birlikte özellikle 12 Eylül’de çok kullanıldı. Ama Muvazaalı parti geleneği daha eskidir Türkiye’de ve tabii işin içinde yine CHP vardır.

Kemalist küçük-burjuva diktatörlük, 1929 dünya krizinin etkisi ve CHP’nin baskı politikaları sonucu ortaya çıkan hoşnutsuzluğu denetimi altında tutabilmek için, “muhalif” bir partinin kurulmasına karar verildi. Bu iş için de CHP’nin “ılımlı kanadı”ndan Fethi Okyar’a yeni bir parti kurma görevi verildi. Okyar, kısa sürede **Serbest Cumhuriyet Fırkası**’nı (SCF) kurdu. SCF’nin programı, yöneticileri de tabii yine CHP’nin değişmez genel başkanı Mustafa Kemal tarafından belirlenmişti.

Yoksulluk ve baskılar halka el aman dedirtmişti. “Danışıklı” bir parti olmasına rağmen, SCF halkın tepkilerini ifade etmeleri için bir vesile oldu. Geniş kitleler SCF’yi desteklemeye yöneldi. Boynuz kulağı geçecekti neredeyse; SCF’nin bu gelişme ihtimali CHP’yi korkuttu ve SCF hemen kapatıldı!

Muvazaalı parti kurma, aslında CHP’ye 70 küsur yıldır egemen olan mantığı da gösteriyor. CHP için, **sağda, solda** ya da **merkezde** olmanın bir önemi yoktur; “devletin bekası” neyi gerektiriyor-

sa, CHP o olur. Bu yüzden zamana zemine göre, hem en devletçi, hem en solcu, hem en merkezci geçinmiştir.

Bugün de, aynı kaos içindedir; **hem sol** olma, **hem merkezde** olma, **hem** IMF programını sürdürme, **hem halkçı** olma gibi, birbiriyle bir araya gelemeyecek tüm sıfatları aynı anda üzerinde taşımaya çalışmaktadır.

4 ok’tan 6 ok’a, 6 ok’tan tek ok’a

CHP’nin ünlü “**altı ok**”unun ilk dördü, CHP’nin 1927’deki 2. Kurultayı’nda saptanmıştı: Bunlar, **Cumhuriyetçilik, halkçılık, milliyetçilik ve laiklik**’ti. 1931’de toplanan 3. Büyük Kurultay’da, bunlara **devletçilik** ve **inkılapçılık** da eklendi.

Bunlar da tarih oldu. 1980 sonrası CHP’de bu okların hiç bir izi görülmez zaten. 1980’den bugüne, CHP kadrolarının asli işi, kendilerini düzene ispat etmek, onların güvenini kazanmak olmuştur.

1980’in ikinci yarısından beri, Baykal’ın tüm hizip faaliyetleri, SHP-CHP birleşmeleri-ayırışmaları, Baykal’ın tasfiyeleri, hep MGK ve IMF’nin güvenine mazhar olacak bir partiye ortaya çıkarmak içindir.

Baykal nihayet muradına ermiştir.

IMF Bakanı Kemal Derviş’in büyük törenlerle CHP’ye kabulü, aynı zamanda **altı okun mezara gömülmesi** töreni de olmuştur.

Artık **tek bir “ok”** vardır CHP bayrağında: **İŞBİRLİKÇİLİK!** Bu tek ok, Baykal’ın programının da adıdır.

Kimliği

CHP’yi tek bir kavramla tanımlamak gerekirse, söylenecek olan şudur:

Devlet Partisi!

Cumhuriyetçilik, halkçılık, milliyetçilik, laiklik, devletçilik, inkılapçılık mezara gömülmüş, yerine **IMF’cilik, AB’cilik, MGK’cılık, TÜSİAD’cılık ve sol ta-kiyyecilik** konulmuştur.

cı sermayenin en yoğun geldiği dönemlerden biri, 1961-1965’te CHP’nin iktidarı dönemidir. **CHP** şimdi yine buna taliptir.

Zaten Baykal’ın konuşmaları içinde bugüne kadar rastlanan en somut iki vaat, işçilere, memurlara veya köylülere ilişkin değil, yabancı sermayeye ilişkin olanlardır.

CHP, **IMF’nin** ve **MGK’nın** programlarını uygulamaya

taliptir. Baykal ve partisi, 1990’dan beri, bunun için kıvranıp duruyor.

Ortanın solu, demokratik sol, yeni sol, Anadolu solu diye her dönem bir başka sol uydurmuştur CHP; uydurmuştur; çünkü ortada **Solun “S”si yoktur.**

CHP, solda değil, düzendedir. Tarihi sömürü paketleriyle, katliamlarla, Takriri sükunlarla, sıkıyönetimlerle doludur.

Yarını da öyle olacaktır.

Korkutarak Yönetebilen Düzenin Korkutarak “Eğiten” Polisleri

Geçen haftaki sayımızda Bolu Emniyeti’nin liseli gençlerimize, katlettikleri devrimcilerin resimlerini göstererek “terör eğitimi” verdikleri haberini okumuşsunuzdur.

Değişik çevrelerden gelen tepkiler üzerine resim-

“20 Top Kağıt” Polisten Kaçamadı!

TAYAD’ın düzenlediği kurultayın yasal işlemleri için gittiği güvenlik şube müdürlüğünden, terörle mücadele polisleri tarafından gözaltına alınarak savcılığa çıkarılan şehit ailesi **Ahmet Kulaksız** suçunun ne olduğunu burada öğrenme fırsatı buldu:

Bundan bir süre önce **Devrimci Gençlik dergisine 20 top beyaz kağıt vermiş** ve bu kağıtlardan polisin bilgisi olmuş!

Esenyurt’ta kırtasiyecilik yapan Ahmet Kulaksız’ın bir gün gözaltında tutularak Kurultay’da konuşmasına engel olunduktan sonra çıkarıldığı DGM savcısı bile polisin gerekçesini komik bulmuştu.

Evet, komikti, ama Türk polisinden kaçarmıydı hiç! Yutar mı hiç siyasi şubenin parlak zekalı müdürleri?

Ya o kağıtlara gençlerin beyinlerini zehirleyecek bildiriler yazarlarsa?

Teknik olarak mümkün olmasa da, ya tutup alimallah bir de Devrimci Gençlik dergisi basıp okullarda dağıtırlarsa ne olacak?

Kimbilir ne suçlar işlenecekti bu 20 top kağıtla! Belki örgütsel raporlar yazılacaktı, nereden bilir ki DGM savcısı? Şükür ki, kahraman polis zamanında harekete geçti de, önledi!

Polise kalsa yardım yataklıktan yargılamak gerekirdi. Savcıya çıkarırken de “belki” demişlerdir mutlaka. Hatta örgüt üyeliği bile yetmez! (Yine de umutları kırılmasın savcıyı ikna ederlerse belki tutuksuz yargılar!)

Siz siz olun, öyle herkese çizgisiz (elbette çizgili de) kağıt vs. vermeyin! Çaktımcı polisten kaçamazsınız, anında niyetinizi anlar!

lerde ayıklamalar yapılarak parçalanmış ceset resimlerinin kaldırıldığı açıklandı.

Sorun çözülmüş mü oldu peki?

Hayır ve bu kafayla çözülmesi de mümkün değildir. Sorun salt o resim kartlarında parçalanmış cesetler gösterilmesinin “pedagojik etkileri” değildi ki. Bu da var elbette, ama kafa yerinde durdukça bugün bunu kaldırır yarın başka bir örnekle çıkar karşımıza.

Nitekim aynı Bolu emniyetinin seminerler çerçevesinde yasal kurumları hedef gösterdiği ve “*terör örgütlerinin uzantıları*” şeklinde ifadeler kullandığı da çok değil birkaç gün sonra basına yansıdı. Kendi yasaları çerçevesinde kurulmuş kurumlara yasadışı muamelesi yapan bir kafa hukuk nedir, yasa nedir bilir mi? Eğitimin zerresinden haberdar olabilir mi?

Bolu Emniyeti’nin Değil Düzenin Politikası

Bolu Emniyeti nezdinde karşımızda duran polisin, daha doğrusu düzenin halka karşı izlediği politikanın resmidir. Her şey **korku üzerine** şekillenir. Sursurluk devletinde. **Halkı ne kadar korkutursan**, o kadar kolay yönetir, (polis açısından) o kadar kolay asayiş sağlarsın demektir. Büyük bir açlık, yoksulluk söz konusu iken kapkaççılara karşı ilk çare olarak “cezaları artıralım” diyen ve sırtından kapkaççı vurmaya başlayan bir polis teşkilatından söz ediyoruz. Böyle bir kafanın bilimsel olması, sorunun kökenine inebilmesinin mümkünü yoktur. Eğitimleri budur.

“**Asacaksın üçünü beşini bak gör...**” mantığı düzenin en küçük birimine kadar işlemiştir. En çok da ordusuna polisine. Yasalar, cezalar hep bu mantık üzerine şekillenir. Mahir’in sözünü ettiği “ceberrut devlet” bakışı halkta boş yere yerleşmemiştir. Bu devlet hiçbir zaman “baba” olamaz, halkı kazanamaz. Bolu emniyeti de korkutmaya daha erkenden başlayarak “eğitiyor”. Sorun burada.

Peki oradan bir öğrenci şöyle bir soru sorsa ne cevap verir polis; “*bir insan nasıl bu hale getirilebilir, nasıl cesetler parçalanabilir*”. Hiçbir cevap veremediği gibi ders çıkışı o çocuğun en azından “kulağını çeker”. Çünkü gerçeği sorgulamaya başlayan genç düzen için tehlikeli demektir. Tehlikeyi de korkutarak, olmadığında yokederek bertaraf etmekten başka hiçbir çözümleri yoktur.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Mahkemeler 'düzgün' olsa da...

Güneydoğu'da, daha geriye gitmeyelim, son on yıl içinde neler yaşanmış ve bunlara karşı ne soruşturmalar açılmış bakmak bile bu düzenin adalet sistemini en çarpıcı şekilde görmeye yeterli olacaktır.

Milyonlarca insana karşı milyonlarca insan hakları ihlalinin, "OHAL yetkileri" denilerek, çoğu zaman yasal olarak verilen OHAL yetkileri de aşılarak yaşandığı biliniyor. Şu köyün yakılmasıyla ilgili şu soruşturma açıldı... bu köylünün kaçırılıp öldürmesiyle ilgili şu kadar özel tim tutuklandı... falanca köydeki kızlara tecavüz eden ve köylünün tarlasına el koyan şu kadar korucunun silahları elinden alınarak tutuklandı... mahiyetinde haberlerin yaşananlarla orantılı olarak sıkça basında yer aldığı gören, duyan var mı?

Yoktur, çünkü böyle olmamıştır.

Tutun ki, mahkemeler "tıkır tıkır" çalışıyor, kararlar veriyor olsun. Yine diyelim ki, mevcut hukuk sistemi adaletli bir yapıya sahip olsun, Susurlukçuları, devlet adına suç işleyenleri korumasın...

Halka karşı işlenen **milyonlarca suçtan söz ediyoruz**. Kendisi suç makinasına dönüşen bir sistemden söz ediyoruz. Böyle bir yapı içinde kimse adaleti sağlayamaz. **Adaleti yokeden, bu faşist, asimilasyoncu sistemdir.**

Faşizm ancak zor ile ayakta durabilir. Halklar ancak zora eşlik eden asimilasyonla haklarından mahrum bırakılabilir. Böyle olunca da, polisinden ordusuna, korucusundan bürokrasına kadar suç işlemeyen yaşayamayan bir sistem çıkar karşınıza.

Bu nedenle; Türkiye'de adalet sorunu, "yargının bağımsızlığı" sorunu sistemin yapısından bağımsız ele alındığında ne adalet olur, ne de adalet isteyenlerin bu çerçevede kalan "hukuk mücadelesinde" bir şey elde edilebilir. Düzenin değişmesi için mücadele edilmedikçe!..

Susurluk Paşaları

Susurlukçu emekli yarbay ve MIT'çi Korkut Eken'i öven açıklamalar yapan yedi emekli general hakkında 'takipsizlik' kararı verildi. Takipsizlik kararının gerekçesini hazırlayan savcı Ali Çakır, yedi susurluk paşasının, '**düşünce özgürlüğü hakkının**' düzenlendiği Anayasa'nın 25. maddesindeki haklarını kullandıklarını belirterek, Susurluk paşalarının "**Eken'in kişiliğini övdüğü ve herhangi bir suç kastı ile hareket etmediğini**" yazıldı.

Susurluk'a muhalif olanların, Susurluk düzenini değiştirmek isteyenlerin düşüncelerini değiştirmek için F tipleri, Susurluk paşalarına Susurluk'u savunma özgürlüğü. Düşünce özgürlüğü söz konusu olduğunda hep sözü edilen "anayasal hak" işte böyle işliyor. Susurluk hukuku susurluk paşaları için kırk takla atıyor; susurluk sistemi aksamadan işliyor.

Felçliye DGM Kararı: Kaçabilir!

Felçli olduğu belirtilen ve halen Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde tutulan Hüseyin Yıldırım'ın tahliye istemi İstanbul 6 No'lu DGM'ce "**Sağlık koşullarının kaçma şüphesini ortadan kaldırmadığı**" gerekçesiyle reddedildi. Polis fezlekelerine göre karar vermeye öyle alışmışlar ki, mahkeme salonunda ayakta duramadığı belli olan birine "kaçabilir" kararı verebiliyor.

Adli Hükümlüler Eylemde: "Tecrit Kaldırılsın"

F tiplerindeki baskı, yasak ve tecrit politikası, "verilene razı... idareyle ilişkilerini iyi tutmaya alışkın" denilen adli tutukluları da eylem yapmaya zorladı. Sincan F Tipinde bulunan **45 adli hükümlü 17 Eylül'de açlık grevine başladı**. Adli hükümlülerin 95 imzayla Adalet Bakanlığı'na ilettikleri **talepleri** şöyle:

- **Tecrit kaldırılınsın.**
- Hastane ve mahkemelere gidişte keyfi uygulamalar son bulsun.
- Ayakkabı araması, ağız araması kaldırılınsın.
- Mektuplaşma, iletişim-haberleşme önündeki engeller kaldırılınsın.
- Aile ve avukat görüşündeki sınırlama kaldırılınsın.
- Tedaviler engellenmesin.
- Kitap yayın alımı engellenmesin.
- Kantin alışverişi ticarete dönüştürülmesin, iç çamaşırı, nevresim, çorap alımının kantinden yapılması zorlanmasın.

Feride Harman'ın Annesi Hatice Harman:

"98'inci Feride ölmesin"

Dışarıda ölüm orucunu sürdüren FERİDE HARMAN'ın annesi HATİCE HARMAN ile kızının direnişi sürdürdüğü evde görüştük.

Kızınız ölümüne yürüyor bir anne olarak ne hissediyorsunuz, ne düşünüyorsunuz?

Hatice Harman: Üzülüyoruz. Yani şu an bir Feride değil 97 tane Feride kaybettik, 98'inci Feride'yi kaybetmeyelim. Biz bunu defalarca söyledik. Adalet Bakanı'na, yetkililere, ölümler bitsin, evlatlarımız ölmesin, yapacakları sekiz-dokuz kişilik, bir yer... yaparlardı isteseydiler, istemediler... **Evlatlarımızın ölümlerine onlar neden oldu...** biz şu anda halende diyoruz, ölümler durdurulsun... Adalet Bakanı'na gittik, "üzülüyorum" dedi, "vicdan azabı çekiyorum" dedi. Ama halen koltuğunda. Kendilerine olunca istediklerini anında yapıyorlar. İsteseler yaparlar..

Ben de şu anda bir anne olarak kızımın ölü şeklinde uyumasını izliyorum. Yine de yüzü güler geliyor bana. O ciğerimi yakıyor. Biz çocuklarımızın ölmesini istemiyoruz. Bitsin bu acı bitsin, 98. Feride ölmesin...

Feride'yle gurur duyuyorum

Sürekli Feride'nin yanındasın, gözünün önünde Feride ve hergün eriyor. O üzüntü dışında, günlük yaşamda neler düşünüyorsunuz?

Hatice Harman: Feride eridiği gibi ben de eriyorum. Bunu Feride'ye yansıtmıyorum ki, Feride üzülmesin. Ona mani olmamak için, onun yanında gülüyorum ama içim yanıyor. Ömrü uzun olsun, belki hücreler kapanır, tecrit biter, zaten Feride de onu istiyor, bırakır ben öyle her zaman bir umudum var, umudum bitmediği için Feride'yle de gurur duyuyorum.

Akraba çevrelerinizin yaklaşımı nasıl oluyor?

Hatice Harman: Valla akraba çevreleri bırakın, dışarı çıktı, artık niye yapıyor diyorlar. Feride

de "tecrit bitmeden, hücreler düzeltilmeden ben ölüm orucunu bırakmıyorum" dedi onlara. Ferideyi etkilemiyor ama onlara ben anlatıyorum. Ben diyorum ki, hücrede gerçekten yaşanmaz, hücreler çok kötü. Ee.. bir insan bir evin içi de olsa sürekli yalnız kal kal yine de yaşayamaz... Feride haklı diyorum. Anlamıyorlar.

Tecrit kalsın

Feride öyle kurtulsun

Gün boyunca burada yanındasınız, sohbetleriniz neyin üzerine oluyor?

Hatice Harman: Feride biraz yorgun oluyor, ziyaretçiler geliyor, onlarla görüşüyor. Ben Feride üzülmesin, yorulmasın istiyorum. Masaj yapıyorum, eline ayaklarına. Feride'nin zoruna gelmeyecek şeyler konuşuyorum. Yani şu anda "Feride ille de bırak" anlamı da yok, yani çocuğun gururunu da kırmıyorum. Epey bir zorluğun içindeler, yani evlatlarımızın hepsi hücrede olanlar da ölüm orucundalar. İstiyoruz ki, tecrit kalsın, hücreler düzeltilsin, ölüm oruçları bitsin de Feride öyle kurtulsun. Yani ben çoğunlukça bunu istediğim için içim biraz rahat.

Feride bana diyor, "ben ölmek için değil de daha güzel yaşamak için ölümüne yattım, ama bize

Feride Harman ölüm orucunun 441. gününde yatakta direnişini tecrit kalkana kadar" diyerek sürdürüyor.

hakkımızı vermediler.” Ve bir anne olarak onun ölümünü bekliyoruz. Sami Türk zaten belliydi, hepsi ölse de of demiyordu. Bu da gözyumuyor gibimi artık, “üzülüyorum, vicdanım sızlıyor” diyor ama bilmiyorum artık onu bizi aldatmak için mi yapıyor? Yani o da vermeyecek... Ben Feride ile çok gurur duyuyorum, ama çok da üzülüyorum... Uyurken mesela, ona fazla bakamıyorum... çünkü uyurken ölü gibi görünüyor, ama kalktığı zaman güzel, dudaklarında sanki gül bitmiş gibi güler yüzlü görünüyor... Ben çok seviyorum bu düşüncede olan iyi insanları.

Duyarlı Olunsun

Özellikle tutsak ailelerine söylemek istediğin birşey var mı?

Hatice Harman: Evet. Daha duyarlı olmalarını istiyorum, oturup üzölmek yerine birşeyler yapılmasını, katılmalarını istiyorum. Onlarla aynı dertleri paylaşıyorum, aynı acıyı, zaten ailelerle bu acıyı paylaştığım için ayakta yım... Birlik olalım...

Kurultaya katıldım. Konuşulan sözler, güzel ifade ediyorlardı. Ben mesela ordayken sanki tecrit bitmiş, hücreler yıkılmış gibi geldi bana. İsterim ki yani insanların hepsi öyle olsun, duyarlı olsun, zaten duyarlı olsaydı bu kadar da sürmezdi, bu kadar evlatlarımızı vermezdik...

Sadece aileler değil; öteki dostlarımız, insanlarımız, arkadaşlarımız duyarlı olsunlar. 97 tane daha gitse devletin umurunda değil, herhalde **yükreleri de soğumayacak**. Ankara'da da hastanede üç ay gece gündüz yanındaydım, sonra refakatçi kabul etmediler, iki ayda iki saat gidiyordum yanına. Feride'nin moralini bozmamak için elimden geldiği kadar uğraşıyordum, bazen çok doluyordum, zoruma gidiyordu, orada çok zorluklar, tecrit vardı. Kapıyı dövüyoruz, asker yarım saat sonra açıyor, ölüm orucunda olan bir insanın ihtiyacı ki iki dakikada açılması lazım. Bazen kızıyorlardı, işler bitmiyordu, olabiliyordu ki, on dakika geç çıkıyorduk, komutanlar kızıyorlardı. Çok zoruma gidiyordu, Feride'ye söylemiyorduk, zaten ölüm orucunda söylesek daha çok üzölür. Zoruma giden şeyleri dışarı çıkınca ağlıyordum. Yani o **hastane de cezaevinden farklı değildi**. İşte yok şurdan gitme, yok şurdan konuşma yok koridordan bakma, hiç kimseyi bırakmıyor bağıyor yani... Moral bozmak için komutanı var zaten. Her çarşamba geliyor, yok lavobaya gitme yok kimseyle merhabalaşma, orada bir arkadaşı tesadüfen geliyordu, merhabalaşma diyor. Ölümü paylaşmış bir arkadaşını görünce öpmeyecek mi, merhabalaşmayacak mı?

İşte bunun bitmesi için, tecritin kalkmasını, hücrelerin düzeltilmesini istiyoruz.

Dilekçe Eyleminde Suçlunun Telaşı

15 günde bir yapılan AB üyesi ölkelerin konsolosluğuna **“F tiplerini Avrupa yaptırdı, sonuçlarından siz de sorumlusunuz”** içerikli dilekçeler **İtalya Başkonsolosluğu tarafından alınmadı**.

27 Eylül'de TAYAD ve TUYAB'lı ailelerin yanısıra SDP'lilerden oluşan 110 kişinin katıldığı eylemde, konsolosluk üzerinde ölüm orucu şehidi Hamide Öztürk'ün resminin olduğu dilekçeleri kabul etmeyeceklerini belirtti. Konsolosluk önüne dikilen bir görevli, konsolosluğa bilgi verildiğini, ama cevap verilmediğini belirterek dilekçeleri almayacaklarını belirtti.

Ellerinde kırmızı mendillerle tecrite karşı direnişlerine desteklerini ifade eden aileler, konsolosluğun tavrını basına anlattıktan sonra dağılan aileler, İtalya nezdinde Avrupa demokrasininin “sınırlarına” bir kez daha tanık oldular.

Bir süredir süren eyleme ilk önce “kahraman Türk polisi” müdahale ederken, bu kez, katliamda ve ölümlerdeki sorumluluğunun teşhir olmasına tahammül edemeyenler kendi işlerini kendileri yaptı. Dilekçelere bile tahammül edemeyen bir “demokratik Avrupa”nın ölkemize getireceği “demokrasinin” sınırları nereye kadar olacak acaba? Şimdiden belirtmeler, mesela; hangi konularda dilekçe verilir, hangilerinde verilmez?

Dilekçeleri almayarak esasında İtalya Avrupa'nın genel politikasına nasıl uyum içinde olduğunu gösterdi. Farkı, daha açık oynamayı tercih etmesinde. Suçlunun telaşını daha açık ortaya koymasında.

Peki, böylece **ölümlerin sorumluluğundan kurtulmuş mu oldu** Avrupa?

97 şehidimizin isimlerinin karşısında “katilleri oligarşi ve emperyalizmdir” yaşıyor, kurtulması mümkün mü? Bu yazı “suya yazılmadı”, bedelleri ödenerek tüm dünyanın göreceği şekilde kanla yazıldı.

2 yılın

Direnış 2. yılını tamamlıyor...

Köşe Taşları

12 gün sonra, yani ölüm orucu direnişı 730. günü doldurduğunda, direnme savaşı iki yılını tamamlamış, üçüncü yılına girmiş olacak.

İki yıl; büyük zulme karşı büyük direnişin 17 bin 520 saatlik, 24 aylık, iki kere dört mevsimlik görkemli yürüyüşü. Bu yürüyüşün her saati kuşkusuz birçok yönüyle üzerine sayfalarca yazılacak destanlar yarattı. Destanlar yazılmaya devam edecektir. Bugünkü sessizlik politikasına, oligarşinin "kararlılık" gösterilerine, ödenen bedellerin büyüklüğüne bakılarak kimse yanılgıya düşmemelidir. Direnme savaşı kendi mecrasında akışını sürdürecektir ve daha yeni gelenekler, kahramanlık destanları, fedakarlık örnekleri yaratmaya devam edecektir. Türkiye devrimciliğinin bu güce, siyasi iradeye sahip olduğu fazlasıyla kanıtlanmıştır.

Hiç bir aşamasında kırılmayan irade

Kahramanlıklar yaratan, direnişı üçüncü yılına taşıyan, fiili, ideolojik kuşatmaları parçalayan, direnişin iradesi ve bu iradeye yön veren politikadır. Direnişin ve direnişçilerin iradesi hiçbir aşamada kırılmadıysa, yolundan saptırılmadıysa bu düşmanını, kendi insanını tanıyan siyasi çizginin önüne konulan her engeli karşı ürettiği politikalarındandır.

Direnme savaşının iki yıla uzanan destanının yolu, irade ve ideoloji, politikalar ve onları uygulayacak kararlılık, siyasi cüret ve kendine güvenle döşenmiştir. Yaşanan iki yıla dönölüp bakıldığında hemen görülebilecek belli başlı köşe taşlarında alınan politik tutum ve kararlar bunun kanıtıdır.

Ölümlle Tehdide Karşı Feda

19 Aralık öncesi, direnişe müdahale tehditlerinin açıkça dilendirilmeye başlandığı günlerde direnişçilerin kamuoyuna yaptığı açıklama bilinir; "müdahale olursu kendimizi yakarız" dedi direnişçiler. Ve yaktılar! Bu, ölümlle tehdit eden hasmının elinden ölüm silahının alınması demektir. Ölümlle tehdit eden, ölümlle vuran taktiğin ifadesiydi.

İnanmayanlar, yapmazlar/yapamazlar diye düşünenler olmuştur o günlerde kuşkusuz. Direnişçi özgür tutsaklar büyük bir feda ruhuyla, saldırıya karşı hapishaneleri devrimin meşalelerinin yandığı yerlere dönüştürdüler. O gün tutuşan meşalelerin parlaklığını hiç kaybetmeden hala yanıyor oluşu, ölüm orucu direnişçilerimizin "Fidan gibi..." diyerek ölüme yatışları, siyaseten kazanan ve kaybedeni açık olarak ortaya koymaktadır.

Feda geleneği. 19 Aralık ve yine o günlerde dışarıda gerçekleştirilen Gültekin Koç'un eylemiyle birlikte Türkiye devrimci

hareketinin gelenekleri arasına girdi. Karşı propagandalar, vahşet, şiddet çılgınlıkları, terör demagojileri geleneğin gelişmesinin önüne geçemedi. Armutlu için hücrelerdeki feda eylemlerinden, Uğur Bül-bül'ün zulmün bekçilerinin arasında bedenini havaya uçurmasına kadar gerçekleştirilen feda eylemleri, dünya genelinde zulme karşı direnen halkların feda geleneğiyle bütünleşti. Emperyalizmin ve oligarşinin katliamcılıktaki pervasızlığına karşı halkların mutlaka vereceği bir cevap olduğu herkesçe kabul edilir hale geldi.

Oligarşinin Manevraları Kendini Vuran Silaha Dönüştü

Oligarşi her aşamada direnişi çeşitli manevralarla kırmaya, bölüp parçalamaya çalıştı. Denilebilir ki, 2 yıllık süreç bir anlamda manevralar ve ona karşı geliştirilen taktiklerin savaşına sahne oldu.

İnsanın, insan iradesinin ön planda olduğu böyle bir direnişte elbetteki manevraların odağında da olduğu zaman zaafı seslenme, zayıflıkları kullanma vardı. Bu bir yanıyla daha baştan manevranın kendi kendini boşa çıkarması demekti. **Özgür tutsaklık** geleneğiyle yoğrulan devrimci kişilik bu manevralarla yaratılmak istenen ihanet cesetleriyle ezip geçti.

9 Aralık "erteleme" manevrasından, tahliyelerle direnişi kırma hesaplarına, sessizlikle boğmayı denemekten, "İzleme komiteleri"ne, "sosyal alanlar" demagojisinden "infaz hakimliği" palavrasına ve daha onlarca manevraya karşı, mutlaka verilen bir cevap, bir karşı adım vardı direnişin her aşamasında.

Örneğin, tahliye manevrasından oligarşinin umudu büyüktü. Öyle ya, idamlar, müebbetler, onlarca yıllık cezalar almış insanlara "haydi gidin" deniyordu. "Gidenler" oldu. Ama bugün kimse onları hatırlamıyor bile. Şu veya bu biçimde hainleri meşrulaştırmaya çalışanlara rağmen, gözlerinden öpönlere, köşelerinden lanse edenlere rağmen ne hainler meşrulaşabildi, ne de ihanet hoşgörölür oldu devrimci harekette.

Tahliye oyunu, tahliye edilen Parti-Cephe tutsaklarının direnişi dışarıda sürdürmesiyle birlikte oligarşiyi vuran silaha dönüştü. Armutlu, dünyanın gözünü diktığı bir yer haline geldi. Öncesinde, "örgüt baskısı... çaresizlik" gibi çeşitli çarpık düşüncelerin etkisiyle direnişin muhtevasını anlamayanların, en azından kafa yormalarında etkili bir rol oynadı.

Tahliye manevrası ise çoktan boşa çıkmış, oligarşi "tahliyeler artık olmayacak" demeye başlamıştı bile. Bunun anlamı oligarşi açısından taktik bir yenilginin ifadesiydi aynı zamanda. Denedim, başaramadım diyordu oligarşi.

Direnme savaşının gücü, ideolojik sızmalara kapalı net çizgisindeydi

F tipleriyle birlikte ölüm orucuna başlayan kimi siyasi gruplar, direnişin belli bir aşamasında direniş dışına düştüler. "Bayrağı devretmişlerdi". Böyle açıkladılar.

Evet direniş bir yanıyla bir bayrak yarışıydı. Elbette hiçbir savaşta tek bir mücadele biçimi de yoktu. Ama öyle "eylem biçimleri" vardır ki, o nokta-

dan geri dönmek, benim umudum kalmadı demek-
ti aynı zamanda. Devrimci tutsaklar yeni ölüm oru-
cu ekipleriyle bayrakları şehitlerimizden devralma-
ya devam ettiler.

Direniş, ödenen bedeller nice büyük olursa olsun,
burjuva, reformist düşüncelerin beyinlerden ve dire-
nişin barikatlarından içeri sızmasına izin vermediği
için bu kadar güçlüydü.

*“Günümüzde esnek olmak lazım, şunları karşıya
almamak lazım...”* diyen teorilerin karşısında, dev-
rimci düşünce, doğru bir çizgi izledi.

Burjuvazinin sinsi sinsi, yavaş yavaş zerkettiği bu
düşünce, görünürdeki tüm **“makulluğu”**na, tüm za-
rarsızlığına rağmen, mücadelede çok önemli sapma-
lara, savrulmalara da yolaçabiliyordu.

Nitekim, direnişin bir parçası olan çeşitli güçler
üzerinde görüldü bu sonuçlar. Şu veya bu gücü “kar-
şıya almamak” adına, veya şu kesimleri “yanımıza
kazanmak” adına, gün geldi aydınlara tabii olundu-
ğuna, gün geldi reformizmin etki alanına girildiğine
tanık olduk. *“Avrupa’yla karşı karşıya gelmemek,
Avrupa’yı yanımıza çekmek”* adına bizi katleden
“uluslararası standartlar” bile savunuldu.

Falan kesimlerle karşı karşıya gelmemek adına,
19-22 Aralık direnişi bir bütün olarak savunulamadı.
Direnişin en azından belli bir dönem içinde olmaları-
na rağmen, direnişe yönelik, tümüyle reformizmden
alınmış tesbitlerle değerlendirmeler yaptılar.

Kendi ideolojisine güvenmeyenler, ideolojik sız-
malara açıktırlar. Her sızma, içten içe zayıflatır dire-
nişi. Oportünizmin, DHKP-C’li ve TKEP/L’li tutsakla-
rı yalnız bırakırken ve bıraktıktan sonra içine düştü-
ğü durum da bunun sonucuydu.

F tiplerini savunan her kim olursa olsun, onlarla
karşı karşıya gelmek kaçınılmazdı. Onları yanımıza,
direnişin yanına çekmekse, bizim direnişimizi refor-
me etmemizden değil, onların F tipleri konusundaki
yanılgılarını düzeltmekle mümkündü. Direnme sava-
şı, yıllara yayılan iradesiyle, işte bu yanılgılara karşı
en büyük güç oldu. Devleti tanımayıp, ona güven-
mekle hata ettiklerini gösterdi kimi kesimlere. Dire-
nişçiler, saflaşmanın en net yerindeydiler; saf belirle-
meleri gereken, aradakilerdi. Süren zulüm ve süren
direniş, durmaksızın saflaşmaya zorladı her kesimi.

Saflar tümüyle olmasa da büyük ölçüde netleşti.

Yürüyor umudun ordusu, umutsuzluğu kurşuna dizerek

Ünlü şiiirdir; *“Yürüyor umudun ordusu, umut-*

suzluğu kurşuna dizerek”... Direnme savaşının iki
yılı da tam da böyledir. Biz yürürken, hemen her
adımda karşımıza çıktı umutsuzluk. *“Kazanılacak-
larla ödenen bedeller orantılı değil”* diye demagoji-
ler, *“ölümlerle artık çözüm olmayacağı ortaya çık-
tı”* diye teorisi yapıldı. Zulmün surlarında bir bom-
ba olup patlayanlar, geçerken bir kurşun da onlara
sıktılar.

Bu direniş, Türkiye solunda, sadece Türkiye so-
lunda da değil, dünya solunda da uzun yıllar tartış-
lacak, sözedilecek bir direniştir. Evet, eleştirecek-
ler, mahkum etmeye çalışacaklar da çıkacak ama
şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki; direniş tüm bunları
aşarak, etkisizleştirerek, kuşaktan kuşağa, ülkeden
ülkeye, onyıllardan daha ötelere, dünya halklarına
örnek olacak bir direniş destanı olarak aktarılacak-
tır.

Hele ki bu direnişin, ABD ve Avrupa emperyaliz-
minin dünyanın tüm yoksul halklarını, IMF’siyle,
bombalarıyla, kültürüyle, “uluslararası kurumla-
rı”yla, en sinsi yöntemleri ve en vahşi katliamlarıyla
kuşatıp teslim almaya çalıştığı bir dönemde ger-
çekleştirilmiş olması, onu dünyanın kaderinin bir
parçası haline getirmiştir. Ülke ülke, bölge bölge,
semt semt, hapishane hapishane, fabrika fabrika
yakılıp yıkılarak teslim alınmaya çalışılan dünyanın
21. yüzyılın başındaki direniş bayrağı olmuştur di-
renme savaşı. Nepal dağlarında savaşan halk savaşı-
cısı da, Avrupa meydanlarında yürüyen küreselleş-
me karşıtı da, Filistin kamplarında direnen küçük
generaller de, Küba’daki bir sosyalist de, Afganis-
tan’da direnen bir yoksul köylü de, Arjantin’de
IMF’ye karşı yürüyen Latin Amerikalı da, bu direniş-
ten güç almıştır. Dünya halklarına bu gücü veren,
97 şehidimiz, alınlarında kızıl bantları onurlu taşı-
yan direnişçilerimiz, yenilmez devrimci ideolojimiz
ve irademizdir.

Bu savaş, direnme savaşı, emperyalizme ve oli-
garşiye karşıdır. Bu savaş, emperyalizmin dünya
halklarının beyninden kurtuluş umutlarını, devrim
ve sosyalizm düşlerini söküp almak istemesine kar-
şı direniştir. Direnme savaşı, umudu yaşatan, gele-
ceği savunan bir direniştir. Onun ideolojik, siyasi
içeriği budur. Tarihteki yerini de bugünden bu
içerik belirlemiştir.

Tarih, yarın diyecek ki; umut onlarla yaşadı; ide-
allerimiz onlarla savunuldu. Bugün ideallerimiz
gerçek olduysa, bugünümüzü emperyalizme ve oli-
garşiye, zulme ve kuşatmaya karşı dalgalandırılan o
bayraklara borçluyuz!

Bu düzen kimlerden korkar?

Adı **dolandırıcılıkla** anılan ve kamuoyumuzda “Jet Fadıl” olarak bilinen, tarikat istismarcısı “işadami” Fadıl Akgündüz’ün adaylığı Yüksek Seçim Kurulu (YSK) tarafından onaylandı.

Hem de dolandırıcılıkları hakkında sayısız **dava** açılmış durumdayken. Üstelik interpolün “kırmızı bülteni” ile aranırken.

Adı **Abdi İpekçi cinayetiyle** anılan, Papa cinayetinden Susurluk’a, mafyacıktan tecavüze adının karışmadığı herhangi bir pislik kalmayan Oral Çelik’in adaylığı da YSK tarafından onaylandı.

8 ayı sabıkası olan MHP’li Hidayet Altunakar’ın adaylığı da onaylandı. “Doğu’nun başbuğu” diye de bilinen ve adı **Kemal Türker’in katledilmesinden** tutun da onlarca cinayete birlikte anılan Yılmaz Durak’ın adaylığını onaylamakta da bir sakınca görmedi YSK. Adana’da devrimcilere karşı bir çok saldırıyı örgütleyen, **cinayet emirleri** verdiği devletin resmi belgelerine geçen Fatih Mehmet Zorba’nın adaylığı da, “son Türk devleti” için sakıncalı görülmedi.

Tümünü burada saymayacak olsak da bitmedi henüz... **Susurluk sanığı** Sedat Bucak’ın, yurtdışındaki **faşist katillerin yöneticisi** ve koruyucusu Musa Serdar Çelebi’nin TBMM davasını “şereflendirmesini” de uygun buldu YSK.

Sonra, dizi dizi hırsızlar, yolsuzluk davaları sanığının adaylıklarında da bir sakınca görmedi.

Soygun ve Katliam Düzenine Uygun Kadrolar

Daha önceleri çeşitli vesilelerle, bu yönetimin aynı zamanda bir **hırsızlar-katiller ittıfakı** olduğunu dile getirmiştik. YSK sanki bizi kanıtlamak istiyor. Bu düzenin kesintisiz yaptığı iki şey var: soymak ve katletmek. Soyuyor, kimse soyguna ses çıkarmasın, bu yağma düzenini bozamasın diye de katlediyor. Böyle bir düzene en uygun kadrolar da, doğal olarak hırsızların başları, katliamcıların şefleridir. Böyle olduğu için, Oral Çelikler, Jet Fadıllar, Cem Uzanlar bu düzen için sakıncalı değildir. Tabii bunlar sadece “örnek” isimler; Milletvekili aday listelerinde bunlardan yeterince var. Demek ki bunların hepsi, Türkiye Cumhuriyeti Devletine yakışır adaylar.

Bunlara kimsenin itirazı yok; Niye olsun? MGK bunlara rahat rahat anlaşıyor. IMF bunlarla anlaşıyor. ABD anlaşıyor. TÜSİAD anlaşıyor... Bunlar anlaştıktan sonra da halkın ne dediğinin, ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktur.

Bu düzen, sadece bağımsızlığı ve demokrasiyi savunanlarla anlaşıyor. Sömürüsüne karşı çıkana, zulmüne boyun eğmeyip direneni “sakıncalı” görüyor. Onlardan korkuyor. Korkusunu çıkardığı yasalarla, meydanları işgal ederek, yasaklar

koyarak, F tiplerini açarak gösteriyor.

Tablo son derece çarpıcıdır; hırsız, katili, soyguncuyu ceylan derili koltuklara buyur ederken, düşünün, soran, sorgulayan, hak, adalet, özgürlük diyeni F tiplerine atan bir düzen.

Böyle bir düzenin kurallarıyla yapılan seçimin halkın sorunlarını çözmesi, mümkün mü?

Mevcut meclisteki hırsızlar, katiller çok kalabalıktı... Listeleri çarşaf çarşaf burjuva gazetelerde bile yayınlanacak kadar bir bataklık halindeydi meclis. Düşünün, 500 milletvekilinin 200 küsuru, yani yarısı, hakkında onlarca suçtan soruşturma olan adamlar. Haklarında yüzlerce **soruşturma fezlekesi** geldi meclise... Tabii soruşturulmadılar... Çünkü “dokunulmaz”dılar.

Bay Katillere, Hırsızlara Ceylan Derili Koltuklar, Devrimcilere, Yurtseverlere, Demokratlara, Hak Özgürlük Diyene F Tipleri

Yeni oluşacak mecliste de tablo farklı olmayacak... Ve öyle bir meclisten çıkacak bir hükümetin yönettiği Türkiye’nin tablosu da farklı olmayacak. Hırsızlar, katiller, mafyacılar, yine baş köşede; halkın özgürlüğü, ülkenin bağımsızlığı için mücadele edenler yine zindanda.

Tüm düzen partileri, kendilerinin ve parlamentolarının ne kadar kirlenmiş olduğunu bildikleri için, hemen hepsi seçim bildirgelerine “dokunulmazlığı kaldıracıklarını veya sınırlayacaklarını” koymuşlar.

Yapabilirler mi, mümkün mü? Bu kadar hırsız meclise sokanlar, dokunulmazlık zırhını çıkaracak yasaları yapabilirler mi?

Bu ülkede, onyıllardır olduğu gibi, bundan sonra da, halkın hakları ve özgürlükleri mücadelesi, “parlamento içinden” değil, parlamento dışından sürdürülecektir. Çünkü bu mücadele, esasında bir anlamda, parlamento dışından, parlamento içindekilere karşı bir mücadeledir. Dışındakiler halk, içindekiler, oligarşinin temsilcileridir. İstisnalar, bunu değiştirmez.

Vaat Balonlarıyla Dolu **BOŞ BİLDİRGELER**

1991 seçimleri, yerde ve gökte vadedilmedik hiç bir şeyin kalmadığı bir seçim olarak geçmişti Türkiye tarihine. Sonraki seçimlerde, sistemin içine girdiği krize, düzen partilerinin birbirine benzeşmesine paralel olarak vaatlerin dozu düştü. Artık hiç bir şey vadedemeyecek hale gelmişlerdi.

2002 seçimlerinde ise vaatlerin dozunun yavaş yavaş yükselmeye başladığını görüyoruz. Hepsinin IMF'cilikte, AB'cilikte, Amerikancılıkta birleştiği noktada, artık kim daha fazla ve daha inandırıcı yalan söylerse yarışı kaldı geriye. Özellikle, kelimenin gerçek anlamıyla "sınırsızca atıp tutan" Uzan Holding partisi, diğer partileri de vaatler konusunda "daha çok, daha yüksekte" vaatler yapmaya zorluyor.

Boş konuşuyorlar, boş!

Hemen tüm partiler, bir "seçim bildirgesi" yayınladı. Hepsi, vaatler manzumesi. Seçim günü yaklaştıkça, vaatlerde ipin ucunu iyice bırakacaklardır. Falan parti vadetti, ben daha fazlasını söyleyim diye, yalanlar katmerleşecektir.

Ama bildirgelerine bakarsanız, dünya cenneti vadetseler de bir anlamı olmadığını görürsünüz.

Çünkü bildirgelerde hiç bir şey somut değildir. Her vaat adeta bir balon gibi duruyor bildirgelerde. İçerik boş, bir yere de bağlı değil, **yel esti mi**, ortada o vaatten eser kalmayacak. O **yel** de, tahmin edileceği gibi seçimden başka bir şey değil.

İktidar koltuğuna oturdukları günden sonra, o seçim bildirgelerinin kapağını bir daha açmayacakları şimdiden belli. Mesela, herhangi biri, "*ben iktidara geldiğimde 'Milli Güvenlik Siyaset Belgesi' falan dinlemem, IMF talimatlarına uymam, kendi programımı uygulayacağım*" diyor mu? Yok, demiyorlar. O zaman, mesela, hemen hepsinin bildirgesinde yer alan "tarıma, köylüye destek" sözü yerine getirilebilecek mi? IMF izin verecek mi?

Bu seçim bildirgelerinin her biri, içerdiği vaatler/demagogiler açısından ayrı ayrı ele alınıp incelenebilir, ama hemen hepsinin ortak noktası "dayanaksız atımları"dır.

Bildirgeleri yazarken, etkileyici, çarpıcı üç beş

cümle bulalım, gerisi önemli değil demişler sanki. Hiçbirinde Türkiye'nin sorunlarının nasıl çözüleceğinin cevabını bulamazsınız.

Hepsi birbirinden pişkin;

Sanırsınız ki, bu bildirgeleri yazan partiler, bu ülkede ilk kez siyaset sahnesine çıkıyor. Mesela, ANAP, şöyle bir bölüm koymuş bildirgesine:

"Milletimize taahhüdümüz

... insanımızın hak ve özgürlüklerini genişletmek ve demokrasimizi olgunlaştırmak hedefimizdir. ... Her alanda gelişmiş, çağdaş dünya ile bütünleşmiş, ekonomik gücü ve siyasi saygınlığıyla bölgesinde barış ve huzuru sağlamış lider bir Türkiye, Anavatan Partisi'nin Türk milletine olan taahhüdüdür."

19 yıldır, birkaç dönem hariç hep iktidarda olan kendileri değildi sanki. Bunları o zaman niye yapmadınız? Yoksa yapmak istediniz de size engel mi oldular? Peki -diyelim dediğinize inandık, bunları yapmak isteyeceksiniz- o engelleri nasıl aşacaksınız?

Generallerin her uyarısı karşısında "*yok ben öyle demek istemedim de...*" diye her tükürdüğüne yalayan bir liderle mi?

Tabii bu söylediğimiz sadece Mesut Yılmaz ve onun partisi için değil, esasında tüm düzen partileri için geçerli. Çoğu, onyıllardır iktidarı paylaşan partiler veya onlardan kariyer hesaplarıyla ayrılıp

**Sorduk,
soruyoruz,
sormaya devam edeceğiz!
Çünkü onların söyleyecek hiç bir şeyi, hiç bir çözüm programları olmadığını bu sorular açığa çıkarıyor.**

başka partiler kuranlardır. Yani, bir şey yapacakları varsa, yeterince zaman ve imkan bulmuş partilerdir. Belki bazıları "ama biz tek başımıza veya uzun süre iktidar olmadık hiç" diyebilirler, ama "adam olacak çocuk... muhalefetten bellidir"!

Kağıt üstünde bile korkaklar!

Bakın, hepsinin notunu verecek iki konu var: **F tipleri ve türban**. F tipleri konusunda bir şey demiyorlar. Çünkü o konuda bir şey söylemek, MGK'yla, Avrupa'yla, "teröre karşı mücadele" diye salyalarını akıtarak bağırıp çağıran ABD'yle karşı karşıya gelmek demek.

Burjuva basın da, onlarla aynı kafada olduğu için, parti liderlerine "F tipleri konusunda ne diyorsunuz, oraları ne yapacaksınız, bakın insanlar ölmeye devam ediyor, ne olacak?" diye sormuyorlar.

Ama "türban"ı soruyorlar hemen her partiye. Soruyorlar da cevap alabiliyorlar mı?

Hayır! **Adam gibi** "şöyle yapacağız, böyle yapacağız... veya yapmayacağız" diye cevap veren yok. "Şimdi zamanı değil, hassasiyeti olan bir konu, şimdi fazla kaşımamak lazım..." vs. vs. Dedikleri bunlar... Bu cevaplara bakıp bunların alayının **KORKAK** olduğu sonucuna varabilirsiniz ve yanılmaz olmanız.

Neredeydiniz bunlar olurken?

Hem de öyle korkaklar ki, Türkiye yakılıp yıkılırken, halk açlığa savrulurken, seslerini bile çıkarmamışlardır.

Mesela AKP bildirgesinde deniyor ki, "Koalisyon hükümeti... halkı canından bezdiren ekonomik istikrar programları ve acı reçeteler uyguladı, iç ve dış borç yükü inanılmaz bir şekilde büyümüş, yüzbinlerce iş yeri kapanmış, milyonlarca insan işini kaybetmiştir".

E peki siz neredeydiniz bunlar olurken?

CHP bildirgesinde de şunlar söyleniyor: "İşçi, çiftçi, memur ve emekliler yüksek kronik enflasyon altında ezildiler. Yoksulluk insanlarımızın belini büktü; yirmibeş milyon insanımız açlık sınırında yaşama tutunmak zorunda bırakıldı."

Aynı soru: **Bunlar olurken Baykal neredeydi?** Gençleşmek için spor yapıp denize girmekten bunlara karşı çıkmaya vakti mi olmadı?!

Hepsinden alıntı yapmaya gerek yok; Ama DSP-ANAP-MHP dışında, tüm partilerin seçim bildirgelerinde "halk şöyle ezildi, ülke böyle yaş-

Bu şatafatlı bildirgeler, tarihte kendilerine ancak "yalanın ve aldatmanın belgeleri" bölümünde yer bulabilecekler.

malandı, şöyle baskılar, anti-demokratik uygulamalar yapıldı..." diye satırlar var. Dolayısıyla, muhalif veya muhalefette olan, kendine sağ veya sol diyen tüm partilere soruyoruz: İşçiler, köylüler, memurlar, esnaf, meydanlarda IMF'ye karşı çıkarken siz **neredeydiniz**, devrimciler açlığa, baskılara, zulme karşı direnirken, **neredeydiniz?**

Evet, Türkiye yol ayrımında

Partiler "yol ayrımı" sözünü de çok sevmişler. Bildirgelerin çoğunda, bu söz geçiyor.

IMF politikalarını uygulamayı sürdüreceğini, ABD'yle anlaşmalara sadık kalacağını, AB'ye uyum programını sürdüreceğini söyleyen partilerin bir yol ayrımından söz etmesi abes değil de nedir?

Abeslik uç noktada; mesela CHP diyor ki:

"Türkiye bir yol ayrımındadır. 3 Kasım'da Türkiye, ya ekonomik krizden çıkacak, ya da bugünkü kaos sürecektir."

Bakın şimdi; bugünkü kaos dediği durumun sorumlularından birini (Derviş'i) yanına "ekonomiyi teslim edeceğim adam" diye alıyor, sonra diyor ki, **bugünkü durumu değiştireceğim!!!**

Bunların hepsi, aynı yola gidiyor.

Bunların yolu, AB, ABD yoludur. Onların IMF'si, Dünya Bankası, NATO'su, bunları nereye doğru güderse, bunlar oraya doğru gidecektir.

Doğru bir yol ayrımı var; bu yol ayrımında, A partisi B partisi yazmıyor; düzen partileri hepsi aynı yolun yolcusu. Yol ayrımı noktasında, **bir yol** düzene, **öteki yol** devrime gidiyor... **Birinci yol**, aslında böyle gelmiş, böyle gider yolu. **Öteki yol**, örgütlenerek, mücadele ederek değiştirebilmenin yolu. Tercihinizi vaat balonlarıyla yapmayın...

ABD, Irak için gerekçe bulmakta zorlandıkça batıyor; sonraki bahane ne olacak?

BAHANE BULMA TERÖRÜ

Irak'ın BM silah denetçilerini koşulsuz kabulü konusunda Viyana'da yapılan BM-Irak görüşmelerinde anlaşma sağlandığının açıklanması, Amerika'yı yeni bahaneler aramak, yeni şartlar öne sürmek zorunda bıraktı. Kuşku olmasın ki, bunlar yerine getirilse yenileri de gelecektir arkasından.

Amaç teslim almak, Irak'a saldırıyla başlayacak olan Ortadoğu'ya hakim olmak olunca "gözünün üstünde kaşın var" bahanesi bile öne sürebilir Amerika. Durum öyle bir hal aldı ki, **bahane aramanın kendisi teröre dönüştü**. Tam bir hukuksuzluk ve dayatma içinde öne sürülen bahanelerle özcesi Irak'a söylenen "koşulsuz teslim ol"dan başka bir şey değildir. Yoksa? Yoksa milyonlarca Irak'lı'nın kanı akıtılabilir. Buyurun size terör. Rutin hale getirilen bombalamaları, ambargo nedeniyle ölen 500 bin çocuğu ve her gün ortalama 250 kişinin yaşamını yitirmesini, '91'de kullanılan silahlar nedeniyle Iraklı çocukların yüzde 23'ünün gelişme bozukluğu göstermesini, çocuk ölümlerinin 5 kat artmasını saymıyoruz.

Peki bu tablo "uluslararası kamuoyu" tarafından görülüyor mu? Görülüyor. Sayılan bahanelere inanan kimse de yok zaten. Ama emperyalizmin hakimiyetindeki dünya düzeninde kimi ülkeler için korku, kimi için işbirlikçilik, kimisi içinse çıkarlar belirleyici oluyor ve susuyorlar. Susmayan sadece halklar. Susma hakları da yoktur, çünkü böyle bir dünya düzeninin sürmesi, bütün

dünya halklarının karşısındaki tehdittir, Irak'ın son olmayacağını söylemek kehanet değildir.

Denetlensin Mi, Denetlenmesin Mi?

Binlerce yalanı saymayacağız, sadece temel gerekçe olan Irak'ın "kitle imha silahı ürettiği" bahanesi üzerinde yaşanan gelişmelere bakalım.

BM denetçilerinin Irak'a girmesi üzerine bir propaganda yürüttü Amerika. 1991 sonrası yapılan anlaşmaya göre denetleme yapan BM silah denetçileri, Saddam'ın yatak odasına dahi girmek istemiş ve ipler bu noktada kopmuştu. Amerika Irak'ın kabul etmeyeceğini hesaplayarak bu noktadan savaş bahanesi yaratmaya çalıştı. Irak'ın "BM kararını uygulayacağız" açıklamasının ardından bahane boşa düştü. Ardından Güvenlik Konseyi bir karar alarak Irak'ın koşulsuz denetime açılmasını istedi. Ama Amerika açısından eksik olan bir şey vardı; "şu kadar sürede açmazsan vururuz" gibi ABD'nin amacını net olarak meşrulaştırmıyordu. Bunun için "bir hafta" süre verilen ikinci bir BM kararı aldirmek için Güvenlik Konseyi'ndeki öteki ülkeleri rüşvetle ikna etme turlarına çıktı Amerika. Bu arada BM-Irak arasında yukarıda sözünü ettiğimiz anlaşma sağlandı.

Anlaşmanın ardından ilk açıklama ABD Dışişleri Bakanı "güvercin" Colin Powell'den geldi. Powell **silah denetçilerinin Irak'a gitmemesini** istedi.

Silah Yığınağı

Teksas Fort Hood üssünde Fı-

rat Nehri'nden Bağdat'ı işgali senaryosuna dayanan askeri bir tatbikat yapan Amerika, "silah denetçileri" masallarıyla dünyayı uyutmaya çalışırken, öte yandan Ortadoğu'daki işbirlikçi ülkelere silah yığınağı yapıyor. Amerikan AP ajansının haberine göre, bölgedeki yığıntaktan örnekler:

Kuveyt'te; karada ve denizde gidebilen pervaneli taşıtlar, USS Abraham Lincoln Üssü'ndeki savaş uçakları, Irak sınırının 45 km ötesinde bekleyen silahlı piyade tugayı.

Katar'da inşaatı bitmek üzere olan ve ABD Merkez Komutanlığı olacak yeni bir komuta merkezinin yapımı, başkent Doha üzerinde uçan ve içi asker dolu kamyonlar taşıyan F-16 savaş uçakları, El-Udeid hava üssünde 3.300 asker.

Bahreyn'de ABD karargahında 5'nci filo.

Suudi Arabistan'ın Prens Sultan hava üssünde 6 bin askeri personel ve uçaklar.

Türkiye-İncirlik'te 1.700 asker ve uçaklar.

Beyaz Saray sözcüsü 2 ekim günü Irakla ilgili açıklama yapıyor. Gazeteci operasyonun maliyetini soruyor. (Amerikalı için önemli olan bu ya!)

Sözcü, henüz operasyonun nasıl olacağı konusunda karar verilmediği için maliyetinin de hesaplanamayacağını belirttiikten sonra, “Saddam’a yönelik bir darbe... suikast” yöntemleriyle Irak’ta rejim değişikliğinin **DAHA UCUZA MALOLACAĞINI** söyledi.

Amerikalı da olsa gazeteciye bile “her yol mübah” ahlakının bu şekilde alenileşmesi garip gelmiş olacak ki, yeniden soruyor:

“Yani siz şimdi bu kürsüden, sizin tanıdığınız bir Iraklı’nın Saddam’ın kafasına bir kurşun sıkmasını onaylıyor musunuz?”

“Her türlü rejim değişikliğini memnuniyet-

le karşılırsınız...”

Peki onmilyonlarca Iraklı’nın iradesi ne olacak? Ne önemi var Amerika için. Filistinli’nin kaderi oradan belirlenir, Iraklı’nın, Afgan’ın, Türk’ün, Kürt’ün, Arap’ın, Afrikalı’nın kaderi Beyaz Saray masalarında pazarlık konusu; suikastler, darbeler, kompolar, krallık rejimleri, her şey “özgürlüklerin ülkesi” Amerika’nın çıkarlarına uygunsa mubah.

Halkların kanı, iradesi, geleceği Amerika için sadece basit bir maliyet hesabından ibarettir. Beyaz Saray’dan dünyaya hakim kılınmak istenen ahlak, kültür, politikanın özü budur. Bunun ötesinde yazılıp çizilen, söylenen her şey yalandan ibarettir.

BM denetçilerinin sözcüsü Melissa Fleming “biz Güvenlik Konseyi’nin teknik organınız talimatı da Konsey’den alırsınız” sözleriyle cevap verdiği bu dayatmadan sonra Beyaz Saray’dan yapılan açıklama, niyetin silah denetçilerinin Irak’a gitmemesi ve “niye denetime açmadın” diye Irak’ın vurulması olduğu daha da netleşti. ABD’nin bu açıklamada sıraladığı silah denetçilerinin yetkilerine ilişkin yeni şartlarından bir kaç örnek bu gerçeği görmek için yeterli:

“Denetçilerin istedikleri Iraklıyı sorgulama ve istediğini aileleri ile birlikte Irak dışına çıkarıp sorgulama yetkisi... BM silahlı güçleri (siz bunu ABD okuyun) gerektiğinde silah denetçilerine yardımcı olarak Irak’a gidebilmeli... Denetçiler istediğinde hava, kara trafiğini durdurmalı.”

Silah denetimi bahanesinin anlamı açık değil mi?

“Üslerini Kullandıranı Dost Görmeyiz”

Dünyanın gözleri önündeki komploculuk ve pervasızlık sürerken, Türkiye’nin saldırı konusundaki bilinen kaygılarını gidermek için gelen ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı ile aynı günlerde Irak Başbakan Yardımcısı Tarık Aziz de Türkiye’deydi.

Aziz görüşmeler sonrası açıklamalarında **“üslerini kullandıranı dost görmeyiz...”** dedi.

Bu kadar yalın bir gerçek oligarşinin katliam ortaklığını ortaya koymaya yetmez mi?

Peki haksız mı?

Topraklarınızdan Amerikan uçakları kalkacak, Irak’ı bombalayacak, insanlarını katledecek, ekonomisini felce uğratacak, sonra o devlet sizi

“dost” göreceksiniz; mümkün mü? Değil elbette, ama oligarşi öyle demagog ki, **“etrafımız düşmanlarla çevrili”** edebiyatından hiç vazgeçmiyor. “Arkamızdan hançerleyen Araplar” edebiyatını dilinden düşürmüyor. Oysa komşularına en büyük düşmanlığı onyıllardır kendisi yapıyor. 1991 saldırısında da aktif olarak kullanılan İncirlik’ten kalkan uçaklar halen bombalamayı sürdürüyor. Daha geçen hafta Basra havaalanı yerlebir edildi.

Bu tablodan bakıldığında Türkiye zaten saldırının içindedir. Sorun, ya Kürt devleti kurulursa endişesi. Ekonomik zararlar vs. ne koparırsam pazarlığından başka bir şey değildir ve ahlaksızlığın daniskasıdır. Kendi askerinin kanını satan oligarşi için Iraklı’nın kanının ne kıymeti olabilir ki! Zaten IMF de açıklama yaptı; Türkiye’nin Irak’a saldırıya karşı çıkmasına gerek yok; Irak’ın işi kısa sürede bitirilirse, Türkiye ekonomisi zarar görmez diye.

Daha basına yansımayan hangi pazarlıkların yapıldığı da ortaya çıkacaktır.

Dünyayı terörize edenlerin hakimiyeti sürdükçe; halkların iradesi, kaderi teröristlerin çıkarına göre belirlendikçe... barış, adalet varolamaz! Bunun için “Savaşa Hayır” değil, “Amerikan İmparatorluğuna Hayır”

Condoleeza Rice: “ABD çok çok özel bir ülke” TERÖRİSTİN NE ÖZELLİĞİ OLUR Kİ?

ABD, halklara karşı uyguladığı terörü; “ben istediğim gibi terör uygulayacağım, istediğimi bombalayıp, istediğime ekonomik, siyasi ambargolarla diz çöktüreceğim” diye savunmuyor, ama tam da bu anlama gelecek demagoji ve yalanlarla savunuyor.

Geçen haftaki sayımızda ele aldığımız Amerika’nın yeni açıklanan “**Ulusal Güvenlik Stratejisi**”ne ilişkin soruları cevaplayan Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleeza Rice’in sözleri bunun tartışmasız kanıtlarını sunuyor bize. Rice’in ne dediğine geçmeden önce “Bush Doktrini” de denilen sözkonusu güvenlik stratejisinin hangi temeller üzerine oturduğunu yeniden kısaca hatırlayalım.

Terörizmin Stratejisi

“Ulusal güvenlik stratejisi” özellikle şu maddelerde içeriğini açıkça ortaya koyuyor:

- ABD, “kendisine yönelik bir saldırı gerçekleşmeden saldırıya geçecek...”
- “Kuvvetlerimiz; ABD’nin gücünü aşmayı veya

ona eşit bir güce sahip olmayı umarak askeri gelişim stratejisi izleyen potansiyel rakipleri bu çabadan vazgeçirecek kadar güçlü olacaktır.”

İmparatorluk ilanının ve buna ulaşmak için hukuk, kural tanımazlığın açık ifadesi olan bu stratejiyi savunmak ancak büyük bir pervasızlık ve demagoji ile mümkün olabilir. Rice de böyle yapıyor.

Terörizmin Bahanesi

“ABD çok çok özel bir ülke...” Terörizmi bu sözlerle savunuyor Rice ve şöyle devam ediyor:

“ABD çok özel bir ülkedir, şöyle ki, şimdi sahip olduğumuz askeri güç konumunu sağladığımız vakitlerde, bunu **özgürlüğü tercih eden** bir güç dengesini desteklemek için yapıyoruz. ABD tek başına hareket etmek istemiyor ve aynı zihniyetteki ülkelerin askeri işbirliğini memnuniyetle karşılıyor. Ama Sovyetler’in yaptığı gibi bir rakibin ABD’yle aynı askeri eşitliğe ulaşmasına izin vermeye gelirse, hayır, buna izin vermeye niyetimiz yok. Böyle

“Özel Amerikalıya” dokunulmazlık!

Özgürlük demagojisine sarılan ABD’nin **Uluslararası Ceza Mahkemesi** (UCM) konusundaki tavrı neyin özgürlüğünü istediğini özetliyor. UCM’nin emperyalistlerin denetiminde bir kurum olarak dünyaya nasıl bir adalet getireceği bir yana, Amerika bilindiği gibi bundan da muaf olmak istedi ve anlaşmayı onaylamadı. Şantaj ve tehditle elde ettiği 1 yıl UCM’den muaf tutulma kararı yetmedi Amerika’ya. (ABD terörü, 1 yıllık değil, imparatorluk son bulana dek..)

Şimdiki “çözüm”; BM’yi boşa çıkararak tek tek ülkelerle, kendi askerlerinin, diplomatlarının savaş suçu işleseler dahi yargılanmayacakları anlaşmaları imzalamak. **12 ülke** bu anlaşmaları imzaladı: Romanya, İsrail, Doğu Timor, Mars-

hall Adaları, Afganistan, Honduras, Özbekistan, Moritanya, Dominik Cumhuriyeti, Palau, Tacikistan ve Mikronezya. Tek tek bu ülkelerin etki alanları, hangi rüşvetler, tehditler sonucu imzaladıkları tartışılabilir, ama önemli olan UCM’yi etkisizleştirmede, baltalamada hızla yol alınıyor olması.

Bu konuda başka bir karar da AB’den. ABD’nin bu isteğine karşı “direnen” Avrupa, İngiltere ve İtalya’nın bu yöndeki isteğine olumlu cevap verdi. Yani AB, Amerika’ya hukukta da boyun eğmek zorunda kaldı. Amerikalı’nın dokunulmazlığını onayladı. (“AIHM’e giderim”cilere duyurulur!)

Strateji raporu sonrası The Washington Post Gazetesi’nin görüştüğü Avrupalı yetkililer, “**bize göre**

ABD diyor ki, ‘Ben bir imparatorluğum.’ demişler. (Akşam, 1 Ekim)

Afganistan saldırısının hemen öncesinde devrimciler gerçekleri tartışmaya çağırmış ve hedefinin bütün dünya halkları, yaratmak istediğinin Amerikan imparatorluğu olduğunu açıklamıştı. Ve aynı günlerde Amerika’nın “terörle savaş” yalanına verilen desteğin imparatorluğun önünü açacağına özel vurgu yapılmıştı.

Peki Avrupa ne yaptı? Çıkarları için ABD’nin yanında yeraldı. Yetmedi terör listeleri yayınladı.

Şimdi **gerçeği mi görüyor Avrupa?** Gerçeğin her zaman farkındadır aslında. Sorun ucunun çıkarlarına dokunup dokunmadığında düğüm leniyor. Mesela imparatorlukta onlara da yer açılırsa hiçbir itirazları kalmayacaktır. Politika böyle şekillenince sadece hukukta değil her alanda ABD’nin dediği olacak demektir.

le bir şey olursa, özgürlüğü tercih eden güç dengesi kalmaz, dünyanın bir kısmına Sovyetler gibi zorbalık eden bir güç dengesi hasıl olur."

Terörizmin bahanesi, ABD'nin "çok çok özel bir ülke" olmasıymış. Özelliği ise özgürlükten yana olmasındaymış. Evet zorbalıkla özgürlük cephesi arasında bir çatışma var. Ama, Amerika özgürlükleri ve halkların iradesini yokeden cephenin lideri olarak, halkların özgürlük talebi ve direnişlerinin karşısında yer alıyor.

Tekellerin Özgürlüğü

Amerika'nın özgürlükten anladığının örneğin petrol, enerji tekellerinin Asya'yı, Kafkaslar'ı, Ortadoğu'yu ele geçirme özgürlüğü olduğu bırakın daha geriye gitmeyi, son bir yıl içinde yaşananlarla ortada. **Emperyalistlerin özgürlük anlayışı** tarihin hiçbir döneminde halkların hak ve özgürlüklerini kapsamadı. Onun özgürlük anlayışı tekellerin sınırsız sömürü ve zulüm özgürlüğünden ibarettir. Çeşitli nedenlerle Amerika'nın "özgürlükler ülkesi" olduğunu düşünenler kendilerini direk ya da dolaylı emperyalist işbirlikçilerinin safında bulmaktan kurtulamadılar. Yalanın meşrulaşmasına hizmet ettiler ve halen ediyorlar.

Dedik ya, demagoji kaçınılmaz ve "özgürlük" emperyalizmin en sık kullandığı demagoji. Hem de bunu, 70 yıl gibi kapitalizme kıyasla kısa süreli bir deneyle dünya halklarına özgürlüklerin, demokrasinin, adaletin ne olduğunu öğreten **sosyalizme** karşı da kullanmaktan çekinmezler. Irkçılığı, faşizmi, hukuksuzluğu, adaletsizliği yaratan kapitalizmin anavatanında oturup, "Sovyetler'in zorbalığı"ndan utanmadan sözdebilirler.

Sovyetler'in olmadığı bir dünya tablosundan en iflah olmaz anti-komünistlerin dahi şikayetçi olması, Rice'nin Sovyetler örneğini vermesini daha bir anlamlı kılıyor. Hatalarına, eksikliklerine rağmen Sovyetler, Amerikan imparatorluğunun önündeki en büyük engeldi. Ortadoğu'dan Asya'ya, Balkanlar'a kadar dünya halklarının aleyhine atacağı bir adımda Sovyetleri hesap etmek zorunda kalıyordu.

Amerika'nın bugün de en büyük korkusu halkların yeniden sosyalizm yolunda yürümek için ayağa kalkmasıdır. Siyasi, askeri, hukuki alanda hazırlıklar bunu önlemek için. Sovyetler yok, ama bugün de Amerika'nın önünde engel yine direnen halklar var. Stratejileri, planları bozan bu gücü yarın çok daha fazla hesap etmek zorunda kalacak Amerika.

TÜM PARTİLERE

- IRAK'A SALDIRI VE AMERİKA-

Irak'a saldırının adım adım yaklaştığı bugün hiçbir parti Irak ve Amerika konusunda tavır belirlemeden, -IMF konusunda yaptıkları gibi- adını ağızlarına almadan Türkiye'yi yönetmeye talip olamaz, halkın karşısına çıkamaz. Amerikanın savaşına karşı olan halkımız bütün partilerin yüzüne gerçekleri haykırmalı, Irak'ı, Amerika'yı sormalı, sorgulamalıdır...

✓ "İncirliği kullandırtmayacağız" demeyenler Amerikancıdır.

✓ "Bir koyup üç alacağız" diyenler, "biz de Irak'a karşılık Amerika'dan zararlarımızı karşılmasını isteyelim... şu tavizleri alalım" hesabı yapanlar dünya halklarına düşmandır.

✓ "Amerikan imparatorluğuna hayır" demeyen emperyalist işbirlikçisidir.

✓ Irak halklarının kanının dökülmesine "banane" diyen ABD'nin Ortadoğu planlarının parçasıdır.

✓ ABD-İsrail-Türkiye ittifakını parçalayıp atacağız demiyen Ortadoğu'da akan ve akacak olan kanın ortağıdır.

Tüm DKÖ'lere, Aydınlarla, Sendikalara... Çağrı;

Amerikan imparatorluğuna, işgale, katliama hayır diyelim. Türkiye halkının Ortadoğu halklarına karşı dostluk elini, anti-emperyalist geleneğini ancak kendine sol diyenler temsil edebilir.

Emperyalizme karşı olan tüm sol güçlerin Irak'a saldırıya karşı biraraya gelmesinin, meydanları onbinlerle, yüzbinlerle doldurmasının önünde hiçbir engel yoktur, olmamalıdır.

Amerikan imparatorluğuna karşı güçlerimizi birleştirelim, direnen mazlum halkların yanında yerimizi alalım.

TAYAD "Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları Kurultayı"nı yaptı

Tecrit Kişiliğın Öldürölmesidir Kişiliğın Öldürölmesi Kişinin De Öldürölmesidir

TAYAD'lı Aileler hapishanelerde yaşanan sorunlara ilişkin ikinci kurultayını başarıyla tamamladı. İlki, bundan iki yıl önce "*Hapishaneler Gerçeğı Yaşanan Sorunlar ve Çözüm Önerileri*" adıyla düzenlenmiş, Türkiye'de hapishaneler gerçeğı, amacı, koşulları detaylı olarak tartışılmıştı.

Aradan geçen iki yıl, katliamlara, işkencelere ve F tiplerinde tecrite tanık oldu. İlk kurultayda F tiplerinin açılması koşulunda neler olacağına ilişkin TAYAD tebliğlerinde ifade edilenler, bugün "yaşananlar" olarak, 28/29 Eylül günlerinde Zübeyde Hanım Kültür Merkezi'nde düzenlenen "Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları Kurultayı"nda tartışıldı.

Malum "F tipi sansür" nedeniyle basında haber olamayan kurultay; çok sayıda katılımcı sendika, parti ve DKÖ olmasıyla, tartışılan konular ve çözümlerine ilişkin zenginliğı ile iki yıl aradan sonra hapishaneler gerçeğının en etraflı şekilde ele alındığı bir etkinlikti.

Dünden Bugüne Hapishaneler

Prof.Dr. Hüseyin Hatemi'nin başkanlığını yaptığı kurultayın ilk oturumunda tartışılan dünden bugüne hapishaneler oldu.

Gazeteci yazar Ayşe Düzkan "hapishaneler ve medya" ilişkisi üzerine yaptığı konuşmada, bugünkü sisteme geçişte, medyanın oynadığı rol üzerine düşüncelerini dile getirirken, İHD Cezaevleri Komisyonu Üyesi Av. Ümit Efe ise hapishanelerde yaşam koşullarını örnekleriyle ortaya koyan bir konuşma yaptı.

"Bağışla Bizi..."

İlk oturumda söz alanlardan biri de Bilgesu Erenus oldu. Erenus sanatçı duyarlılığını katarak "hapishaneler ve aydın" üzerine yaptığı konuşmada, dışarıdaki aydınlaraya yönelik, tecrit, yalıtım politikasıyla F tiplerindeki tecriti birleştirdi.

"Tecriti yalıtımı, bize dayatan artık hiç kuşku-muz yok ki, iyice dizginlerinden boşalan ABD gü-

dümlü tekeller dünyasıdır” diyen Erenus, “ya biz, yalnız yazar, çizer, bilim insanı değil, mesleğimiz her ne olursa olsun biz dışarıdaki aydınlar, bu son iki yılda neyi nasıl yaşadığımızın farkında mıyız?” sözleriyle aydınlara seslendi ve Türkiye aydını adına şu sözlerle bir nevi özeleştiride bulundu: “bağışla bizi İdil çocuk, hapishaneleri kaldıramadığımız gibi, biz dışarıdaki aydınlara uygulanan hem gizli hem açık infazları yakmayı göze alıp, bilinçli bir müdahaleyle tecriti de kaldıramadık, kim bilir, belki bundan sonra, bağışla...”

Konuşmacıların ardından dinleyicilerden gelen sorularının cevaplanmasıyla sona eren birinci oturumdan sonra ara verilirken, “tecrite hayır” pankartının asıldığı olduğu salonda ilk oturuma ilişkin hararetili tartışmalar da kesilmedi.

F Tiplerinde Sağlık Ve Yaşam

Öğleden sonra başlayan “F tiplerinde sağlık ve yaşam” başlıklı ikinci oturumu yöneten **Av. Gülçin Çaylıgil** konuşmacılara söz verirken, yer yer kendi düşüncelerini de ifade eden kısa değinmelerde bulundu. İkinci oturumda ise konuşmacı olarak TTB ikinci Başkanı **Dr. Metin Bakkalcı**, ÇHD İstanbul Şube Başkanı **Av. Several Demir** ve TAYAD’lı **Naime Kara** ve TMMOB’dan **Yük. Mimar Hasan Kıvırcık** yer aldı.

Kurultayın programına göre, Naime Kara tarafından anlatılan “F tipleri ve aileler” konusunda ölüm orucu şehidi Zehra ve Canan’ın babası Ahmet Kulaksız’ın konuşması gerekirken, kurultayın yasal işlemleri için gittiği güvenlik şubeden, terörle mücadele şubesi tarafından gözaltına alınması nedeniyle değişiklik yapıldığı açıklandı. Oturumun ilerleyen saatlerinde ise serbest bırakılan **Ahmet Kulaksız** salona gelerek hem kurultayı neden yaptıklarını anlattı, hem de kurultaydan çıkacak sonucun ölüm orucunun taleplerinin kabul ettilmesinde bir adım olması dileğinde bulundu.

Dr. Metin Bakkalcı’nın, TTB’nin raporlarında da yeralan F tiplerinde sağlık üzerine yaptığı bilgilendirici konuşmadan sonra Av. Several Demir, F tiplerinin hukuki boyutun ele alan bir konuşma yaptı. TAYAD adına konuşan Naime Kara ise F tiplerini aileler boyutuyla değerlendirdi. Görüşlerde yaşadıkları sorunlardan, ölüm orucu şehit ve gazilerine kadar F tipleri ve direniş sürecini mücadelelerinin içinde olan bir ana olarak ortaya koyan Kara’nın konuşmasında salonda bulunan birçok kişinin gözyaşlarını tutamaması kurultayda duygusal bir atmosferin oluşmasına da neden oldu.

Daha sonra söz alan **Yük. Mimar Hasan Kıvırcık** ise F tiplerinin mimari yapısını sinevizyon üzerinden yaptığı konuşma ile anlattı. Kıvırcık, Adalet Bakanlığı’nın hücre duvarlarının yıkılamayacağı vb. demagojilerine de somut olarak bu konuşmasında cevap verirken, böyle bir mimari yapının insan üzerindeki etkisine de değindi.

Yaklaşık 260 kişinin katıldığı ilk günün son oturumu Hasan Kıvırcık’ın konuşmasının ardından kurultaya katılan Mihri Belli’ye konuk olarak söz verilirken, ölüm orucu direnişçisi Feride Harman’ın ölüm yatağından gönderdiği mesaj yoğun alkışlarla karşılandı. **“97 canımızı kaybettik”** sözleriyle başlayan Feride Harman mesajında tecrit koşulları kalkana kadar direnişine devam edeceğini vurgulayarak, bu konuda, herkesi yanında olmaya çağırıyordu.

Tecriti Yaşayanlar Anlattı

İkinci gün, Saat 10.30’da başlayan üçüncü oturum yaşayanlar, dünyadaki uygulamaları ko-

nusunda çalışmaları olanların da yer aldığı “tecrit” konusundaydı.

ÇHD Genel Başkanı **Av. Hüseyin Biçen**’in yönettiği oturumda ilk sözü, yönetmen **Hüseyin Karabey** aldı ve “Sessiz Ölüm” filminin çalışmaları sırasında dünyadan örnekleri araştırdığını, Avrupa ülkelerinde tecriti yaşayanlarla konuştuğunu belirtti. Bu araştırmadan çıkardığı sonuçlarını aktaran Hüseyin Karabey’in ardından tecrite karşı ölüm orucu direnişinde yer almış ve şimdi gazi olan **Kevser Mızrak** söz alarak, tecrite karşı neden ve nasıl mücadele edilmesi gerektiği anlattı.

Kevser Mızrak’tan sonra, tecritin insan psikolojisi ve kişiliği üzerine Psikiyatri Derneği’nden **Dr. Doğan Şahin** bir konuşma yaparak tecritin bu nedenle de mutlaka kaldırılması gerektiğinin altını çizdi. Bu oturumda son olarak eski tutsak temsilcisi **Şadi Naci Özpolat** ise Türkiye’de F tipleri

tecrit ve amacı üzerine konuştu.

Yaklaşık 270 kişinin katıldığı ikinci günün, “**öneriler tebliğler, değerlendirme ve sonuç**” başlıklı son bölümünde ise, kişi ve kurumların sunduğu tebliğlerin ardından, TMMOB, ÇHD ve TAYAD’dan oluşturulan divan kurultaydaki konuşma ve tebliğleri değerlendirerek “sonuç bildirgesi taslağı”nı okudu. TAYAD’dan aldığımız bilgiye göre, sonuç bildirgesi taslağının kamuoyuna açıklanmasından önce katılımcı kurumların imzasına sunulmuş durumda.

Katılımcı kurumlardan TAYAD’ın yanı sıra, TUYAB, İHD İzmir Şb., ÇHD İstanbul Şb., MAZLUMDER, ÖDP, Halkın Hukuk Bürosu, ÖZGÜR-DER, KESK, TMMOB ve GÖÇ-DER adına hapisaneler konusunda çeşitli başlıklar altından tebliğler sunarken, bu kurumların dışında çok sayıda parti, sendika ve DKÖ’lerden de katılım gerçekleşti.

SONUÇ BİLDİRGESİ’NDEN:

“Tecrit Kaldırılmalıdır”

Kurultay sonucunda hazırlanan ve kurultaya katılan kurumların imzasına açılan “kurultay sonuç bildirgesi taslağı”nda şu tespit ve çağrılara yer verildi.

“Kurultayımızın sonuç bildirgesine yazacak onlarca sorun F tipi hapisanelerde mevcuttur. Ancak bugün için temel sorunları öne alarak ölümleri durdurmak amacıyla sonuç bildirgesinde temel birkaç noktayı öne çıkarıp, bunlar için mücadele çağrısı yapmayı bu sonuç bildirgesine imza atanlar olarak daha önemli buluyoruz.

Bu çerçevede;

1- F tipi hapisaneler ve tecritin temel amacı siyasi tutuklu ve hükümlüleri devrimci düşüncelerinden vazgeçirmek, kişiliksizleştirmektir. Tecrit kişinin duyu organlarını uyarıcılardan yoksun bırakarak, kişiliğin parçalanması ve öldürülmesidir. **Kişiliğin öldürülmesi kişinin öldürülmesidir.** Bu politika kabul edilemez.

Bu çerçevede; aynı zamanda hapisanelerde süren ölüm oruçlarının da temel talebi olan tecrit kaldırılarak, ölümler durdurulmalıdır. Tecrit belli sayıdaki tutuklu hükümlünün yaşam alanında koşulsuz biraraya getirilmesiyle kaldırılmış olacaktır.

2- F tipi hapisanelerde **işleyiş** tutuklu hükümlülere fiziki ve psikolojik baskı uygulayacak tarzda düzenlenmiştir. Tutuklu hükümlülere yönelik fiziki ve psikolojik baskıya son verilmeli, tutuklu hükümlülerin kişiliğine yönelik saldırı amaçlı uygulamalar kaldırılmalı, işleyiş yeniden tutuklu ve hükümlüler lehine düzenlenmelidir.

3- F tipi hapisanelerde her blokta 15, toplam 60 tek kişilik **hücre** mevcuttur. Resmi söylemde tek kişilik hücrelerin amacı, “disiplin cezaları amaçlı” olarak ifade edilmektedir. 60’ın üzerindeki sayıda tek kişilik hücrelerin amacının disiplin cezasıyla sınırlı

olmadığı açıktır. Bu nedenle tek kişilik hücre sayısı en fazla onla sınırlanmalı keyfi olarak tek kişilik hücrelere tutuklu ve hükümlüleri atma uygulamasına son verilmelidir.

4- Yukarıda saydığımız acil taleplerimiz hapisanelerde tecritin kaldırılıp, ölümlerin durdurulması amacıyla **acil ve asgari taleplerimizdir.** Bu hapisanelerdeki sorunların tamamen çözülmesi demek değildir. Hapisanelerdeki sorunların çözümü için demokratik kurumlar, kitle örgütleri dernek ve sendikalar, barolar, meslek odaları, tutuklu yakınları ve avukatları ile tutuklu temsilcilerinden kişi ve kurumların görüşleri, araştırmalar ve varılacak sonuçlar doğrultusunda hapisaneler yeniden düzenlenmelidir.

5- Bu acil taleplerimizin gerçekleştirilmesi de kuşkusuz ki mücadele ile başarılabilir. Bizler bu acil taleplerin gerçekleştirilmesi ve ölümlerin durdurulmasını sağlamak amacıyla tüm halkımızı duyarlı olmaya, mücadele etmeye, kendi sorununa sahip çıkmaya çağırıyoruz.”

Kurultaya Sunulan Tebliğlerden

"Hapishanelerde Sağlık Ve Yaşam Koşulları Kurultayı"na çok sayıda tebliğ sunuldu. Tümü'nün ortak özelliği devletin hapishaneler politikasının insana değer vermediği ve F tiplerinin düşüncenin yokedilmesi üzerine inşaa edildiği idi. Çözüm noktasında atılacak ilk adım olarak ise, ortak olarak dile getirilen öncelikli olarak tecritin kaldırılması.

Tümüne yer vermemizin mümkün olmadığı bazı tebliğlerden kısa bölümleri aktarıyoruz:

"TECRİT KALDIRILMALIDIR..."

... KESK olarak her zeminde tecrit konusunda duyarlılığımızı ve tutumuzu açıkladık. Bugün de tecritin kaldırılması konusunda girişimlerimiz sürüyor. Adalet Bakanının insan haklarına aykırı tecrit koşullarının kaldırılması, cezaevlerinin evrensel demokratik normlara uygun hale getirilmesi noktasında gerekli duyarlılığı göstermesi için demokratik kitle örgütleri ve sendikalarla birlikte ziyaret edeceğiz,

Taleplerimiz nettir. Bu demokrasi ayıbının son bulması için; F tipi cezaevi ve tecrit uygulaması son bulmalıdır. ..." (KESK)

"F TİPİ HAPİSHANE GERÇEKLİĞİ VE YAŞANAN SORUNLAR

... Bugün burada tüm bu konuların, sorunların ayrıntılarına girmeyi gerekli görmüyoruz. Çünkü gelinen noktada, 'Nasıl Bir Hapishane' tartışması değil, hapishanelerde yaşanan acil sorunlara çözüm bulmak, her gün yaşanan ölümleri durdurmak temel sorunumuz durumundadır. Bugün hapishanelerdeki en temel sorun tecrit sorunudur ve ölümlerin durdurulması tecritin kaldırılmasına bağlıdır. ...

Bu kurultay aynı zamanda "evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz" kararlılığının bir ifadesidir.

Bu kurultay aynı zamanda "Tecriti kabul etmeyeceğiz" talebinin bir kez daha güçlü bir biçimde haykırılmasıdır.

Bu kurultay aynı zaman da "Hücre duvarlarını yıkaçgız" diyen direnişin sesidir. ..." (TAYAD'lı Aileler)

"KATLIAMLAR VE F TIPLERİ TÜRKİYE'DE HAPİSHANE MANTIĞININ SONUÇLARIDIR

... Ülkemizde hapishaneler sorununun çözümü uzun erimli bir mücadeleyle ve gerek dünya, gerekse de ülkemiz kamuoyunun baskısıyla gerçekleşebi-

lir. Bu nedenle tüm dünyada ve ülkemizde özellikle biz hukukçuların bu konuda ciddi çalışmalar yapması ve tepkiler geliştirmesi gerekmektedir. ...

Hukukçu geleneğiyle hareket etmeyi başarabilenler her türlü insan hakları gaspında olacağı gibi, Türkiye'nin kanayan yarısı haline gelmiş hapishanelerde yaşanan, değil Türkiye tarihinde dünya tarihinde dahi eşine az rastlanacak katliamların, teşhir edilmesi, sorumluların ve belgelerinin ortaya çıkarılması noktalarında takipçi olmak zorundadırlar.

Bu herşeyden önce insan olmanın ve dahası hukukçu olmanın gereğidir..." (ÇHD İst. Şb.)

"F TİPİ TÜRKİYE

... 28 Şubat sürecinde tepeden aşağı hakim kılınan emir komuta mekanizması tüm ülkeyi açık bir cezaevi kılarken, F Tipi uygulamasıyla cezaevlerini de hücrelere dönüştürüyor. ... Muhalif kimliği yok etme politikası F Tipi uygulamasının temelini oluşturmaktadır. Hedef açık: Muhalif kimlikli insanları birbirlerinden yalıtma, örgütlülüklerini dağıtma, yalnızlaştırma hem fiziken hem de ruhen teslim almak..." Hülya Şekerci (Özgür-Der Başkanı)

"TECRİT KALDIRILSIN, ÖLÜMLER DURDURULSUN

... ÖDP için hücre tipi cezaevleri ve bunun yansıttığı cezalandırma anlayışı kabul edilemez bir durumdur. ... bu cezaevlerine karşı ÖDP'nin mücadele etmesi çok doğaldır....

- Hücre tipi cezaevleri derhal kaldırılmalıdır.

- F (hücre) tipi cezaevleri için ayrılan milyonlarca dolar tutuklu ve hükümlülerin yaşam koşullarının düzeltilmesi için kullanılmalıdır. ... (ÖDP)

"DÜNDEN BUGÜNE HAPİSHANELER

... Bizler biliyoruz ki tüm bu yaşadıklarımız ezilen halkımıza dayatılan yoksulluk, işsizlik, cehalet ve örgütsüzleştirmeden bağımsız değildir. ... Halk muhalefeti yükseltmek aynı zamanda mahpus taki evlatlarımız da omuz vermek demektir. Mahpus taki evlatlarımızın direnişine omuz vermek başeğmez duruşuna yardımcı olmak ezilen halkın davasına omuz verme çabalarını yükseltmektedir. Tecritin kaldırılması gaspedilen hakların verilmesi için tüm demokratik kurum ve kuruluşlar olarak sorumluluğumuzun bilincinde olmalı özgür ve yaşanır bir ülke için birlikte mücadeleyi yükseltmeliyiz." (TUYAB)

İşkence, katliam ve gasp yetkisine sahip onbinlerce katilden oluşan çeteler ordusu: **KORUCULAR!**

Sürüldüğü, zorla göçettirildiği köyüne geri dönenlere karşı gerçekleştirilen katliamlar, korucular konusunu bir kez daha gündeme getirdi. Korucular aslında, Doğu'da zaten sürekli gündemde. Çünkü korucuların halka karşı saldırıları hala sürüyor. Katliam boyutunda olmadıkça da bunlar burjuva basında pek yansımıyor.

Bir kan dökme makinesi olarak örgütlendirildi koruculuk. Kürt halkının mücadelesini bastırmak, bölmek için kontrgerilla ile işbirliği halindeki aşiretler silahlandırıldı, koruculaştırıldı.

Üç beş aşiret, üç beş bin kişi değil söz konusu olan. Resmi olarak, OHAL bölgesinde 65 bini kadrolu olmak üzere 69 bin korucu var. Bu rakam yarı-resmi korucu çeteleriyle birlikte **96 bin**.

Koruculuk, Susurluk Devleti'nin Doğudaki kitle tabanı ve militarist gücüdür. Dolayısıyla mevcut

çimlerde sürdürecektir. Korucuların saldırıları ve işledikleri suçlara karşı devletin gösterdiği "hoşgörü"nün altında yatan da budur.

Hem milletvekili, hem aşiret reisi, hem korucubaşı sıfatını taşıyan **Sedat Bucak**'ın konumu, koruculuğun Susurluk Devleti içindeki yerini de gösterir. Keza Hizbullah olayında da aynı örgütlenmeden yararlanılmıştır.

Onlar da "Susurluk Hukuku"nun Himayesinde

Koruculuk teşkilatı, başından itibaren bir suç üretme merkezi olmuştur. Zaten, aşiretlerin cinayet, gasptan, başka suçlardan aranan ne kadar adamı varsa, korucu yapılmıştır. **Adam öldürme, yaralama, silah kaçakçılığı, kız kaçırma, tecavüz, meskene tecavüz, uyuşturucu ticareti...** gibi suçlardan binlerce korucu hakkında dava açıldı. Devletin resmi açıklamalarına göre, "**30 bin korucu suça karıştı**"...

30 bin. Bunlara, resmi görevli olarak yaptıkları işkenceler, katliamlar, köy baskınları **dahil değil**.

Bunlara, OHAL'in "komutanları"nın izni ve onayı çerçevesinde yaptıkları gasp ve kaçakçılıklar **dahil değil**. Bunlar, çeteleşmenin doğal sonucu olarak sadece "**kendileri**" için cinayet işlemeye, silah, uyuşturucu kaçakçılığı yapmaya kalkıştıklarında mü-

dahale edilen suçlardır.

Yine de bu rakam bile (30 bin suçlu) koruculuk denilen kurumun nasıl bir çeteleşme içinde, nasıl bir pislik içinde olduğunu göstermeye yeter.

Daha da önemlisi; devletin korucuların işlediği suçları, görmezden gelmesi, veya mahkemelerde en hafif cezalarla geçiştirmesi, çoğu zaman da aynı işkence, infaz davalarında olduğu gibi, belli bir süre tutukluluktan sonra, hepsini salıvermesidir.

Oligarşi, "Lağvetmekten" Değil, "Muhafaza" Etmekten Yana

Korucu teşkilatı, büyük ölçüde teşhir olmuştur. Başta Kürt halkı olmak üzere, bir çok kesimin nefretini kazanmıştır. Bu nedenle korucuların işledikleri suçlar gündeme geldikçe iktidarlar, "**azaltacağız, eğiteceğiz, yavaş yavaş kaldıracacağız**" türünden açıklamalar yapmışlardır. Ama bugüne kadar bu doğrultuda atılmış bir adım da pek görülmemiştir.

Mesela, yine böyle korucuların tecavüzlerle, cinayetlerle gündemde olduğu bir sırada, üç yıl önce hükümet adına şu açıklama yapılmıştı: "**Gelişmeler üzerine İçişleri Bakanlığı'nın koruculuk sisteminin ıslahıyla ilgili yeni bir projenin hazırlığına başladığı, suçlu olan korucuların ayıklanması için de güvenlik birimlerince incelemelerin sürdüğü bildirildi.**" (1 Mayıs 1999, Milliyet)

Sonuç? Hiç!

Bir sene sonra, yine aynı korucu saldırıları: Hükümet açıklıyor: "**İlkokul diploması olmayan korucuların silahı alınacak.**" (11 Şubat 2000, basın)

Sonuç yine aynı. Ne diplomalı, ne diplomasız koruculara dokunulmadı. Dokunamazlardı; çünkü zaten yarısı diplomasızdı

devlet koruculuğu lağvettiğinde bile onlardan yararlanmayı çeşitli bi-

korucuların.

Zaman zaman "korucu sayısını azaltmak için" farklı uygulamalar da gündeme geldi. Mesela; "Şırnak bölgesinde silahları gelir alınacak korucular için Milli Eğitim Bakanlığı'ndan 400 müstahdem kadrosu tahsis edildi" (7 Ocak 2000, Özgür Bakış)

Yıllardır buna benzer şeyler söylenmesine rağmen, hiç bir adım atılmaması, oligarşinin bu her türlü kirli, kanlı işi yaptırdığı bu teşkilatı korumak istediğinin göstergesidir.

Koruculuk aşiretleri güçlendiren bir rol de oynadı. Ağalık geleneğinin etkisizleştiği, ekonomik sorunun çözülme hızlandırdığı aşiretler, bir anda askeri bir yapıya dönüşerek güçlendiler. Ağa, Ağanın sülalesi, korucu başı oldular. Ağa, artık aynı zamanda "komutan"dı. Devlet bu yapıyı bile isteyerek yarattı ve güçlendirdi. Korucuların maaşları, aşiret ağalarına teslim edildi, onlar istedikleri kadarını koruculara aktardılar. 5,6 hatta 9 bin. korucuya sahip aşiretler var.

Korucu çeteleri, katliamlarla, yakıp yıkarak boşaltılmış köylerdeki el koydukları toprakları "kazanılmış hak" olarak görüyorlar. Geri dönüş yapan ailelere yönelik terör de geri dönmek isteyenleri sindirerek dönüşlerin önünü kesmeyi amaçlıyor. Korucular, bu noktada aşiretlerin ve kontrgerilanın desteğine de sahipler.

Oligarşi, "geriye dönüş koşullarını yaratıyoruz" derken, sadece halkta beklentileri körüklemek için demagoji yapıyor. Başta koruculuk ve fiili OHAL olmak üzere, geri dönüşün önündeki engelleri kaldırmayan hiç bir iktidarın geri dönüş konusunda verdiği sözler inandırıcı olamaz.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi: KORUCULUK LAĞVEDİLMELİ!

Bismil'deki katliam üzerine, kuruluş çalışmaları sürdürülen Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği girişimi adına Erol Ekici imzalı bir açıklama yapıldı. Aşağıda bu açıklamayı sunuyoruz:

BİSMİL'DE KORUCU KATLIAMI

28 Eylül 2002

OLAY:

Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Uğrak (Cade) Köyü'nde köylere geri dönüş yapan ailelere korucular saldırdı.

Saldırı sonucunda, Agit, Nezir ve İkrar Tekin katledilirken, 6 kişi de yaralandı. Öldürülenlerden Agit Tekin altı yaşındaydı.

Korucular, sekiz yıldır, köylerinden zorla göçettirilen bu köylülerin topraklarını işlemektedir. Köylülerin geri dönüşü, sürdürdükleri bu yağmanın sona ermesi demektir. Bu nedenle, daha önce de örnekleri yaşandığı gibi, korucular, her türlü katliam, tehdit ve teröre başvurarak geri dönüşleri engellemeye çalışmaktadırlar. Ama korucular bu yağmacılık ve katliamcılıkta "tek başına" değildir.

Uğrak Köyü'ndeki olayda da, korucuların geri dönüş yapan ailelere saldıracakları aşikardır; köylüler, askerleri bu konuda uyarılmışlardır da; ama askerlerin komutanının cevabı şu olmuştur: "Onlar devlet silahı taşıyorlar, bir şey olmaz!"

Oysa bütün mesele belki de bu:

Devletin verdiği silahı taşıyan, devletin verdiği yetkiye sahip olan; kendinde herşeyi yapma hakkı görüyor. "Ben Devletim" mantığı ve politikası; işkenceleri, infazları, her türlü baskı ve yasağı, adeta olağan hale getiriyor.

Devletin silahını kuşanan polis, asker, korucu, halka her türlü zulmü yapma hakkını görüyor kendinde. Devletin yetkisini alan vali, kaymakam, polis müdürü, subay, istediği yasağı koyuyor, istediği baskıyı yapıyor.

Ve yıllardır yüzlerce örneğini bildiğimiz gibi; devlet, verdiği yetkinin bu şekilde kullanılmasına itiraz da etmiyor. Bu mantık yargılanmıyor. Tam tersine "devlet yetkisinin" böyle kullanılmasını istiyor.

Kürt halkının "toprağına dönüş" talebi, şovlarla, vaatlerle çözülecek bir sorun değildir. OHAL, koruculuk gibi bir çok baskı ve zulüm kuruluşu ve bu uygulamaları sürdüren devlet politikası, bunun önündeki başlıca engeldir.

SONUÇ VE TALEP:

1- Uğrak Köyü'nde, köylüleri katleden, katledilmesine zemin hazırlayan korucular ve askerler yargılanmalıdır.

2- Koruculuk kurumu derhal lağvedilmeli; işkence, katliam, tecavüz, gasp gibi suçlara katılan korucular yargılanmalıdır.

3- Köylerinden zorla göçettirilen köylülerimizin geriye dönüşlerinin koşullarından biri de koruculuk kurumunun kaldırılmasıdır. Koruculuk, geriye dönüşün önünde açık katliamcı bir engeldir. Koruculuk kaldırılmadan "geriye dönüş" konusunda yapılan tüm vaatler, verilen sözler, yalandır.

“El Aksa İntifadası” olarak da bilinen ikinci İntifada 2 yılını doldurdu. Filistin topraklarındaki 2. yıldönümü gösterilerinde yine İsrail ölüm yağdırdı, Filistinliler direndi. “Taş”tan “Feda”ya her yol la direnen intifadanın haklılığı, gücü, etkisi emperyalistlerin, siyonizmin bütün propagandalarına, yalnızlaştırma politikalarına rağmen dünyanın dört bir yanında bir milyona yakın insanın attığı sloganlarda ifadesini buldu.

İntifada, Umutsuzlaştırılmak İstenen Halkın Umududur

İsrail, Arafat’ın karargahındaki ikinci kuşatmayı ABD’nin talimatı ile geri çekti. ABD’nin derdi, mevcut durumun Irak’a saldırıyı zora sokan bir etken olmasıdır. Yoksa, İsrail terörünün Amerika sayesinde sürdüğünü bütün dünya biliyor.

Bugün “çekildik” dedi, yarın yine kuşatabilir. Filistin kentlerinin işgalinde de aynı politika uygulanıyor. Yakıyor, yıkıyor, terörde sınır tanımıyor, çekiliyor, yeniden işgal ediyor, sonra yeniden çekiliyor... Bu kısır döngü içinde Filistin halkının iradesinin kırılması, umutsuzlaştırılması, çaresizlik duyguları içine sürüklenip iradesinin **teslim alınması** hesaplanıyor. “Uluslararası toplum” dedikleri ve esasında emperyalist devletler ile onların gözüne bakan devletlerin anlamlı sessizliği, zımını ya da açık onayı ise bu politikayı tamamlar.

İNTİFADA YAŞAYAN UMUTTUR

yan bir unsur olarak İsrail terörünün safından Filistin direnişini yoketmeye çalışıyor.

Umutsuzlaştırma, kazanılamayacağına inan-dırma yöntemi bütün dünyada egemenlerin hiç vazgeçemedikleri bir yöntemdir. Bunun için çok çeşitli araçlar devreye sokulur. Hiç vaçgeçilme-yense dizginsiz bir zulüm ve katliamcılıktır. Propagandalar, demagojiler bunun üzerine oturur. Ecevit’in büyük hapishaneler katliamı sonrası söylediği *“devletle başa çıkamayacaklarını anlamış ol-malılar”* mesajı, bu devletin zulüm ve açlık politikalarına muhalif bütün kesimlere yönelikti ve umutsuzluğa sürüklenme hedefliydi. Direnen devrimci tutsakların mesajı ise tam tersini taşıyor halka; zulüm devleti devrimci irade ile, halk kur-tuluşu için ölümü göze alanlarla başedemeyeceğini anlamış olmalı.

Umutsuzlaştırma yöntemi Filistin’de çok daha büyük bir terör hareketiyle birlikte uygulanıyor.

İşte tam da bu noktada umudun yokedilmesi-ne izin vermeyen intifadanın iradesi ve kararlılığı iki yıldır umutsuzluğun önüne set çekmekle kal-mıyor, umudun hep canlı ve diri tutulması sonu-cunu ortaya çıkarıyor. Tanklara karşı savrulan taşlarda, gösterilerde, sokak çatışmalarında ve feda eylemlerinde halkın umudu büyüyor.

Feda eylemleri intifadanın ortaya çıkardığı bir direniş biçimi olarak, intifadının sürekliliğinde, diğer mücadele biçimlerinin yaşamasında ateşleyici bir öneme sahip. Öte yandan zulmün karşısın-da halkların hiçbir zaman çaresiz kalmayacağıının da görkemli bir kanıtı.

İmparatorluk Önündeki Engel

İntifadanın, İsrail-ABD ittifakının birçok politi-kasını yerlebir eden etkisinin yanısıra ortaya çıkardığı en önemli sonuçlardan biri budur. İntifada, Ortadoğu toprağında yaşayan umuttur. Yaşam damarlarını binlerce evladının canıyla doldur-

ma pahasına sadece Filistin halkına değil, bütün Ortadoğu halklarına, dünya halklarına aynı mesajı taşıyor; **biz halkız**, devasa silahlara, en geniş emperyalist ittifaklara karşı **direnebiliriz** diyor.

Amerika da **bu yüzden** intifadayı yoketmek istiyor. Halkların imparatorluğun önünde diz çökmesi direnen hiçbir gücün kalmamasına, direniş umudunu halklara taşıyan dinamiklerin öldürülmesine bağlı. Ve yine bu yüzden intifada sadece İsrail işgalinin değil, aynı zamanda Amerikan imparatorluğunun önündeki en büyük engellerden biridir.

Bugün Filistin topraklarında bağımsızlığa giden stratejinin tek bir ayağı var; **direnmek, direnmek, direnmek...** İslamcı, ulusalcı, devrimci hangi güç olursa olsun, bu yoldan yürümediğinde varolması mümkün değildir. Hiçbir stratejinin, taktiğin yaşam şansı yoktur. Uzlaşmacı olanın dahi direnmek zorunda kalması bundandır. Fiziki yenilgiler alınması, büyük bedellerin ödenmesi bu gerçeği değiştirmiyor. Filistinliler, "bu kadar can verdik değildi mi, İsrail geri adım atmıyor, ölere kazanmak imkansız..." demiyor, ölüyor, direniyor.

Filistin'de çok daha net ortaya çıkan bu olgu, iktidar için, bağımsızlık için, adalet için savaşan herkes için geçerlidir. **Direnmeyi başaramayan iktidara, bağımsızlığa yürüyemez.**

2 Yıllık Başşğmezlik Ve Bedel

İkinci intifada Ariel Şaron'un 28 Eylül 2000'de muhalefetteyken müslümanlar için kutsal olan Haremüşşerif'i provokatif ziyaretiyle başladı. Filistinlilerin bu ziyareti protesto etmesi ve önce-

Zulmün Gündemi

"İnsani Yardım"a Vergi: BM Filistinli Mültecileri Yardım ve İş Kurulu'nun Başkanı PETER HANSEN, işgal altındaki topraklarda yaşayan Filistinlilere yapılan gıda ve ilaç yardımlarının İsrail tarafından fazla vergilendirildiğini, geçen sene 2,5 milyon dolardan fazla vergi ödemek zorunda kaldıklarını açıkladı.

Kudüs Filistin Başkentidir: Amerikan Kongresi, Kudüs'ün İsrail'in başkenti olduğunu ifade eden bir tasarıyı kabul etti. Tasarıyı onaylayan Bush, "bu sadece tavsiye niteliğindedir" dedi. Halkların iradesi böyle yokediliyor, direniş bu adaletsizliğin karşısında doğu-
yor ve Amerika'yı vuruyor.

AYAT'ların Yolu...

Ayat Akhras... 16 yaşında genç bir kız. Yüzlerce feda eylemcisinden biriydi. Son konuşmasında halklara seslenmiş; "yetsin artık" demişti.

İntifadanın ikinci yılında Batı Şeria ve Gazze'de yapılan bir kamuoyu araştırmasına göre;

- Filistin halkının yüzde 84,6'sı **intifadanın sürdürülmesini** istiyor...

- Yüzde 64'ü **feda eylemlerinin devam etmesini** istiyor...

- Yüzde 73'ü zaferin **savaşarak**, direnerek kazanılacağını söylüyor...

Filistin halkı genç evlatlarının yolunun, Ayat'ların yolunun zaferi getireceğini böyle ortaya koyuyor. Direnmekten, fedadan başka hiçbir yol bırakmayan zulüm politikalarıdır.

den hazırlıklı olduğu açık olan İsrail askerlerinin ateş açması sonucu ikinci intifada hareketinin fitili ateşlendi.

İki yıl içinde;

yarıya yakını çocuk olmak üzere 1897 Filistinli intifada şehitleri arasına katıldı.

40 bin Filistinli yaralandı, 500'ü çocuk 2500 Filistinli sakat kaldı.

108 feda eylemi gerçekleştirildi.

11 Eylül'den sonra fırsat yakaladığını düşünen İsrail, Filistin lideri Arafat'ın karargahını iki kez kuşattı, karargahın binalarını yerlebir etti.

250'si çocuk, 45'i kadın olmak üzere 30 bin Filistinli tutuklandı. İsrail hapishanelerinin dolması nedeniyle başta En-Nakab çöl esir kampı olmak üzere, kapatılan kamplar yeniden açıldı.

11 Eylül sonrası günlerde Filistin kentlerinin tümü defalarca işgal edildi. İlk yaygın işgalde başta Cenin olmak üzere kitle katliamları yaşandı. Aynı zamanda Cenin intifada tarihine görkemli bir direniş olarak kaydedildi.

Yüzlerce ev yıkıldı. İsrail son aldığı kararla Filistinli direnişçilerin ailelerini cezalandırmak için evlerini yıkmaya devam ediyor.

İntifada işte bu "bilanço" ile birlikte sürüyor. "Üç beş milyonluk bir halk" işte bu bedelleri ödeyerek büyük bir özgürlük ve bağımsızlık tutkusuyla direniyor. Zulme maruz kalan halkların intifadadan öğreneceği çok şey var. En başta **direnme kararlılığı ve umut**.

Bir milyona yakın insan alanlarda haykırdı: **Amerikan İmparatorluğuna Hayır** **Direnenlere Selam Olsun**

Filistin topraklarında “terör” demagogisi altında işgal ve zulüm sürerken; Amerika öteki emperyalist devletleri Irak politikasına rüşvetle ikna etmeye çalışırken, geçtiğimiz hafta içinde dünyanın dört bir yanında İntifada’nın ikinci yılını selamlayan, Irak’a saldırıya hayır diyen, kapitalizme karşı kapitalizmin başkentini işgal eden gösterilerle halklar cevabını verdi: **Amerikan imparatorluğuna hayır, direnenlere selam olsun.**

Bir milyona yakın insanın haykırdığı sloganlar emperyalistlerin istedikleri dünya düzenini yaratmasının önündeki engelin halklar olduğunu gösterdi. Gösterilerde Filistin’e özgürlük sloganlarıyla, Irak’a saldırıya hayır sloganları birlikte atıldı. Amerikan bayrakları yakılırken, Avrupa’dan Ortadoğu’ya, Amerika’ya kadar Filistin bayrakları dalgalandı, 28-29 Eylül günlerinde “Katil Bush” sloganları onlarca dilde haykırdı.

Avrupa’da Yüzbinler

Avrupa’da yakın zamanların en büyük savaş karşıtı gösterileri Filistin intifadasının selamlandığı sloganlarla birlikte gerçekleşti. Gösterilerin çoğuna Cephe Güçleri de katılırken, bunlardan en büyüğü Irak’a saldırı hazırlıklarında Amerika’nın yanında yer alan İngiltere’de gerçekleştirildi.

İNGİLTERE: Blair’in yalan raporuna en başta İngiliz halkının inanmadığı ülke tarihinin en büyük gösterilerinden biriyle ortaya konuldu. **“Irak’a Savaş Hayır, Filistin’e Özgürlük”** sloganıyla yapılan gösteriye 350 ile 400 bin arasında insan katıldı. İlerici, solcu ve savaş karşıtı grupların oluşturduğu Savaş Karşıtı Koalisyon’la Britanya İslam Dernekleri Birliği’nin çağrısıyla düzenlenen yürüyüşte **Cephe Güçleri** de pankart ve sloganlarıyla yerleri-

Halklar dünyanın dört bir yanında Filistin için, Amerikan imparatorluğunun Irak’a saldırısına karşı, küreselleşmeye karşı meydanlardaydı.

ni aldılar. Yürüyüş boyunca Filistin bayrakları taşındı ve Filistin’e özgürlük sloganlarıyla Irak’a saldırıya hayır sloganları birlikte atılırken, İngiltere’nin ABD’nin savaşına destek vermemesi talebi dile getirildi. Bu arada 100’den fazla İngiliz sanatçı Blair’e yönelik yayınladıkları mektupla savaşa hayır dedi.

İTALYA: ‘Her Halkın Kimliği ve Hakkının Tanınması ile Savaşa Hayır’ adıyla Komünist Partisi’nin öncülüğünde Roma’da yapılan gösteriye 150 bin kişi katıldı. Devrimci marşlar eşliğinde yürüyen İtalyanlar sloganları ve taşıdıkları pankartlarla Filistin halkıyla dayanışmalarını dile getirdi.

AVUSTURYA: Viyana’da Avusturya’lı, Latinamerika’lı, Filistin’li ve **Cephe Güçleri**’nin katıldığı intifada’nın 2. yıldönümü yürüyüşünde Filistin bayrakları ve Filistin’e Özgürlük pankartları taşınırken, gösterideki konuşmalardan birini de Cephe temsilcisi yaptı. ABD konsolosluğu önünde yaptığı konuşmada Filistin halkını selamlayan Cephe temsilcisi, bugün dünya halklarının her zamankinden daha fazla direnme hakkı için savaştıklarını söyledi ve şöyle dedi: **“Dünyanın neresinde olursa olsun emperyalizmin tek bir hedefi var, o da halkları teslim almak ve kurtuluş umutlarını yoketmektir.”**

HOLLANDA: Amsterdam’da intifadanın 2. yıldönümü için yapılan

mitingteki konuşmalarda İsrail terörü ve ABD desteği lanetlendi. 7 saat süren mitingte açılan standlardan elde edilen gelirin, Filistin'e gönderileceği belirtildi.

ALMANYA: Intifada'nın 2. yılında bir destek de **Hamburg** ve **Berlin'de** düzenlenen gösterilerden geldi. Hamburg'da gösterilerde müzik grupları şarkılarını Filistin için söylerken, Berlin'de Filistinlilerin çağrısıyla yapılan yürüyüşe katılan **üç bin** kişi Şaron'un katliamlarını ve ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıklarını protesto etti.

FRANSA: Marsilya'da yaklaşık **10 bin** kişinin katıldığı gösteride **"Özgür Filistin"**, **"Askerler ve yerleşimciler Filistin'den defolun"**, **"Sharon katil, Bush işbirlikçisi"**, **"Irak çocuklarını, Filistin çocuklarını katledenler insanlığı katlediyor"** sloganları atıldı. Fransız Komünist Partisi ve İşçi sendikalarının da yer aldığı çok sayıda örgütün destek verdiği ve İsrail mallarını boykot çağrısının yapıldığı yürüyüşte, kuşatma altındaki Arafat ile telefon bağlantısı kuruldu ve Barghouti, Ebu Ali Mustafa ile Arafat'ın posterleri taşındı.

BELÇİKA: Brüksel'de 600, Anvers'te 1500 kişinin katıldığı gösterilere Belçika Emek Partisi ve Sosyalist Parti'nin yanısıra Arap grupları da yerlerini aldılar. Brüksel'deki gösteride, 26 ekimde yapılması planlanan AB'nin terör listesine karşı yürüyüşe çağrı yapıldı. Gent şehrinde ise Filistinle dayanışma oluşturulan insan zincirinde ifadesini buldu.

Ortadoğu Direnişten Yana

Ortadoğu'da yapılan gösterilerde Amerikan bayraklarını yakan yüzbinler, Filistin bayraklarıyla intifada'ya devam dediler.

FİLİSTİN: İşgal altında sokağa çıkma yasaklarını dinlemeyen Filistinliler çeşitli kentlerde yaptıkları gösterilerle intifadayı sürdürme

kararlılıklarını dile getirdiler. Gazze Şeridi'ndeki çok sayıda kentte onbinler sokağa dökülürken, Gazze'deki gösteriye tele-konferansla bağlanan Arafat, **"mücadelemiz, çocuklarımızın çocukları, Kudüs'ün duvarları, minareleri ve kiliseleri üstünde Filistin bayrağını dalgalandırıncaya kadar sürecek"** dedi. Refah, Han Yunus, Deyr El Balah mülteci kamplarında gösteriler düzenlenirken, Deyr El Balah'taki gösterilerde 17 yaşında bir Filistinli israil ateşiyle katledildi.

MISIR: Kahire'de **20 bin** kişi Amerika'nın Ortadoğu politikasını protesto etti. İslamcı grupların yanısıra komünist ve sosyalistlerin de katıldığı yürüyüşte İsrail konsoloslğunun kapatılması ve ABD ile İsrail'le ilişkilerin kesilmesi talep edildi. Ayrıca aynı gün Kahire'nin Ayn Shems ve İkenderiye üniversitelerinde anti-empyalist ve anti-siyonist gösteriler yapıldı.

IRAK: Bağdat'da yapılan gösterilere katılan binlerce kişi Filistin'i destek sloganları attı ve Amerikan bayrakları yaktı.

LÜBNAN: 100 binden fazla kişinin katıldığı yürüyüşte ABD ve İsrail aleyhinde sloganlar atıldı.

SURİYE: Şam'da 500 kişinin katıldığı yürüyüşün yanısıra Han El

Şih Filistin mülteci kampında da Filistinliler gösteri düzenledi, İsrail ve Amerikan bayraklarını yaktılar.

TÜRKİYE: İHD Ankara Şubesi'nin çağrısıyla yapılan gösteride 'Filistin halkı yalnız değildir', 'ABD Ortadoğu'dan elini çek' dövizleri taşındı. Özgür-Der tarafından imzaya açılan ve Filistin'e özgürlük isteyen imza metnine çok sayıda aydın imza attı.

"Petrol için Kana Hayır"

AMERİKA: Washington'daki G-8 toplantısını protesto eden gösterilerde Irak'a yönelik saldırıya karşı sloganlar ve Filistin'e özgürlük sloganları yükseldi. İki gün süren gösterilerde yüzlerce kişi gözaltına alınırken, 30 Eylül'de Irak'a karşı saldırıya hayır diyen 5 bin kişi ABD başkan yardımcısı Dick Cheney'in konutuna **"Petrol için Kan Akıtmaya Hayır"** sloganlarıyla yürüdü. Denver kentinde ise 2 bin kişinin katıldığı gösterilerde şehirde bulunan Bush **"Petrol için kana hayır"**, **"Oy için savaşa hayır"** pankartlarıyla protesto edildi.

AVUSTRALYA: Sidney'de toplanan bin kişi Irak'a saldırıya hayır dedi.

Meşruluk Mu, İcazet Mi Muğlaklığının Gölgesindeki

DEHAP Seçim Bildirgesi

Halkın taleplerinin, mücadelesinin haklılığı ve meşruluğu mu?

Emperyalizmin ve MGK'nın icazeti mi?

"Demokratik Türkiye"nin yolu hangisinden geçiyor?

Her seçim bildirgesi, esasında bir program özetidir. Bildirge sahiplerinin söylediklerini **nasıl yapacaklarına** dair bir açıklamaları varsa eğer, onu da orada bulursunuz. Bulamazsanız, zaten demektir ki, o bildirge, zayıf, zaafı, içi boş bir bildirgedir.

Üç partinin (HADEP, EMEP, SDP) oluşturduğu ve, DEHAP çatısı altında seçime katılacak olan blokun seçim bildirgesine de bu açıdan bakmak durumundayız.

Bildirgede sıralanan tek tek talepler, esas olarak her devrimcinin, demokratın, sorunlarının çözümünü isteyen halkın bir itirazının olamaya-çağı talepleridir.

Ama sadece bu açıdan bakıldığında, MHP'nin, DYP'nin, CHP'nin veya diğer düzen partilerinin bildirelerinde de "katılınabilecek" onlarca madde bulmak mümkündür. Türkiye'yi az çok tanıyan herkes, bunları sıralayabilir. Elbette bu bildirge, diğer partilerinin bildireleriyle aynılaştırılmaz. Aynılaştırmıyoruz. İlerici, demokratik ögeler de vardır.

Biz burada, sadece tek tek maddelere değil, bütünü açısından bakacağız. Bu açıdan da, öncelikle bakılması gereken başlıca noktaları şöyle sıralayabiliriz: 1- Neleri yazdıkları değil, **neleri yazmadıkları**, 2- Sorunları sıralarken, **sorunların kaynağını** gösterip göstermedikleri, 3- Vaatler, çözümler noktasında **"ceğiz-cağız"ın ötesine** geçip geçmedikleri, 4- Sorunlar, belli bir bütünün parçası olarak ortaya çıktığına göre, çözümlerin böyle bir **"bütün"ü** öngörüp öngörmediği.

Son olarak; HADEP, EMEP, SDP, kendilerini belli sıfatlarla tanımlayan partilerdir. Dolayısıyla, seçim bildirelerini de bu sıfat ve iddiaların terasına vurmak durumundayız.

Denilebilir ki, *"bu bir ittifaktır, kimsenin görüşleri yüzde yüz yansıyamaz, bunlarda hemfikir olabildik..."*

Ama, **birincisi**; *"DEHAP, ekonomisi, kültürü, demokrasisi ipotek altında olmayan demokratik Türkiye'yi kurmak*

için meclise girecek" gibi bir iddiayı bu bildirgeye koyuyorsanız, bu itiraz geçerli kabul edilemez.

İkincisi; zaten sorun sadece maddelerde de değil, bildirgeye hakim olan siyasi bakış açısında.

Sadece yasallık değil, icazet esas alınmıştır:

Bildirgede kimi taleplere, ifadelere yer verilmemesi, yasal engeller nedeniyle anlaşılabilir. Ancak, bildirge incelendiğinde görülüyor ki, sadece düzenin yasallığını değil, emperyalizmin ve düzenin icazetini esas alan bir bakış açısıyla kaleme alınmıştır. Bunun bildirgedeki temel göstergeleri şunlardır:

1- Geçmişle hesaplaşmaktan kaçıyor; Sanki bu ülkede faili meçhuller, kayıplar, infazlar, katliamlar yaşanmadı, sanki bu ülkede **Susurluk** diye bir şey yok... DEHAP bildirgesinde bunlar bir tek kelimeyle olsun hatırlatılmıyor; dolayısıyla bunların "hesabını sormaktan" da söz edilmiyor. **12 Eylülcülerden** hesap sormak da yok. 12 Eylül'le hesaplaşmayan bir Türkiye'de adaletten, demokratikleşmeden söz edilebilir mi?.. Bunlardan söz etmekten, hesap sormaktan kaçış, icazet kaygısıdır... Bu icazet kaygısıyla, milyonların adalet talebi görmezden gelinmiştir. Bunların (faili meçhuller, kayıplar, infazlar, katliamların) hesabının sorulmadığı bir Türkiye'nin, Susurluk'un yokedilmediği bir Türkiye'nin "demokratik Türkiye" olmaya-çağı açık değil mi?

2- İktidarın niteliğini tartışmıyor; Blok, seçim bildirgesinde, Türkiye'nin sistem gerçeğini, faşizm gerçeğini açıklıkla ortaya koymaktan da kaçınmıştır. Eğer hedef "Demokratik Türkiye" ise, sayılan sorunlar ve çözümler, **ikincildir**, iktidarın niteliği, **MGK, ordunun yeri**, oligarşik yapı vs. esastır, bunlardan söz edilmemiş; herkes biliyor ki, oligarşik düzenin siyasi yapısı, MGK temelinde şekillenmiştir; demokratikleşmeden sözedenlerin, **MGK'nın, ordunun yönetimindeki belirleyiciliğine** son vereceğiz dememeleri, dü-

zenin "asli güçleriyle" çatışmaktan kaçıştır. Bu düzenin adı tam konulmadığı, düzen gerçeği tarif edilmediği için, düzenin nasıl değişeceği de yoktur zaten. Soyut bir "değişim"den söz edilmekle yetinilmiştir.

3- Emperyalizme karşı çıkmıyor! Sol olmanın, "halktan yana" olmanın, halkların kardeşliğini, barışını savunmanın, açlığa, yoksulluğa karşı olmanın günümüz dünyasındaki olmazsa olmaz koşulu **emperyalizme karşı çıkmak**'tır. DEHAP bildirgesinde anti-emperyalist tavır yoktur.

Daha çarpıcı bir not; bırakın anti-emperyalist bir tavrın bayrağını kaldırmayı, bildirmede **tek bir yerde bile emperyalizm** geçmiyor. Doğrusu, içimiz dışımız emperyalizm tarafından kuşatılmış, işgal edilmişken, bir kez bile emperyalizmden söz etmeyen bir programla halkın sorunlarını çözeceğini, Türkiye'yi demokratikleştireceğini iddia etmenin ne inandırıcılığı, ne tutarlılığı, ne de bilimselliği vardır.

Gidiş, demokratik Türkiye'ye mi, burjuva politikaya mı?

Peki neden söz etmediler? Bu "unutkanlığın" sırrı da yine icazet kaygısıdır. ABD'nin, AB'nin icazetini alabilme kaygısıdır.

Bu kaygı o kadar belirleyicidir ki; **"Savaş tehlikesi nasıl önlenir?"** başlığı altında bile, sözü edilen savaşın saldırgan tarafı olan **Amerikan imparatorluğuna** hiç bir şey dememişlerdir.

Savaşa karşı çıkılırken bile Amerikan imparatorluğuna açık tavır almaktan kaçınılmıştır. Bu kadar korkakça kaleme alınmış bir bildirme, kime ne verebilir? Muhafifken, parlamento dışındayken, devrimci, yurtsever, sol, sosyalist gibi sıfatlar taşınmasına rağmen, Amerika'ya açıkça karşı çıkmayanlar, parlamentoda, hatta eskaza hükümette olsalar, nasıl karşı çıkacaklar?

MHP'sinden FP'sine düzen partilerinin bile ondan söz etmeden yapamadıkları bir olgunun (emperyalizmin), sol, devrimci, halktan yana olduğu iddiasındaki bir programda olmaması nasıl açıklanabilir?.. Daha bu aşamada emperyalizm demekten bile çekenlerin, onun icazetini alma kaygısıyla hareket edenlerin, parlamento koltuğuna oturduklarında anti-emperyalist bir tavır gösterebilecekleri düşünülebilir mi?

IMF programlarından kurtulmaktan sözeden bildirme, emperyalizmden söz etmiyor; sanki IMF emperyalizmin bir kurumu değil!

NATO yoktur bu bildirmede. Ülkemizi emperyalizmin uçak gemisi haline getiren, Türkiye halkını Amerikan askeri yapan kurumun adı yoktur. **"Nato'dan çıkmayı"** telaffuz edememiştir bu bildirme. **TİP**'in 1960'larda parlamentoda

estirdiği rüzgarı estireceğini söyleyenler, **NATO** konusunda o TİP'in gerisindedirler.

Bu bildirme, blokta yer alan partiler açısından, ne "ittifak", ne de "yasallık" gerekçeleriyle savunulamayacak bir mantığın tezahürüdür. Parlamantonun araç olmaktan çıkıp amaçlaşmasıdır. Parlamantonun amaçlaşması, "demokratik Türkiye"ye değil ama, burjuva politikaya götürür.

Hangi değişim? Nasıl değiştiriyoruz?

Bildirgeyi esas olarak, faşizm gerçeğinden kaçış ve emperyalist işgal gerçeğinden kaçış şekillendiriyor. Dolayısıyla sınıf gerçeğinden de mümkün olduğunca uzak duruyorlar.

Mesela şu ifadeler bu açıdan çarpıcıdır:

"Düzen partileri halka karşı değişim istiyor... Halk toplumsal değişim istiyor"

Nedir "toplumsal değişim"? İçeriği nedir, belirsiz! **"Halk düzenin değişimini istiyor"** diye niye denemiyor? Niye "düzen" hedef alınmıyor?

Bir başka bölümde, Türkiye ve sınıf gerçeğinden kaçışın başka bir örneğini görüyoruz: **"Krizi emekten yana aşmak için Türkiye'de kaynak olmadığı iddiası yalandır. Önemli olan kaynakların kimin lehine kullanılacağıdır: Faizcilerin, hortumcuların lehine mi, halkın lehine mi?"**

Blok bariz olarak sınıf gerçeğinden kaçıyor. Evet, bu cümleyi herhangi bir **düzen partisi** de rahatlıkla söyleyebilir. Söylüyorlar da.

Çelişki, **"faizciler-hortumcular ve halk"** arasında mı?

Faizciler, hortumcular oligarşik yapının tümünü anlatır mı? Anlatmaz elbette. Blokun teorisyenlerinin bunu bilmediği de düşünülemez.

Niye **tekelci burjuvaziden** söz edilmiyor?

Blokun tekelci burjuvaziye dair söyleyeceği hiç bir şey yok mu? Evet, bir tek kelime olsun emperyalizm geçmediği gibi, faşizm geçmediği gibi, Susurluk geçmediği gibi, "tekel" de geçmiyor bildirmede. (Keza tekeller rahatsız edilmeyeceği gibi, toprak ağaları da rahatsız edilmemiş. "Tarım sorunu"na çözüm(!) sunulurken, üreticilerden söz edilirken **topraksız köylü**, nasılsa tümünden unutulmuş! Dünyanın hemen her yerinde, sol, halkçı bir programın alameti farikası sayılabilecek olan 'topraksız köylünün toprak talebinin karşılanması'ndan söz edilmemiş. Peki diyelim "toprak ağalarının topraklarına el koymak" aşırı gel-

di, hazine topraklarını dağıtmak da mı aklınıza gelmedi? Ki, zamanında kimi düzen partilerinin bile söyleyebildiği bir şeydir bu.)

Bildirgede **"Susurluk'u ne yapacaksınız?"** sorusunun cevabı olmadığı gibi, **"emperyalist tekelleri ve işbirlikçi tekelleri ne yapacaksınız?"** sorusunun cevabı da yok.

Sonuç olarak; Türkiye gerçeğinin bütünlüklü olarak ele alınmasından kaçıldığı için, Türkiye'yi değiştirme iddiasının da ayakları boşluktur.

Emperyalizme, oligarşiye karşı çıkmadıkça, her türlü çözümün içi boştur

DEHAP bildirgesinde, **"Krizden nasıl çıkacağız?"** sorusuna verilen cevaplardan biri de, **"iç ve dış borçları ertelemek"**tir.

Peki sonra?

Sonrası yok. Çözüm mü şimdi bu? Bunu halkın karşı karşıya bulunduğu ekonomik sorunların çözümünün baş maddelerinden biri diye yazmak, ekonomiden az çok anlayan herhangi birinin yapacağı bir iş değildir. Borç erteleme mantığıyla IMF kapısından nasıl kurtulunabilir? Herhangi bir burjuva parti, hatta faşist bir parti de **"borçlar ertelenmeli"** diyebilir. Ne çıkar bundan? Nerede bu programdaki **emek** damgası, nerede **solun** ekonomi politikası, nerede devrimci damga? Yok. Çünkü, icazet kaygısı, onların sıfatlarının üstüne çıkmıştır. Sıfatlarını icazete kurban etmişlerdir. (*)

Cuntaların, MGK'nın sayısız operasyonu sonucunda, düzen partileri aynı hizaya çekildiği için, hepsinin söylediği birbirine benziyor. Ama biraz daha farklı koşullarda, herhangi bir düzen partisi dahi DEHAP'ın söz etmekten uzak durduğu bir çok şeyi rahatlıkla söyleyebilir. Düzen partilerinin ağız birliği etmişcesine Susurluk'u unutturması anlaşılabilir; ama bunu DEHAP yaptığında anlaşılabilir. Bunun

altında ciddi siyasi nedenler, tercihler olduğu düşünülür. Gerçek de böyledir.

DEHAP seçim bildirgesinin Blok açısından gösterdiği şudur; Aman düzen bize bir engel çıkarmasın mantığıyla hareket edilmiştir. Parlamente girelim de... bakış açısı hakimdir. Bu burjuva düzlemde demokrasilik oyununun bir parçası olmaya gider.

Türkiye gerçeğinin ele alınışında ve çözümlerde de, hep burjuva sınırlar içinde kalınmıştır. Burjuvazi ürkütülmemiş, ABD ürkütülmemiş, AB ürkütülmemiş, MGK ürkütülmemiş... Bu yol sizi parlamente götürebilir belki; ama o zaman **niye ve ne adına oy istiyorsunuz?**

Bu ülke, gereğini yapsın veya yapmasın, emperyalizmden, faşizmden, Susurluk'tan sözeden bir çok düzen partisi de gördü. Onlardan farklı olma iddiasıyla ortaya çıkarken, onların söyleyebildiğini bile telaffuz edememek, düzen partilerinin tümünü teslim alan **"icazet"** mantığına şimdiden esir olunduğunun göstergesidir.

"Parlamente girmek için..." en temel konularda sessiz kalabilenler, seçtiklerinde, bu defa **"parlamente da kalabilmek için..."** aynı tavırsızlığı sürdürecekler, orayı halkların çıkarlarının savunulduğu bir arenaya çeviremeyecek, parlamento kürsüsündeki mücadeleyle meydanlardaki, sokaklardaki mücadeleyi birleştiremeyeceklerdir.

(*) Bu sıfatların yerine bazı gerçekçi olmayan tanımlar ve istismar yöntemlerinin konulduğuna da tanık oluyoruz yer yer. Bloku, **"Denizlerin, Mahirlerin, Iboların, kıscası özgürlük hareketinin sesi"** diye, **"Türkiye solunun ana geleneklerinin, akımlarının birleşmesi"** diye sunmak, "propaganda" gerekçesiyle açıklanamaz. Bunlardan uzak durmalarını tavsiye ederiz. Hangi akımların bugün kimler tarafından nasıl sürdürüldüğü kimse için sır değildir. Kimse çarpıtmamasın. Kimse, Mahirleri, Denizleri **seçim malzemesi** yapmaya kalkmasın. Bu, onlara bugüne kadar yapılmış en büyük saygısızlık olur ve bu saygısızlığı hoşgörmeyeceğimiz de açıktır.

Fındık Üreticisi Eylemde

Uzun süre taban fiyat açıklayarak fındık üreticisini madur durumda bırakan hükümet, açıkladığı fiyatla da fındığı yok pahasına kapatmaya çalıştı.

Açıklanan fiyata üreticinin tepkisi gecikmeden geldi. Başta Ordu olmak üzere Karadeniz kentlerinde düzenlenen gösterilerin yanı sıra, Düzce'de fındık üreticisi Tem otayolu keserek eylem yaptı. Otoyolu trafiğe kapatarak **"IMF'ye hayır", "IMF köylüyü yoketti"** sloganları atan üreticilere polis coplarla müdahale etti. Polise direnen köylülerden bazıları gözaltına alınırken, eylem bir süre daha sürdükten sonra sona erdi.

İHD Genel Kurulu Yapıldı

İHD İstanbul şubesi 29 Eylül günü Kadırga Kültür Merkezinde 9. Olağan Genel Kurulunu yaptı. Yeni yönetimin belirlendiği genel kurulda, gündeme ilişkin değerlendirmeler yapıldı. İHD tarihinin anlatıldığı bölümde, "dil sürçmesi ya da unutkanlıktan olsa gerek, İHD'nin **"12 eylül sonrası ilk kurulan sivil toplum örgütü olduğu"** belirtilirken, en canlı konuşmalar ölüm orucu direnişine ilişkin gerçekleşti.

Yasal parti ve DKÖ'lerden temsilcilerin de yer aldığı yaklaşık 200 kişinin katıldığı kongrede yapılan seçimler sonucunda, Kiraz Biçici, Şaban Dayanan, Hürriyet Şener, Ayşe Lerzan Taşçier, Zühtü Avcı, Doğan Genç yönetim kuruluna seçilirken, yönetimin arasında yapılan seçimde Kiraz Biçici şube başkanlığına getirildi.

"EMEKLİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ"

EMEKLİ-SEN'de örgütlü emekliler, sorunlarını ve insan gibi yaşayabilecekleri emekli ücret taleplerini dile getirmek için 1 Ekim'de Sosyal Güvenlik ve Çalışma Bakanlığı önünde toplandılar.

Burada 6 milyon emekli adına konuştuklarını belirten sendika yetkilileri emeklilerin kuyruklarında ölümlere dayanan çilesini, devletin onlara değer vermediğini ifade ettikten sonra insanca yaşam ücreti istediler. Açıklamanın ardından seslerini duymayan partilere tepki gösteren emekliler, "Emekliyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldılar.

PAZAR ESNAFI YÜRÜDÜ

Bahçelievler Belediyesi'nin her Pazartesi mahallede kurulan pazarı kaldırmak istemesi nedeniyle pazar esnafı belediye binasına yürüdü.

Sorunun pazarın nereye kurulacağı sorunu olmadığını, halen pazar kurulan yerde Belediye başkanı Saffet Bulut'un kardeşinin inşaatı olduğunu ve pazarın bu inşaatın değerini düşürdüğü gerçeğiyle kapatılmak istendiğini ve yeni yer gösterilmediğini belirterek, "Rant kavgası nedeniyle ekmeğimiz alınmak isteniyor" diyen 700 kişi belediyeye yürüyerek burada yetkililerle görüştü. Görevi sonucunda pazar yerinin kaldırılmayacağı sözü alınırken, kaldırılanlar için de yeni yer gösterilmesi üzerine anlaşma yapıldı.

SÜRGÜNLERE KARŞI ANKARA YÜRÜYÜŞÜ

Eğitim-Sen'e üye eğitim emekçileri, 'Baskı ve sürgün değil, insanca yaşam istiyoruz' talebiyle sürgünlerin ve cezalandırma uygulamalarının durdurulması için Mersin'den Ankara'ya yürüyor. 3-5 Ekim tarihleri arasındaki yürüyüşe 98 şube başkanı ile sürgün edilen memurlar katılıyor. Milli Eğitim Bakanlığı önünde son bulacak olan eylem takvimini açıklayan

Eğitim-Sen Genel Başkanı Aladdin Dinçer, sadece bir yıl içinde 102 kişinin sürgün ya da cezaya maruz kaldığını belirterek, sürgünler geri alınmadığı takdirde, 24 Kasım'ı tüm Türkiye'de eylem günü ilan edeceklerini belirtti.

DEHAP'a Komplo Hazırlığı

HADEP, EMEP ve SDP'nin seçim bloku oluşturarak DEHAP çatısı altında seçime girme kararı almasından sonra, DEHAP'a yönelik baskıları tırmandıran Susurluk devleti şimdi de DEHAP'ı seçime sokmamanın yollarını arıyor.

Polis Yönlendirmesindeki "Demokratik Sistem"

Demokratik olduğu, herkesin yasal parti kurarak seçimlere girebileceğini söyleyen düzenin DEHAP'a karşı oyunu bizzat polis marifeti ve yönlendirmesi ile tezgahlanıyor. Polis, demokrasi oyununda da "risk" görmüş ki anlaşılan seçimlere direk müdahil olmaya başladı.

Seçime girmek için partilerin örgütlenmek zorunda olduğu il sayısının tutturulamadığını belirten bir rapor hazırlayan Emniyet Genel Müdürlüğü Yargıtay Başsavcısı Sabin Kanadoğlu'na baş vurdu. (bu seçimde MGK'nın kimin seçimlere gireceğini belirlemede kullandığı savcısı) Yüksek

Seçim Kurulu, DEHAP'ın seçimlere girmeye hak kazandığı yönünde açıklama yapmasına rağmen Kanadoğlu komploda ısrarlı olduğunu, DEHAP'tan gerekli örgütlenmeyi yapıp yapmadığının belgelerini isteyerek gösterdi.

Bu girişimlerden ne sonuç çıkacağını hep birlikte göreceğiz, ancak açık olan bir şey var ki, oligarşi bu haliyle DEHAP'ın seçime katılmasını istemiyor.

Hani demokrasi vardı? Hani yasal her parti seçime girebilirdi? Demek ki, devletin polisinin istediklerinin böyle bir hakkı yok. Neden "Polis devleti" dediğimiz şimdi daha iyi anlaşılıyor. Muhafız tüm kesimlerin karşısına ilk onlar çıkıyor. Osmanlı'da oyun çoktur, baskıyla olmuyorsa komplotlarla, yalanlarla, düzmece belgelerle Susurluk devletinin talimatlarını yerine getirmek için her türlü hukuksuzluğu yapıyor.

Düzen bir kez daha, "ya tam teslimiyet, ya ölüm" mesajını veriyor DEHAP'a.

İDDİA VE CEPHE

Oligarşinin seçim kararıyla başlayıp, 11 Eylül'de aday listelerinin teslim edilmesiyle biten "birlik" tartışmaları,

"Demokratik Türkiye" için değil; parlamento için birlik tartışmasıdır!

Bizim tartışmamız değildir.

Amaç "Demokratik Türkiye" ise, başka bir tartışmaya ve başka bir birliğe-cepheye ihtiyacımız var.

Türkiye solunun önemli bir bölümü, 12 Eylül'den, SSCB'nin yıkılışına, örgütsel açıdan yediği darbelerden kitle mücadelesindeki düşüşlere kadar uzanan çok çeşitli nedenlerle, kendine güvenini ve iddiasını büyük ölçüde kaybetmiştir. Kendi çalışma tarzının, ideolojisinin yetmezlikleri de bu güven-sizliği ve iddiasızlığı daha da derinleştiren bir rol oynamıştır.

İddiasızlık, reformizme, aydınlara, sendikalara tabii olmayı, ciddiyetsizliği, burjuva kültür karşısında duyarsızlığı beraberinde getirmiş, ve ortaya devrimcilik açısından tam bir şekilsizlik çıkmıştır. Öyle ki bu iddiasızlık, solun taleplerini, dilini, sloganlarını bile deforme etmiştir.

HADEP, EMEP ve SDP'nin oluşturduğu blokun yayınladığı seçim bildirgesinde de, teorik-politik eleştirisi bir yana, ilk göze çarpan yanlardan biri, kendine güvensizlik ve iddiasızlıktır.

"Hesap soracağız... hırsızların yakasına yapışacağız... demokrasicilik oyununuzu bozacağız, parlamentonuzun altını üstüne getireceğiz..." diyemeyen bir bildirgedir bu.

*

Çünkü, amaç, "parlamentoya girmek" olarak belirlenmiştir. Bu sadece bildirgenin üslubundan belli oluyor değil elbette.

Blokun oluşturulma tarzı da bunu yansıtır.

Özellikle Kürt milliyetçileri tarafından blokun *"Seçim sonrası da sürmesi"*nden söz ediliyorsa da, blokun ne böyle bir hazırlığı, ne de buna yönelik bir anlaşması yoktur ortada.

Eğer amaç, bildirmede söylendiği gibi, "demokratik Türkiye" ise; eğer parlamento bir amaç değil, bunun bir aracı ise; bu amaca uygun düşen ittifakın **"seçim birliği"** değil, bir **halk cephesi**, haklar ve özgürlükler cephesi (adına başka bir şey de diyebilirsiniz) olduğu açıktır.

Parlamento amaçlaştırılmaz. Parlamento haklar ve özgürlükler mücadelesinin temel zemini olarak da görülemez. Orası, ancak hayatın her alanındaki mücadelenin bir parçası olabilir.

Ve bu parçadaki mücadelenin, devrim ve demokrasi mücadelesine katkıda bulunabilmesi için de **"arkasında"** böyle bir cephenin varlığı şarttır.

Ciddiyet, güven ve iddia sahibi olmak, böyle mümkün olur.

Diyelim, parlamento girdin; açıktır ki, oligarşi orada da çok çeşitli yıldırma, susturma yöntemlerini devreye sokacaktır. Arkanda demokratik bir cepheye sahip değilsen, bir halk hareketine dayanmıyorsan, parlamentoda mücadele yürütmen de zordur. Oligarşi örneğin DEP milletvekillerine yaptığı gibi yapacaktır.

Cephe gücün varsa, o zaman parlamento kürsüsünden dile getirdiğin talep doğrultusunda bastırırsın, zorlarsın ve sonuç alırsın. O zaman o kürsüdeki mücadele bir bütünlükle birleşir. Değilse, bütün bu ayrışmalar, birleşmeler, tartışmalar sadece parlamento kapağı atmaya hizmet eder.

Mevcut durumda da hemen hemen böyledir.

Bu nedenle, demokratik halk meclisi, haklar ve özgürlükler cephesi veya başka bir isim ve biçim altında tüm solun, örgütlü halk güçlerinin bir araya gelmesi doğrultusundaki öneriler, tartışma gündemine bile girmemiştir. "Birlik" tartışması seçimle alevlenmiş ve 11 Eylül'de de bitmiştir.

Parlamenteonun devrimci mücadelenin bir aracı olarak kullanılabileceğini, Marksist-Leninstler hiç reddetmemişlerdir. Reformizm ya da devrimcilik, nasıl, ne için sorularında ortaya çıkar.

Eğer bu seçim birliği, **"demokratik bir cephe"** ile birlikte düşünülmüyorsa, orada reformizm vardır. Parlamentoculuk oyununa, burjuva zeminde katılma vardır. Amaç, bağımsızlık, demokrasi ise, demokratik cephe esastır. Parlamento çalışması, ancak onun bir parçası olarak tartışılabilir. Bu şekillenme devrimcidir.

Bu yazı, şöyle olsaydı, böyle olsaydı yazısı değildir. Mesele bunda -bir haklar ve özgürlükler cephesi fikrinde- hemfikir olmaktır. Üç partinin bir blok oluşturmuş olması buna engel değildir.

Türkiye solu, siyasi arenaya, daha büyük bir iddiayla, daha büyük bir örgütlülükle çıkmalıdır. Çağrımız bunadır. Türkiye solu, haklar ve özgürlükler cephesi, demokratik cephe, veya halk meclisi, şu veya bu biçimde bu iddiaya ve birleşik örgütlülüğe sahip olmalıdır. "Birlik" denilince, aklımıza ilk bu gelmelidir.

Ülkemizin Aydınlarına Çağrı:

“Kuşanın yüreğinizi, bu direniş bizim!”

Ölüm orucu direnişi karşısında aydınımızın yeri, tavrı daha uzun süre sorgulanacak, tartışılacak, sonuçlar çıkarılacaktır.

İşte bu sorgulamalardan birini yayınladığı bir açıklama ile Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi yaptı. Aydına gerçeğini, direniş karşısındaki yerini gösteren Cephe, ülkemizin aydınlarını, bilimlerini, sanatlarını, düşüncelerini, duyarlılıklarını kuşanıp, zulmün karşısına çıkmaya çağırarak şöyle dedi;

“Kuşanın yüreğinizi, bu direniş bizim! Direnen halkın aydını olun. Sizleri, halktan, bu ülke gerçeklerinden, direnişten koparan herşeyle hesaplaşmak durumundasınız. Hesaplaşın. Kazanan aydınlarımız olur. Kazanan ülkemiz olur.”

Susuyorsan suç ortağısın

Direnişin bir özeti yapılarak başlayan çağrı, böyle bir zulmün ve direnişin karşısında, ödenen bedellerin büyüklüğü karşısında, aydın cephesinin yaptıklarının ne kadar küçük kaldığını belirttikten sonra şöyle devam ediyor;

“Direnişin bir döneminde küçük-büyük de olsa bir şeyler yapıldı. Ama sonrasında, artık bir “yokluk” sözkonusu...”

Gerçeği herşeye, herkese rağmen haykırmak, haklı, doğru, iyi, güzel olanı bedeli ne olursa olsun savunmak, aydın olmanın alameti farikası değil mi? Nerde aydın? **Nerede aydının alameti farikası?**

Bir ses, nefes bekliyor insanımız, aydınından. Ay-lar oldu, kimse sizden bir ses duymuyor.

Yok mu aydın? Var! Var da... Aydın var; “üç maymun”u oynuyor. Aydın var; “yüreksiz”i oynuyor. Aydın var; “kaçış”ı yazıyor. Aydın var; düzenin balolarında, kokteyllerinde, ödülleriinde, medyasında, ve bunları kaybetmemek için, halkının kavgasında yok. Bu tablonun dışındakiler ise “istisna”..

Gerçek çıplaktır: Susuyorsan suç ortağısın!

Cesetlerin dağ olduğu yerde, o dağın eteğinde bile görünmeyen aydın, olmayan aydındır.

“En aydınlık kafalar”dan halka hiç bir ışık yansımıyorsa, orada bir sorun olduğu açıktır. Hepimizin bildiği gibi, esasında sorun “bir”den de fazladır. Aydınlarımızın örgütsüzlüğü bir sorundur. Düzen içi statükolarını “kutsallaştırmış” olmaları bir başka sorundur. Beyinlerin “batı”ya sorgusuz sualsiz açılmış olması sorundur. Bireycilik sorundur. Bunlar hepsi de

birbirine bağlı, birbirini hergün yeniden üreten sorunlardır.

Dağ yükseliyor, ülkemizin aydın gerçeği açığa çıkıyor. Ülkemizin aydını ‘doruklarda’ olamıyor. Çelişkilerin, kavganın, zulmün boyutları büyüdükçe, ‘aydın’ küçülüyor. Oysa, bakın tarihe; böylesi tarihsel kesitler, aydının büyüdüğü, aydın olduğu, aydın olduğunun belli olduğu kesitlerdir.”

Ders çıkaracak mısınız?

“Aydını susturan, sadece zulüm mü?” diye soran Cephe, kaçışı gizlemek için boş tartışma ve gerekçelerin yaratıldığını dile getirdiği açıklamasında, bu tartışmalarda samimi, sorumlu bir tartışma olmadığını belirtti ve şöyle dedi:

“Talepler demokratik mi, demokratik; meşru mu meşru; zulüm var mı var, işte tavr alınacak nokta burasıdır. ... Bir yolu, yöntemi eleştirdiniz de, kendiniz başka bir yoldan, başka bir yöntemle mi direniyorsunuz? Hayır, bu da yok. Ve işte mesele de burada.

Aydınlarımızın büyük bölümü **direnişin gelişimini hiç anlayamadılar**. Çaktımcı, katastrofik kafa yapılarıyla, hemen her aşamada, şu veya bu biçimde biteceğini düşündüler. Cesetlerimiz bir dağ olmaya başladığında daha fazla direnemeyeceğimizin (veya direnmememiz gerektiğinin) tahlillerini yaptılar. Bugün yarın onlar da bitirirler, düşüncesi oldu hep kafalarda.

Yanıldınız. Yanılmanızdan ders çıkaracak mısınız? En azından yanılmanızın nedenini arayacak mısınız? Aramalısınız.

Kafaların karıştığı nokta

Direniş karşısında bir aydın için sorunun “destek, duyarlılık” meselesi olmadığına belirtildiği çağrıda, sorulması gereken soru şöyle ifade edildi: **“Tecriti kim yaptı? Ve ne için yaptı?”**

Aydının bu soruyu sormaya cesaret edemediği vurgulanırken, “ *Kabul etmek istemeseniz de, görmek istemeseniz de, tecriti, F tiplerini esasen Avrupa yaptı*” denilen açıklama şöyle sürdü;

“Böyle olduğu içindir ki, tecrit karşı tavrı, özelde Avrupa emperyalizmine, Avrupa’nın “standartlarına” karşı tavrı haline geldi. İşte tam bu noktada **kafalar karıştı**. Adımlar geriye geriye gitmeye başladı. “Üç maymunu” oynayan aydın çıktı sahneye.

Nasıl yapacaklardı tersini?

Yıllardır demokrasinin geleceğini bekledikleri yerden geliyordu ölümler. Kafalarındaki “batı” duvarlarını yıkmalıydılar gerçekte yüzleşmek için. “Batı” duvarlarını yıkmak, yaşadıkları topraklarda, düzenin icazetini kaybetmek demektir.

İşte tercih yapılacak **nokta tam burasıydı**. İşte aydın olunacak **nokta tam burasıydı**. Ülkemizin aydını **hala tam burada** şimdi.

Düzenin aydını mı, Avrupa’nın aydını mı, halkının, bu toprağın aydını mı olacağına karar verecek.

Bu tercih anında;

Hayır, devrimci tutsakların düşünceleri değiştirilsin, bunun için “oda tipi hapishane iyidir” diyorsa, o devletin safındadır zaten. Faşizmin politikalarını, kültürünü savunmaktadır.

Biz ülkemizin aydınlarının ezici çoğunluğunun böyle düşünmediğini biliyoruz. Kararını bu yönde vermek, intihardır. Aydın, bir zulüm düzeninin savunucusu olamaz; olduğu anda, aydın olma vasfını kaybeder.”

Hayatın içine dönün!

Aydının sanatı, bilimi, düşünceleri, teorileri ile tarihin yapılmasına katkıda bulunan olduğu gerçeğinin dile getirilmesinin ardından süren çağrı şu ifadelerle son buluyor:

“Yaşadığı koşullardan, olan bitenden kopan hiç bir aydın, tarihin yapılmasına katılamaz. Toprağından, halkından, dünya çapındaki zulümden ve sömürüden uzak, ne bilim, ne düşünce, ne sanat üretimi mümkün değildir.

Hayatın içine dönün! Aksi halde bireyselleşmiş, ülkesine, dünyasına yabancı, etrafında kim ölmüş, kim kalmış umurunda olmayan bir aydın tipi çıkar ortaya.

Aydın “bana ne” diyemez. “Bana ne” demek, kendini, “aydın” olmayı inkardır. “Bana ne”nin hiç bir mazreti olamaz. Ülkemizin aydınlarını, bu topraklarda yaşanan her şey “bizim” de sorunumuzdur demeye çağırıyoruz.”

Ruhunu Kaybetmiş Bir Aydın Müsveddesi

Ahmet Altan Almanya’da Türkiyelilerin katıldığı bir toplantıda bir aydın müsveddesinin nasıl olduğunu tarif etti, kendi sözleriyle.

“Onların Gothe’si var, bizim neyimiz var?” diyen Altan, Anadolu erkeklerini de şu sözlerle aşağıladı: *“Bu yaratıklar, kendini dünyanın en zekisi sanıyorlar. Halbuki ağızları kebab, üzerleri yağ kokuyor...”*

Kimliksiz “Aydın”

Avrupa hayranlığı ile bilinen Ahmet Altan, “kadın ruhunun uzmanı” sayılıyormuş edebiyat dünyasında. Özellikle son yazdığı “Aldatmak” isimli romanla kazandı sanırsız bu uzmanlığı. Peki ne anlatır bu roman? Yozluk, ahlaksızlık, kozmopolitliğin propagandasını yapar. (Roman konusunun çalıntı olduğu yönündeki tartışmalar konumuz dışı olduğu için buraya girmiyoruz. Sadece böylesi bereketli bir toprağa basamayan bir kafanın hayali dünyasının sınırlarını düşünerek, mümkündür deyip geçiyoruz.)

Ahmet Altan, örneklerine rastlanan bir aydın tipidir, onun özelliği daha arsız, “aykırı olmak” adına daha cüretkar olmasında. Bu yanı sıra Ahmet Altan için söylenecekler, benzerleri için de geçerlidir.

Cephe çağrısında ifade edilen aydın olma misyonuna ilişkin en küçük bir pratiği olmayan bir “aydın” prototipidir o. Halkımızın sorunlarıyla, dertleriyle, acıları ve sevinçleri ile O’nun beyninin içindekilerin hiçbir ilgisi yok. O’nun “aydınlığı” sadece medya marifetiyle parlatılmasından gelir, yaşamın içinde, eserleriyle, pratiğiyle halkını aydınlatarak, yol göstererek değil.

Kendi halkıyla böyle bir ilişkisi söz konusu olmayınca kolayca aşağılamak, küfrete de sorun olmaz. Bu aydın müsveddesi için en büyük “utançtır” Anadolululuk! Mesela ağız kebab değil viski kokarsa övünç olabirdi.

Ruhunu kaybetmiş, milliyetini kaybetmiş, değerlerini kaybetmiş, ama enternasyonalist de değil. Yani bütün halkların kültürlerini, değerlerini özümsemediğinden, bütün dünya halklarının aydını olduğundan değil.

O **kimliksiz**, daha doğru deyişle küreselleşmiş bir kimlik taşıyor.

Peki bu “küreselleşmiş kimlik”te ne yazıyor, bu kimlik nasıl bir kişiliği ifade ediyor?

Kimlik, emperyalizmin kimliği. Onun kültürünün, edebiyatının, kapitalizmin yozluğu içinde debelenen, bunalımlara sürüklenen apolitik Avrupalı’nın, Amerikalı’nın hayranı. Bunun için; *“Bizim neyimiz var”* derken, ne Nazım’ı hatırlatmanın, ne Yunus’u anmanın, ne Orhan Kemaleleri, Yaşar Kemaleleri, Pir Sultanları söylemenin bir anlamı yok; çünkü onlar “çağdaş” değil, yani Avrupalı değil, Anadolulu.

Türkiye aydını, müsveddelerden kurtulmadıkça, üzerinde yük olmaya, “aydın” ismi, halkın gözünde bugünkü yerinden çok daha aşağılara inmeye devam edecek demektir.

TECRİTTEN NOTLAR -2

Yalnız başına

"Tek -ama- yalnız değildim... Yıldızlara bakıp geceleri şehitlerimizle, sizlerle konuşuyordum."

Biliyor musun adamlar böyle saldırdıkça baskılarını artırdıkça neden direnmemiz gerektiğini insan daha iyi anlıyor. Somut olarak görüyor. Sana hiçmişsin, hiçbir şey yapamazsın havası vermeye çalışıyorlar. Bizleri hiçleştirmeye çalışıyorlar. Bunu var ya şu zaman içinde çok daha iyi gördüm. Neden direndiğimiz, neden Ö.O.nda olduğum hepsini ama hepsini görerek anlıyor insan. Gerçi koşullarımız zaten çok kötü. Hiçbir iyileştirme yok, 19 Aralık'tan beri. Ama canı istiyor, kaçırma hakkını kendinde görebiliyor. Üstelik bunu terör havası yaratarak yapmaya çalışıyor. Ben devletim her şeyi yaparım. Benim istediğim gibi olacaksınız. İçeride, dışarıda her yanda böyle. Beyinlerde yüreklerde korku havası, panik havası yaratmaya çalışıyor... Biliyorum bütün bunlar bilinen şeyler ben burada tekrar ediyorum. Bizler bir bütünün parçalarıyız. Birbirimizle öyle bir bütünleşip bir olmuşuz ki koparamadılar. İster tek ister onar onar. Tek yalnız değildim. Hiç yalnız olduğumu da düşünmedim. Yıldızlara bakıp geceleri şehitlerimizle, sizlerle konuşuyordum. Yıldızlar bir yanıp bir sönüyor gibiydiler. Biliyorum cevap veriyorlardı.

*

Ölüm Orucu 186. Gün

Önce son gelişmeyi söyleyeyim. Yine yerimi değiştirdiler. Hapishanede gitmediğim yer kalmadı gibi. Revirde daha önce kaldığım yerdeyim. ... Şu an bu satırları okuyorsanız o kadar mutlu olacam ki. Sizi o kadar çok özledim ki, bir tek sesinizi duymak bile mutlu etmeye yetiyor, kaç ay sonra akşam üzeri sesiniz geldi. Çok sevindim. Şimdi sağlık durumumu merak edersiniz. Ben iyiyim. Ufak tefek sorunlar çıkıyor ama iyiyim.

Fatma'nın, Feride'nin kaçırıldıklarını buraya gelince öğrendim, bilmiyordum. Hiçbir şeyden haberim olmuyor. Halen mektup verilmiyor.

Savcılığa ve bakanlığa 5,5 aydır her hafta dilekçe yazdım. Sonunda cevap geldi. İki cevap geldi. İlki olumsuzdu, talebim kabul edilmemiş. ... Herhalde artık sizin yanınıza vermezler. Sizleri o kadar çok görmeyi istiyorum ki en azından buradan gitmeden önce son bir kez. Bu kadar ayın geçtiğine inanamıyorum. Çok sıkıntı çektiğim dönemler oldu, ama Partim, yoldaşlarım yanımdaydı. Bir süre önce de bir yıldız düştü başıma nasıl se-

vindim. Şimdi hep o yıldızla beraberim. Tahmin edeceğiniz gibi canım çok sıkılıyor. O yüzden şaşırıyorum ya bu kadar zamanın geçmesine. Şehitlerimizden, Ordu'da şehit düşenler Gökçe olduğunu öğrenince öyle bir garip oldum ki, içimden geçmişti.

... Kitap okuyorum. El işi yapıyorum, bir ara harıl harıl çorap örüyordum. Bir sürü desenler çıkarttım. Şimdi yapmıyorum. ... Ben çok iyiyim. Ve sizlerden bir haber bekliyorum. Ne olur bir terslik olmasın. Hepinizi çok seviyorum. Diğer hapishanelerde durum ne, kimler hastanede, son durum nedir? Daha birçok soru var. ... İnsanın inanası gelmiyor. 1,5 sene olacak neredeyse şu kesin ki biz çoktan kazandık. Sadece iş son imzayı atmaya kaldı. Karşı taraf boşuna inat ediyor. Biz kazandık zaten. Bizi teslim alamadılar ve asla alamayacaklar, bunları bilmek, hele görmek beni çok rahatlatıyor. Kafam yerinde ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Ve hiç kimse bu inancı söküp alamayacak. Tıpkı Komo'nun dediği gibi "Aslan gibi Cepheliyim. Tüm Yoldaşlarıma, Partime, Önderime selamlarımı gönderiyorum. Mutlaka oraya varacam. Canım yoldaşlarım.

*

"Bütün polis taktiklerini uyguladılar"

Öncelikle anlatmak istediklerimi yazayım. Kaçırıldığım tarihten itibaren kaba hatlarıyla yaşadıklarım. Öncelikle kaçırıldıktan sonra direk I. Müdürün odasına götürüldüm. I. Müdür bekliyorlardı. Bana senin (sorumlu yoldaşını kastediyor-bn) görüşte benim kalp hastası olduğum ve gözden çıkarıldığıma ilişkin konuşman olduğunu söyledi. Hatta bir tane de kağıt parçası bulmuş bana göstermeye kalktı. Gösterdiği kağıtların belgelerin hiçbirine bakmadım, beni ilgilendirmiyor sizin düzmece kağıtlarınız dedim. ... bir görseydin II. Müdür Mehmet Aydın'la oturmuşlar, hani polisler kandırmak için sen yokmuşsun gibi konuşurlar ya aynen bütün polis taktiklerini uyguladılar. Ben de onlara aynı polise benziyorsunuz vb. dedim. Hiçbir lafın altında kalmadım. Zaten çok sinirliydim. Bir sürü teklifte bulundu. Hemen İstanbul'a sevkini yapalım gibi. Suyu keseceğimi söyledim. Zorla içiririm dedi. Ben de yüzüne tükürürüm dedim...

Hani Hasan ... (gardiyan) var ya o tam bir köpek, beni koridor boyunca sürükleyerek götüren, itip kakan odur. Slogan atmayayım diye ağzımı kapatıyordu. Res-

men beni taşıyarak götürdü. Sonra da oradan oraya fırlattı. Tam bir köpekti. Hiçbiri onun yaptığını yapmadı. Önce yaptıklarının hesabını vereceğini söylediğimde de "sen bana teşekkür edeceksin" dedi. Şimdi yüzüme bakmıyor... Ondan sonra size sesleniyorum diye beni hücreye kapatmakla tehdit ettiler. Ne kadar komik. Oralar sizler olmadan öyle boştu ki. Küçük odaya gittim, koğuşa dolaşım. Yapayalnız duvarlar çok sıkıcı ve pis göründü gözüme. Ranzalar duruyordu, yazı da silinmişti. ... Sonra revir günleri; burada da başlangıçta sıkı bir kontrol altındaydım. Kadın gardiyanların biri geliyor biri geliyordu. Sürekli yanımda biri vardı. Bol bol onlarla sohbet ettik. Hatta kocalarıyla geliyorlardı. Gecenin bir yarısı çat kapı açılıyor. Güya beni kontrol ediyorlar bu yüzden gece yarıları sesim çınılıyordu ortalıkta. Bağırış çağırış birbirimize girdik. Hatta hani o Meriem Ciro (gardiyan) var ya ona pet şişeyi bile fırlattım. ... Bir başgardiyanla da harp ettik. Aramızda az kalsın hapishane meydan muharebesi çıkacaktı. Adamın üstüne üstüne yürüdüm, bana terbiyesiz ve ahlaksız dediği için. ... 1. Müdür Naci Yıldız sürekli gidip geliyordu o zaman da. İlk 15 gün kadar mektup aldım. Daha doğrusu sizin ilettiğiniz mektupları aldım. Sonradan 1. Müdür sayesinde kesildi. Bizzat bana gelen mektupları denetlemeye başladı. Halen daha durum bu.

*

"kişisel kaygılara korkulara zaman ayıracak durumumuz yok."

Ayrılmalar uzun sürünce hasrette giderek büyüyor, büyüyor, kim hasretlerin sevdaların önüne geçebilir ki. Tarihte böyle bir şey yok. Yine olmayacak, burada değilse başka başka yerlerde diyarlarda mutlaka beraber oluruz. Ben yanınızda olmasam da beraber olcaz. Buraya geldiğimden beri ne çok şey değişti değil mi? ... Hiç bu kadar iyi olmamıştım, hiç bu kadar rahat olmamıştım. Sizlerden çok şey öğrendim ve çok güzel zamanlarımız geçti. Hepsini tek tek hatırlıyorum. O barikat günlerimizi, kavgı döğüşler, sorunlar, güzellikler hepsi bir bütün halinde çok güzeldi. Tüm anıların ayrı bir değeri var. Şimdi tartışmaları bile hatırladığımda onlar bile güzeldi diyorum. Nasıl da kaynaşp harmanlandık partimizin çatısı altında.

Hepinizi çok seviyorum, benim için çok önemli ve değerlisiniz yoldaşlarım. Bu 19 Aralık'tan sonra her şey değişti değil mi? Yoldaş sevgisini, anlamını, değerini daha da fazla farkettiler. Düşman saldırdıkça daha da çok bileyleniyoruz. Neden savaştığımız neden direndiğimiz öylesine ortada. Öylesine apaçık ki. Bunalıma girecek ya da kişisel kaygılar korkularla uğraşacak ya da zaman ayıracak durumumuz yok. Düşman apaçık ortada saldırıyor. Ya direneceğiz, ya da teslim olcaz. Şim-

di düşman da bana yönelik yaptığı her şeyden sonra daha iyi bir anlıyorum ki orta nokta yok. Sınırlar kalktı. Ya onursuzluğu seçeceksin, ya da onurlu namuslu kalacaksın. Buradakilere de bunu anlatmaya çalıştım. Gerçekten de direnişimizden çok etkilenenlerde var.

Burada bayan gardiyanlar diyor ki sen son zamanlarda güzelleştin. Ben de onlara direnişimizin güzelliği diyordum. Bence hepimizde direnişin güzelliği var. Bir tek Ölüm Oruçlarında değil, hepimizde.

*

"Zaferi yaşıyorum"

Gelelim bugünkü hareketliliğe hiç sormayın yine yerimi değiştirmek için geldiler. Gitmiyorum dedim. Ya arkadaşlarıma yanına giderim ya da yalnız kalırım! Sorumlusu da 1. Müdür vs...dir dedim. Epey tartıştık. Gidip bir daha geldiler. Bu kez sen oraya git sana bir iyilik düşüneceğiz, yanına birilerine vereceğiz vb. dediler. Ben de sadece arkadaşlarımla kalacağımı söyledim.

... 6 aydır yalnızım, bundan sonra da yalnız kalırım artık. Ama asla o adamın (1.müdür) biz olmadan bulduğu çözümleri! Kabul etmeyeceğim. Ellerinden ne geliyorsa yapsın bakalım cevabını alacaktır.

Bugün bakanlıktan bir kağıt geldi. Talebimin kabul edilmediğine ilişkin... Bu kararı tanımlıyorum dedim.

Demin dışarıya bakıyordum bir de baktım gökkuşağı çıkmış. Öyle güzel görünüyordu ki. Sanırım dünkü mektupta yazdım. Gökkuşağını görünce bir mutlu oldum ki. İşte orada o kadar yalın o kadar güzel rengarenk diye aklımdan şehitlerimizin kurduğu bambaşka güzellikte bir gökkuşağı geçti. Zafer tacımız bizim öyle rengarenk, öyle güzel. Dağların ardından kurulmuş geliyor. Ne şiiirler, ne tarihler yololmuştur şimdi. Gökkuşağı da yağmurdan sonra olur. Ne bileyim işte ya. Biliyor musun hep zaferi bir türlü hayal edemezdim. Hiç hayallerime dahi sığmıyor bir türlü, zaferi kafamda canlandıramıyordum. Sonra da herhalde ben zaferi görmeyeceğim ondan canlandıramıyorum dedim de, yok yok zaferi yaşıyorum... Sizlerin mektuplarını da hiç yanımdan ayırmıyorum. İmha da edecem ama önce defalarca okuyorum.

*

200. Gün

Sizi çok özledim, türküler, şarkılar, ufacak şeyler hep sizleri eskileri hatırlatıyor. Birazda aslında biraz da değil aslında epeyce duygusallaştım galiba, içim doluyor, doluyor, doluyor. Öğlen üzeri Fatma ile Feride'yi düşündüm. Ne kadar da özledim. Şu işe bak. Eskiden seslerinizi duyabiliyorduk hiç olmazsa, şimdi ne ses ne görüntü.

Düşman çok ince hesaplar yapıyor. En ufak ayrıntıyı dahi gözardı etmiyor. Tek tek insanlarla uğraşılıyor.

Gerçekten de bu konuda bayağı gayretli. En ufak bir boşluğu bulmasın hemen doldurma gayretinde. O yüzden de hem kendimizde hem de çevremizdeki örgütlenmemizde bir delik dahi düşmana göstermemek gerekiyor. Burada çok düşündüm, bu adamlar hala anlamadılar mı bırakmayacağımı acaba benden bir şey mi gördüler, eksik yanlış yaptığım şeyler mi var ki beni yanınıza vermiyorlar diye çok düşündüm. Belki de ailem konusunda yumuşak mı davranıyorum. Onlarla kavga etmemeye özen gösterdim, hep anlatmaya çalıştım. Ama gerçekten de şöyle esaslı bir kavga da istemedim değil... Tartışsak bu kez düşman bunu da kullanır dedim. ... Ölüm Orucunda olan yalnız ben değilim dedim, anlatamadım. Acaba herkesin ailesi böyle mi? Sanmıyorum. Ama bizimkilerin hiçbir şeyden haberi yok ve haberdar olmak için de parmaklarını dahi kıpırdatmıyorlar... Onlara çok kızgıyım.

Bugün 200. gündeyim. Başlarken kendime biçtiğim gün 200'dü. Ama görünen o ki biraz daha gideceğim. Gerçi hiç belli olmaz. Şu meşhur kalbim duruverir belki... Aklımda fikrimde ne varsa dökmek istiyorum. Şiir falan yazmak istedim ya da duygularımı yazayım dedim olmadı. Yalnızdım ve sonra da onlara ne olacak, belli olmazdı diye düşündüm...

Alibeyköy Direniş Evi ZİYARETÇİ DEFTERİ'nden

Sizinle aramızda geçen şu konuşma, korkarım geçerliliğini daha uzun süre koruyacak.

Ben- Açlık grevi yapmayın, hem etkililiğini yitirdi, hem kendinize zarar veriyorsunuz.

Siz- Başka çaremiz yok.

Ben- Ama bu da çare değil ki!

Siz- Peki çare ne?

Bu soruya cevap bulamadıkça bize de uyku yok. Elimden geleni yapmaya çalışacağım.

*

Şu anda burada ve sizlerle bir arada olmak bile benim için anlatamayacağım kadar gurur verici.

Keşke bu hale gelmeden, bunca insan ölmeden haklı olduğunuza sonuna kadar inandığım bu eylem, haklı talepler kabul edilerek sona erseydi demek isterdim ama bu onlarca şehit ve onlara inanan binlerce insana haksızlık olur diye düşünüyorum. Ve sonuna kadar haklı olduğunuza inanıyor ve bundan sonra ben de yanınızda olmak ve kabul ederseniz yapabileceğim ne varsa yapmak istiyorum.

*

Zalimin tüm engellemelerine, katliamına, baskısına, rüşvetine karşı insanlık için savaşıyorlar direniyor hala. ve bu direnişin dışarıdaki sesi olan TAYAD'lı ailelerin yani sizleri, bu onurlu direnme savaşında insanlık savaşçıları sesi olmaya devam ettiğiniz için teşekkürler. Yılgınlığa, pasifliğe karşı direniş geleneğiyle mücadelenizi yürekten destekliyorum. "Son sözü direnenler söyleyecek." Dirençle ve umutla kalın.

*

Direnişçilerimizi en içten, en sıcak duygularıyla selamlıyorum. Bugün bu eve ikinci gelişim. İnsan bu eve girdikten sonra daha değişik bir hava ile karşılaşılıyor. Bu evde hayatın gerçeklerini öğreniyor.

*

Yolunuz, yolumuz açık olsun. Kemal abi-

nin dediği gibi Z'yle başlayan r'yle biten günler bizim olsun. Sizleri çok seviyorum. daha doğrusu bizleri çok seviyorum.

Tarih bizi yanıltmadı, yanıltmayacak, direnenler kazanacak.

Feride'nin ve sizlerin alınından öpüyorum.

Tarih: 26.8.2002

Yer: umudun tohumlarının ekildiği bir ev

*

Hayatın, yaşamın çok ama çok ucuz ve değersiz olan bir dünyadayız.

... her şeyine boyun eğdiğimiz bu düzene sizlerin grev ile başkaldırmanız beni çok duygulandırdı.

Sizin bir amacınız bir hedefiniz var, ben mevladan sizi hedefinize ulaştırmasını diliyorum. Şayet kabul ederseniz bir gün gelip aranızda katılmak, bir gün bile olsa ben de grev yapmak ve hücredeki evlatlarımız için bir girişimde bulunmak istiyorum.

... Hepinize kucak dolusu sevgi ve saygılarımla. Hoşçakalın. Allaha emanet olun.

*

Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez; Bu slogan 19 aralık katliamıyla anlamını buldu ve yıllar sürecektir bir direnişe ışık oldu. 95 can, 95 kahraman halkımızın yenilmeyeceğinin kanıtı ve çoktan kazanılan zaferin temel taşları oldular.

Alibeyköy'deki direniş evini ilk duyduğumda Armutlu'ya gittim. Şenay, Hülya, Gülsüman ablalar, onlarla yaşadıklarımız, coşkuları, heyecanları, yaşadıkları ve yaşadıkları kahramanlıklar geçti aklımdan bir bir.

Büyük Direnişin Kızıl Bayrakları Köln'de Dalgalandı

Ölüm orucu direnişini desteklemek ve devletin katliamcılığını protesto etmek için İKM ve TAYAD KOMİTE tarafından “Sessizlik Ölündür, Sessizliği Bozalım” adıyla Almanyanın Köln şehrinde bir yürüyüş düzenlendi. En önde **Haklıyız Kazanacağız** pankartının taşındığı yürüyüşe yaklaşık 500 kişi katıldı.

“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganlarının en sık atıldığı eylemde, direnişe destek ve faşizmi lanetleyen sloganları Almanca ve Türkçe olarak atıldı. 2002 1 mayısından bu yana adeta direnişin simgesi haline gelen yüzlerce kızıl bayrağın ve bütün şehitlerinin taşındığı kortejde ayrıca direniş üzerine bir çok Almanca ve Türkçe pankart yeraldı. Yürüyüşün son noktası olan Tarihi Dom kilisesi önünde yapılan mitingte Alman kamuoyuna yönelik bildiriler dağıtılırken, burada yapılan konuşmalarda direniş anlatıldı. Bir ölüm orucu gazisinin ve Armutlu davasında gözlemci olan heyetin konuşmalarının ardından,

eyleme destek veren **İran Halkın Mücahitleri** örgütünden bir temsilci de destek mesajlarını okudu.

Köln Anadolu Halk Kültür Derneği bünyesinde faaliyet yürüten Anadolu şiir grubunun okuduğu direniş şiirleri ve Grup Sesleniş’in türkülerinin ardından eylem sona erdi.

Meksika Komünistler Partisi’nden

Direnişe Dayanışma

Meksika Komünistler Partisi (PCM) geçtiğimiz günlerde yaptığı 2. Kongresinde yayınlanan sonuç bildirgelerinden biri de Türkiye’deki tutsaklarla dayanışma içindi.

“Türkiye halkının özgürlük, demokrasi ve onuru için savaşan tutsaklar, hapishanelerde bilinen en ağır baskılara maruz kalmaktadırlar.” ifadeleriyle başlayan bildirgede, “**Meksika Komünistler Partisi Türkiye hükümetini uyguladığı insan hakları ihlallerinden dolayı kınıyor, tutsaklar ve aileleriyle dayanışmamızı ilan ediyoruz.** Türkiye’nin diplomatik temsilciliklerine yönelik protestomuzu yükseltiyoruz.

Meksika Komünistler Partisinin II. Ulusal Kongresi dünya ve Meksika’daki siyasi tutsakların özgürlükleri için çağrı yapıyor.” denildi.

Yunanistan’da yürüyüş: “Tek Terörist Devlettir”

2 Ekim’de Yunanistan’da bir yürüyüş vardı. Yürüyüşçülerin taşıdıkları pankartta şöyle yazıyordu: “**Tek Terörist Devlettir**”

Yürüyüş, gazete ve TV’lerde “17 Kasım’a destek yürüyüşü” olarak yansıtıldı.

Bini aşkın kişinin katıldığı yürüyüşte 17 Kasım’ın sempatizanları da vardı belki. Ama onların içinde muhtemel ki, 17 Kasım’ın düşüncelerini, eylemlerini beğenmeyenler, eleştirenler de vardı. Fakat bu, yürüyüşe katılmalarına engel olmamıştır.

Çünkü onlar devletin “terörizm” demagojisiyle terör uygulanmasına karşı çıkıyorlardı. Aylardır “17 Kasım terör örgütüne yönelik operasyonlar” adı altında baskının, terörün, işkencenin meşrulaştırılmasına karşı çıkıyorlardı.

Mevcut durumda, işkenceye baskıya maruz kalanların, silahlı mücadeleyi temel alan 17 Kasım örgütü üyeleri olması onların “**bana ne**” demesi için bir gerekçe, bahane olamazdı.

Devlet terörünün en yaygın, en vahşi

biçimde yaşandığı ülkemizin demokratları, binlerce infaz, katliam karşısında neden böyle bir ses çıkarmadılar acaba!

Onlar her ağızlarını açışlarında “**ona da, buna da... karşıyız**” tekerlemesine sığındılar. Devletin terörizminin karşısına dikilmek yerine, olan biteni “**devletle devrimciler arasında düello**” olarak tarif edip, “düello”yu kenardan seyretmeyi tercih ettiler.

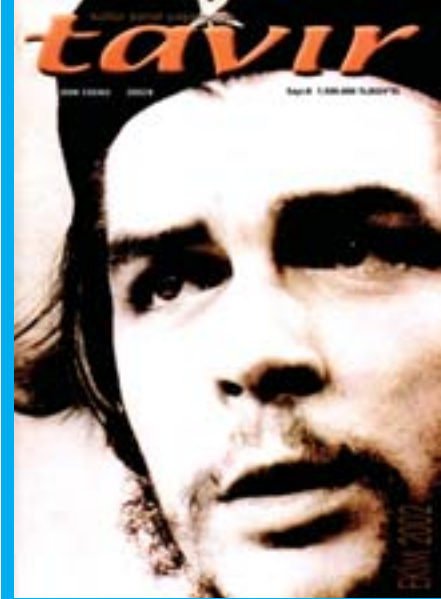
Yunanistan’da yürüyenler, “aman bize 17 Kasım destekçisi mi derler” kaygılarına kapıldılar.

Bir onları, bir de 19 Aralık sonrası bile, devletin vahşetine karşı çıkacağı yerde, devrimcilerin eylem biçimlerini tartışan mantığı düşünün.

19 Aralık katliamına karşı çıkmayıp, feda eylemlerine karşı çıkanları düşünün.

Ölüm orucunu desteklersek DHKP-C’yi desteklemiş oluruz diyen mantığı düşünün. İnfazlara karşı çıkarsak “**terörden, şiddetten yanaymışız gibi görünürüz**” kuruntularıyla yaşayanları düşünün.

Düşündüğünüzde anlaşılır ki; onlar faşizme, zulme karşı çıkabilecek cüretten, demokrat namusluluğundan yoksundur; ötesi boş laftır.

8. SAYISI ÇIKTI
BAYİLERDE

Peki AB'de Ne Oluyor?

Bağışımızı okuyunca, bunun "bağımsız Türkiye" ile ne ilgisi var diye düşünebilirsiniz.

Var. Nasıl mı?

İster hak arama mücadelesinde olsun, isterse insan hakları ihlallerinde olsun Susurluk devletinin her baskı, terör ve yasağına karşı itirazlar şöyle başlıyor; "AB'ye aday bir ülkede bunlar olur mu... bakalım buna Avrupa ne diyecek?..."

Ya da devlet cephesinden bakarsak, o da göstermelik uygulamalarını basına şöyle haber yaptırıyor mesela; "Polise AB standartı; Artık AB standartlarına göre şöyle şöyle olmayacak."

Hem beyni Avrupa'da olanın hem de AB'ye girmek için 40 yıldır kırk takla atan devletin göstermek istediği güllük gülüstanlık, halkın hak ve özgürlüklerinin tanındığı, ihlallerin olmadığı bir Avrupa.

Böyle olmadığını binlerce örnekle anlatmışızdır bu sayfalarda. Detaylı anlatmayacağız, sadece başlıklarla hatırlatmak yeterli olacaktır;

11 eylül sonrası çıkarılan "terör yasaları", polis devletinin klasik uygulaması olan "huzur operasyonları", özellikle yabancıları karşı uygulanan keyfi ve sınırsız gözaltı, faşizme karşı mücadele eden örgütlenmelerin yasaklanması, Batasuna örneğinde olduğu gibi, örgütlenme özgürlüğüne yönelik saldırılar, polise haberleşmenin dinlenmesi ve izlenmesi yetkisinin verilmesi...

Örnek alınan Avrupa bu! Sadece önce Hollanda, sonra İtalya'da yapılan "huzur operasyonları" da yeter görmek isteyene. Türkiye'nin "polise AB standartı" diye uydurmaya çalıştığı AB Türkiye'ye uyuyor anlaşılan. Modeli sömürgeci olanın demokratikleşmeyeceğini bu örnek gösteriyor. Oligarşinin sıkça sözünü ettiği "Türkiye'nin terörle mücadele tecrübesinden" yararlanıyor Avrupa. Bir de o ülkelerde ciddi bir toplumsal muhalefet olduğunu düşünün; neler yapmazdı!

İrkçi Saldırılarda Artış

11 Eylül sonrası Avrupa genelinde ırkçı saldırılardaki artış biliniyor. İsviçre'de 11 Eylül'ün yıldönümünde yapılan bir araştırmanın sonuçları bu gerçeği rakamlarla ortaya koydu.

Araştırmaya göre; "Son bir yıl içinde İsviçre'de yaşanan ırkçı saldırılar geçen yıla göre **yüzde yirmi artış gösterdi.**" Üstelik saldırılarda hiçbir failin yakalanmaması, ırkçılığın devletle bağlantısını da ortaya koyuyor.

Yine İsviçre basınında yer alan dökümlere göre **son bir yıl içinde;** 3700 kişi uğradığı saldırılar sonucu yaralandı. İrkçilerin tehdit ve şataşmalarına maruz kalanların sayısı ise, yaklaşık 5 bin kişi olarak açıklandı. Saldırlara uğrayanların başında Afrikalılar gelirken, onları Srilankalılar, Bosnalılar, Arnavutlar ve Türkiyeliler izliyor.

ABD Fişliyor

ABD'ye giriş çıkış yapan **müslümanların parmak izlerinin alınması** uygulamasına ABD-Kanada sınırında başlandı. Parmak izi uygulaması 16-45 yaş arasındaki erkeklere uygulanırken, yakında çarşafli, türbanlı kadınlara yönelik de uygulanacak. Sınırlarda İran, Irak, Suriye, Sudan ve Libya'dan gelenlerin parmak izleri alınırken, Suudi Arabistan, Yemen, Malezya ve Pakistan vatandaşları ayrıca özel olarak incelemeye alınacak.

Fişlemenin dışında ayrıca "ABD'ye niçin geldikleri, nerede kaldıkları, kimlerle irtibatla oldukları, geçmişlerini nasıl sağladıkları" gibi sorgulamaya tabi tutulacaklar arasında bu ülkelerin yanı sıra Küba, Kuzey Kore, diğer Ortadoğu ülkelerinin vatandaşları, Kuzey Afrika ülkeleri ve Afganistan vizesi olanlar da bulunuyor.

2005 yılından itibaren ise bu uygulama ABD'ye giriş yapan herkes için geçerli olacak...

İrkçilik, polis devleti ne dersiniz deyin, batı demokrasisinin maske altındaki gerçek yüzünü görürsünüz. Katliamcılığa, imparatorluk özlemlerine her zaman ırkçılık eşlik eder; Nazilerde olduğu gibi!

İtalya'da "Huzur Operasyonu"

İtalya'da polisin ülke genelinde gerçekleştirdiği ve Türkiye'deki "huzur operasyonlarına" benzer büyük operasyonda, toplam **1000 kişi gözaltına alındı.** Bunlardan 600'ü ise yabancı. İtalyan polisi "suçlulara karşı mücadelenin tüm hızıyla sürdürüleceğini" söyledi.

kahramanlar Ölmez

Erdinç ASLAN

Şehitlik tarihi:

5 Ekim 1999

Şehit düştüğü yer:

Adana Yüreğir

Şehit düşme şekli:

Silahlı Propaganda Birlikleri'nde savaşıyordu. Ölüm mangaları tarafından bulunduğu eve yapılan baskında, infaz edildi. Aynı baskında, Murat BEKTAŞ adlı bir işçi de infaz edildi.

Hüsamettin CİNER

Şehitlik tarihi:

5 Ekim 2000

Şehit düştüğü yer:

İstanbul-Harbiye

Şehit düşme şekli:

Ulucanlar katliamının hesabını sormaya yönelik bir eylem için taşıdığı bombanın patlaması sonucu, şehit düştü. Silahlı Propaganda Birliği savaşıyordu.

İsmet GÜVENÇ

Şehitlik tarihi:

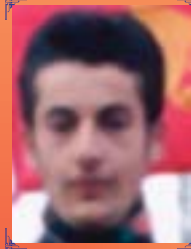
6 Ekim 1996

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Esenler

Şehit düşme şekli:

Çalıştığı işyerinden İstanbul kontgerillasına bağlı polisler tarafından gözaltına alındı. Yoğun işkencelerden sonra başına bir kurşun sıkılarak katledildi ve cesedi Esenler'de bir inşaata bırakıldı. DHKC savaşıyordu.

Ali Rıza AKASLAN (Rıza)

Şehitlik tarihi:

7 Ekim 1999

Şehit düştüğü yer:

Tokat, Almus, Çamdalı köyü

Şehit düşme şekli:

Karadeniz Recai Dinçel Kır Gerilla Birliği'nde savaşıyordu. İçinde bulunduğu müfrezeeye karşı kurulan bir düşman pususunda, saatler süren çatışma sonucunda şehit düştü.

Güler CEYLAN

İbiş DEMİR

Lütfiye KAÇAR

Kayıp

5 Ekim 1994

İstanbul polisi tarafından gözaltına alındı, kaybedildi.

Şehitlik tarihi:

8 Ekim 1994

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Sultançiftliği

Şehit düşme şekli:

İki Devrimci Sol savaşçısı, İstanbul Polisi tarafından bulundukları evde kuşatılarak katledildiler.

Ayhan EFEOĞLU

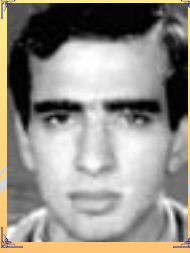
Kayıp

6 Ekim 1992

İstanbul polisi tarafından gözaltına alındı, kaybedildi.

Yalçın ÇAKMAK

Halil İbrahim
EKİCİBİL

Mehmet Ali
AYDIN

Pınar GÜNGÖR

Aydın BULMAK

Hatice YILDIZ

Adnan BERBER

Zeynel
KIZILKAYA

Necla
ÇAVUMİRZA

Adalet YER

Tuncay
KARAMAN

Ali ÇELİK

Murat ER

Şehitlik tarihi:

9 Ekim 1994

Şehit düştükleri yer:

Dersim, Ovacık, Emirgan Köyü

Şehit düşme şekli:

İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propagan-
da Birlikleri savaşçıları ile devlet güçleri
arasında Emirgan Köyü mevkiinde çıkan
çatışmada şehit düştüler.

DEVİRİM ŞEHİTLERİNE ANMA

Mersin Ekmek ve Adalet: **BEDİİ CENGİZ**, Mer-

sın-Kazanlı beldesindeki mezarı başında yoldaş-
ları tarafından anıldı. Bedii'nin başucunda tüm
devrim şehitleri için yapı-
lan saygı duruşunun
ardından "Arapoğlu"
Bedii'nin devrimci yaşa-
mını, mücadelesini ve

örnek kişiliğini anlatan bir konuşma yapan yoldaşları, daha
sonra Arapça ve Türkçe türküler söylediler. "Bedii'nin unu-
tulmadığını, unutulmayacağını ve hala aramızda olduğunu,
bizlerle birlikte mücadele ettiğini" belirten yoldaşları atık-
ları sloganlarla ziyareti sona erdirdiler.

Malatya Ekmek ve Adalet: Armutlu katliam saldırısını pro-
testo için hücrelerde bedenini tutuşturarak şehit düşen
MUHAMMED ÇETİNKAYA memleketi Malatya Cumhuriyet
Örnek Köyü'nde **300 kişinin katıldığı** bir yemekle anıldı. 22
Eylül günü verilen yemeğe Malatya TAYAD'lı Aileler de ka-
tılırken, yemek sonrası Muharrem'in mezarı ziyaret edile-
rek, karanfiller bırakıldı.

Ankara Ekmek ve Adalet: **ULUCANLAR ŞEHİTLERİ**'nden
İsmet Kavaklıoğlu ve Önder Gençaslan'ın mezarları başında
yapılan ve TAYAD'lıların yanı sıra Ankara Devrimci Sosyalist
Basın Platformu ve Kızıl Bayrak Okurları anmayla
Ulucanlar şehitlerinin hesabının sorulacağı bir kez daha
haykırıldı. Geçen haftaki sayımızda yer veremediğimiz
anmada, ölüm orucu gazisi Doğan Karataştan ve Ümit
Altınbaş'ın eşi bir konuşma yaparak, Ulucanlar katliamının
devlet ve halk muhalefeti ve F tipleri açısından yerini dile
getirdiler. 100 kişinin katıldığı anmada "**Ulucanlar Şehitleri
Ölümsüzdür**", "**Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz**", "**Devrimci
Tutsaklar Onurumuzdur**" sloganları atıldı.

MALATYA'DA PİKNIK

Malatya Ekmek ve Adalet: Malatya'ya 25 km. uzaklıktaki
Şahnahan piknik alanında 29 Eylül günü Malatya **Haklar ve
Özgürlükler Platformu**'nun düzenlediği piknik gündemdeki
kimi konuların tartışıldığı bir platforma dönüştü. Filistin-
den, Afganistan'a, Irak'tan F tiplerine emperyalizmin dün-
ya halklarına karşı açtığı savaşın ve Ölüm Orucunun tartışıldığı,
Tiyatro gösterimi ve Grup Boran'ın dinletisinin de
yer aldığı pikniğe 80 kişi katıldı.

Bu arada Malatya'da okurlarımıza yönelik polis baskısı-
nın, gözaltıların ardı arkası kesilmiyor. Çavuşlu Mahalle-
si'ndeki okurlarımız dergi almamaları yönünde tehdit edi-
lirken, Cemal Gürsel Mahallesi'nde de okurlarımızın kapıla-
rı polis tarafından çalınarak, "**Biz DHKP-C gerillasıyız, bize
yemek verimisiniz**" şeklinde kompo kurulmak isteniyor.
Malatya emekçi halkına sesimizin ulaşmasına tahammül
edemeyen polisin hiçbir baskısı, hukuksuzluğu okurlarımız-
la buluşmamızın önüne geçemeyecek. Okurlarımızın tehdit
ve baskılara rağmen sahiplenışı bunun kanıtıdır.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Savaş Çığırtaıkları

Afganistan saldırısı öncesinde basının haberleri hatırlanacaktır. Amerikan terörünü meşrulaştırmak için sıralanan yalanların yanısıra Türkiye'nin asker göndermesi için de az uğraş vermediler. O, yalan, asparagas haberler arşivlere geçti.

Şimdi Amerika sıraya Irak'ı koydu ya; Türkiye ve savaş kırtıcısı emperyalist medya da haberlerini buna göre yapmaya başladı. Amaç yine aynı; Amerikan saldırısını meşrulaştırmak. İşte size bir örnek. Haberimizin adı; **bir uranyum masalı**

Haberi ilk Türkiye basını duyurdu: "Şanlıurfa'da jandarmasının operasyonu sonucunda 15 kilo uranyum ele geçirildi." Uranyum ya bu; Saddam bunu alıp kitle imha silahı yapacaktı ya, senaryolar buna göre çizilmeye başlandı. Urfa'nın uzman valisi de açıklama yapmıştı zaten: "Uranyumun kesin miktarı uzmanların incelemesi sonrası netlik kazanacak". Yani uranyum olduğu kesin de, 15 kilo mu, 15 kilo 700 gram mı, mesele bunu tespit etmekteydi ve bunun için uzmanlar inceleyecekti. Uranyum olduğuna ise **uzman vali** ve **uzman basın** çoktan karar vermişti bile.

Birkaç saat sonra İngiliz ve ABD televizyonları, ajansları, yayınlarını kesip flaş haberler, son dakikalar verdiler... Nihayet aranan "kanıt" bulunmuştu Irak'a saldırı için. Medya seferber ol-

du.

Büyük manşetlerle İngiliz basını Blair'in raporunu kanıtlayan büyük operasyonun ayrıntılarını bile yazdı: "Ele geçirilen uranyum bomba yapımında kullanılmaya uygun kalite ve özelliklere sahip... İstihbarat kaynaklarının Irak'ın nükleer bomba yapabilmek için sadece uranyuma ihtiyaç duyduğuna dair bilgileri de böylece doğrulandı" dediler.

Malum uranyum incelendi ve Türkiye Atom Enerjisi Kurumu kapsülün, madencilikte kullanılan bir kapsül olduğunu, içindeki maddenin de sadece "bir çeşit kum" olduğunu açıkladı.

Medya, efendilerine yaranmak için nasıl yalan haber yapar, nasıl gerçeği ulaşmak için araştırmadan, öğrenmeden uydurur "bir uranyum masalı" bunun örneği oldu. Ders alınır mı? **Asla!**

👉 👉 👉

Şöyle bir ahlakın "fikir" diye rağbet gördüğü basının ders alması mümkün mü? Basının "demokratlarından" Akşam yazarı, M. Ali Birand'tan:

"ABD Irak'ı vuracak... Türkiye'nin eli mahkum... Mutlaka bir rol alacak... Ne zaman başımız sıkışsa Washington'dan destek görüyorsak, bu defa da bizden bazı şeyler istenmesini doğal karşılamamız gerekir... Bari karşılığında bir şeyler elde etmeliyiz... İsterseniz gelin, Irak operasyonu karşılığında Washington'dan Kıbrıs ve AB'den tarih alınması konusunda destek isteyelim."

Amerikancılık vıcık vıcık, bu açık. Ama bu satırları rahatça yazması, "çıkartların için her şeyi satabilir, halkların kanını dökebilirsin" diyen bu ahlakın meşrulaştırılması ne "gerçekçi politika", ne de bir "fikir". Düpedüz **ahlaksızlık, hayasızlık** ve bu ahlaksızlık sadece Birand'a ait değil. Aynı kafadakilerin ve bu kafa- yı yerden yere vurmayaanların ahlaksızlığıdır.

ÇİZGİYLE

